

Sophismata Buridani ([Reprod.])

Source gallica.bnf.fr / Bibliothèque nationale de France

Buridan, Jean. Sophismata Buridani ([Reprod.]). 1489.

1/ Les contenus accessibles sur le site Gallica sont pour la plupart des reproductions numériques d'oeuvres tombées dans le domaine public provenant des collections de la BnF. Leur réutilisation s'inscrit dans le cadre de la loi n°78-753 du 17 juillet 1978 :

*La réutilisation non commerciale de ces contenus est libre et gratuite dans le respect de la législation en vigueur et notamment du maintien de la mention de source.

*La réutilisation commerciale de ces contenus est payante et fait l'objet d'une licence. Est entendue par réutilisation commerciale la revente de contenus sous forme de produits élaborés ou de fourniture de service.

Cliquez [ici](#) pour accéder aux tarifs et à la licence

2/ Les contenus de Gallica sont la propriété de la BnF au sens de l'article L.2112-1 du code général de la propriété des personnes publiques.

3/ Quelques contenus sont soumis à un régime de réutilisation particulier. Il s'agit :

*des reproductions de documents protégés par un droit d'auteur appartenant à un tiers. Ces documents ne peuvent être réutilisés, sauf dans le cadre de la copie privée, sans l'autorisation préalable du titulaire des droits.

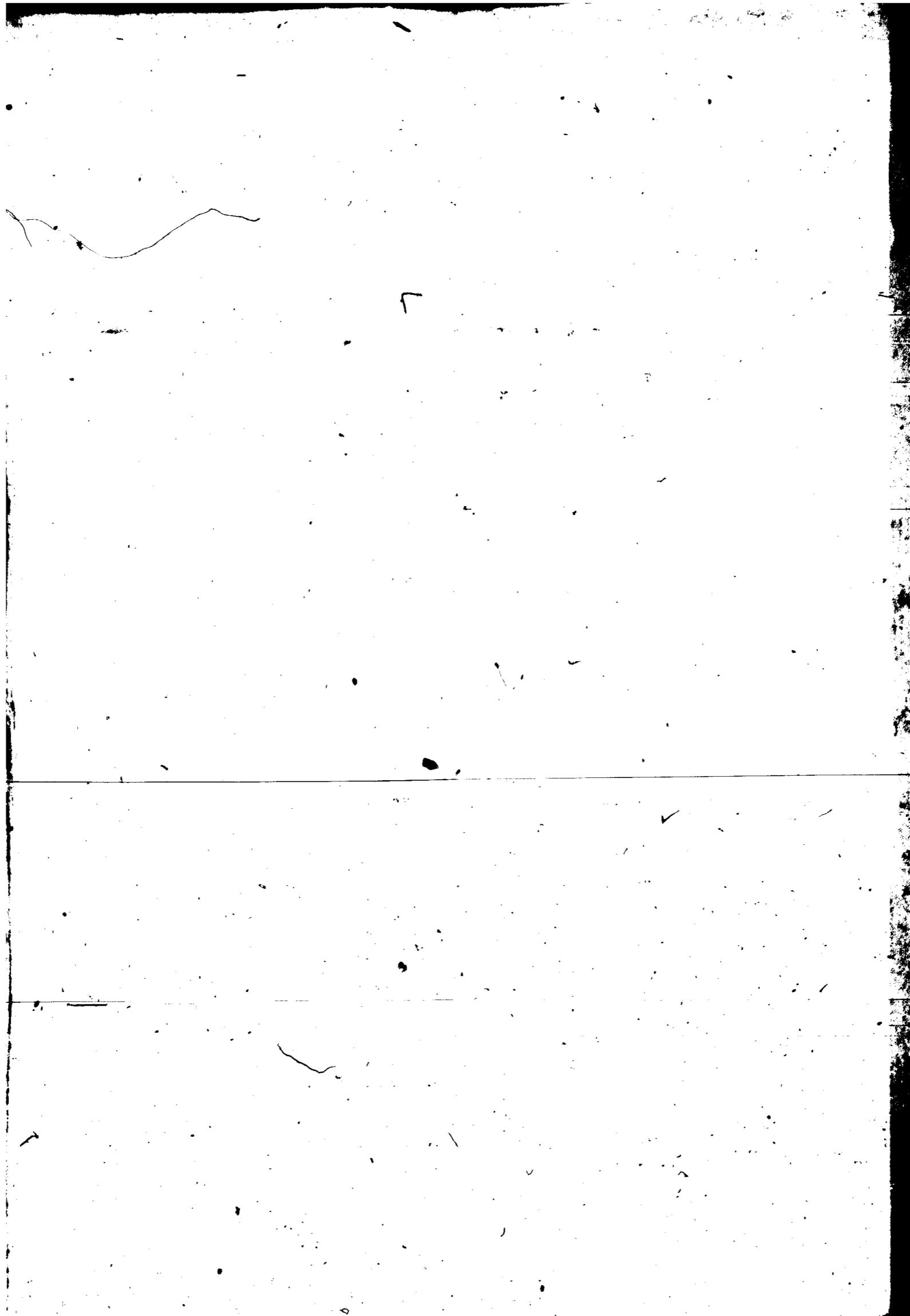
*des reproductions de documents conservés dans les bibliothèques ou autres institutions partenaires. Ceux-ci sont signalés par la mention Source gallica.BnF.fr / Bibliothèque municipale de ... (ou autre partenaire). L'utilisateur est invité à s'informer auprès de ces bibliothèques de leurs conditions de réutilisation.

4/ Gallica constitue une base de données, dont la BnF est le producteur, protégée au sens des articles L341-1 et suivants du code de la propriété intellectuelle.

5/ Les présentes conditions d'utilisation des contenus de Gallica sont régies par la loi française. En cas de réutilisation prévue dans un autre pays, il appartient à chaque utilisateur de vérifier la conformité de son projet avec le droit de ce pays.

6/ L'utilisateur s'engage à respecter les présentes conditions d'utilisation ainsi que la législation en vigueur, notamment en matière de propriété intellectuelle. En cas de non respect de ces dispositions, il est notamment possible d'une amende prévue par la loi du 17 juillet 1978.

7/ Pour obtenir un document de Gallica en haute définition, contacter reutilisation@bnf.fr.

N príncipio lec-
ture meae de scien-
tia logice nonū
et viālū tracta-
tum dixi esse de
práctica sophismati sc̄z de eoz
solutionibz et formationibz et
aliqñ in eo repetā aliqua tracta-
ta in tractibus prioribus. et a
liqñ magis ea declarabo: sc̄m
q̄ modi videbitur expedire ad
solutiones sophismati. Sic at:
volo diuidere istū tractatum: q̄a
prio agā de ppōnibz de inesse
Sc̄do de modalibus. et licet solū
ille de presenti sūt simpliciter de
inesse quia ille de preterito vel
futuro non sunt proprie loquen-
do de inesse: sed de fore vel de
fuisse) n̄ large loquēdo voco hic
de inesse om̄es que nō solēt dici
modales. Item in prima istarū
partiū ego primo agā de ppōni-
bus exteris absolutis. et sc̄do de
ppōnibz terioribz & satiutorū. Itē
i pria istarū partiū ego p̄o co-
siderabo de ppōnitus simpliciter
cathegoricis. Secundo de pro-
positionibz simpliciter ypothe-
ticis. tertio de ppōnibz cathe-
goricis habentibz subiectum vel
p̄dicatū ypotheticū. Quarto de
cathegoricis sc̄m vocem indi-
gētibz exponi per ypotheticalas
sicut sūt exclusiue exceptiue redu-
plicatiue et alie multe de aliqui
b̄vbi: vt incipit desinit differt
et c. et de plibz aliis dictionibz
sincathegoricis. Item in

pria istarū partiū ego p̄o agaz
de ppōnibus simpliciū subiecto
rū et p̄dicatorū: Sc̄do de ppōni-
bus subiectorū vel predicatorū
cōpositoy sūt ex plibz rectis
sive ex rectis et obliquis. Iem in
pria istarū partiū ego p̄o agā
de fundatione quorū principio
rū cōmuniū circa dictas ppōes
supponēdorū. Sc̄do de dictionibz
sincathegoricis solitis p̄ i
i dictis simplicibus cathegoreu-
maticis. Item in pria istarū par-
tiū ego p̄o agam de signifi-
cationibus teriorū et orōnū. Se-
cundo de causis veritatis et falsi-
tatis h̄inol propōnū. Tertio de
supponibz et appellatioibz a-
pliationibz et restrictioibz sup-
ponū vel appellationū. Quarto
de hoc qđ vox significat ad placi-
tū. Quito de mēsura p̄ qua ppō
ōr vera vel falsa. Agēdo igitur
d significationibz terioribz ppōm
ppoīs p̄o istō. Primū sophis.

Mūis propō vocalē ē

Probatio q̄a q̄lēcūq̄ si
gnificat t̄z h̄z corrādētiā
in de significata: q̄ ē vā & p̄ta est
bona: q̄a hoc videtur requiri et
sufficere ad veritatem ppōnis.
Ans pacet q̄a oīs vocalis signi-
ficat mētale libi simile seu ppō-
tionabiliter corrādētē inxta
illud primi pyramēmas q̄ ea q̄
sunt i voce sunt note et signa ea-
rū passionū que sunt in anima.

Oppositū p̄cedit ab oīb̄.
Equus ē Secundū sophis

afinus. posito casu q̄ om̄s equi &
afini sunt omnino anacholati ita q̄
nihil est equus et nihil est afis. Pro
batur sophisma quia ei p̄tradictio
ria est ita sc̄z nihil equus est afis.
probatur quia non est ita i re signi
ficata vel in rebus significatis hinc
ipsa significat q̄ nihil est res signi
ficata sc̄z equus vñ afis perpositus.
modo in eo q̄d om̄o nihil est nec
est ita esse nec aliter eē: ḡ n̄ ita e
rat in re sicut per ppōnez signifi
cat id est non erat vera ḡ sophisma
est verum cuius oppositum est p̄
cessum.

Tercius sophisma.

Eus non est. Probatur q̄a
q̄literatuq̄ p̄positio signi
ficat ita est ergo est vera.
probatur aūs ga dicta p̄positio vel
significat p̄cise p̄positionē menta
lem & terminos ei et hec om̄ia sāt
in mente corrēdētia illi p̄positiōi
ido q̄literatuq̄ ipsa significaret ita
est et vel ultra aliud aliud signifi
caret ad extra. et tūc queror tuūz
ipsa ultra conceptus aīe significaz p̄
cise deū et tūc ille est ideo adhuc
om̄i significatiōi illius p̄positiōis
est et corrēdētia in re ideo ipsa
est vera. Vel ipsa adhuc aliud si
gnificat sc̄z p̄ter p̄ceptus aīe et p̄
ter deū. et si tu hoc dicas tu nō po
tes dicere q̄ illud aliud sit nisi d
um non esse et tūc p̄cludaz q̄ de
um non esse significat p̄ hāc p̄po
sitionē deū non est. et vltēr p̄clu
dam igīc deū non esse est. quia p̄
positio dicēs deū non esse ē affir

matio iō non ē vñ nisi subjectū
p aliquo supponat & sic deū nō es
te est & hoc significat p illā p̄posi
tionē deus non est et nihil aliud
nisi deus et ea quē sāt in mente et
hec om̄ia sāt ḡ sequit̄ p̄positum
q̄ q̄literatuq̄ ipsa significat ita est
ḡ ipsa est vera. Item hec ē ita
om̄is deus est ḡ tec est vera bus
non est. p̄nā tū p̄locū a p̄tradicto
riis aīs ego p̄bo quia p̄ signifi
cat illa p̄positio deus ē q̄ iste ter
minus deus aliter vera est dicere
deus sicut ēverū dicere deus est
et est simile q̄ p̄ significat ista o
ratio equus ē q̄ ista dictio equus. q̄a
nōq̄ est falsū dicere equus dato ad
huc q̄ nullus equus esset sed esset fal
sum dicere equus est qd n̄ eēt ni
si plus significaraz. p̄cessō ḡ p̄ hec
oratio omnis deus est plus signifi
cat q̄ deū & tū ex pte rci n̄ plus
ederrēdet illi p̄positiōi q̄ illi ter
mino ga cū nihil om̄ino esset pre
ter deū ad huc deus erat ḡ nō ē
correspondentia ex pte rci tota
lis totali significatiōi huius p̄posi
tionis om̄is deus est ḡ ipsa est fal
sa ḡ hec est vera deū nō ē. Oppo
situm est ab omnibus concessuū
et concedendum.

Quartū sophisma.

Hoc nomē chimera nihil
significat. Probatur quia n̄
significat in dī q̄ chimera
saltē de principali significatione
quia non tractat hic de modis si
gnificandi grammaticalibus s̄z chi
mera nihil est ḡ chimera nihil si

gnificat. Confirmatur illa a
sumptu sc̄ q̄ hoc nōmē chimera
nihil aliud significat q̄ chimeraz
qua si nōmē chimera nihil ali
ud significat q̄ chimeraz p̄sile sic
homo nihil aliud significat q̄ ho
mīnē nec albedo q̄ albedinē igi
tur. Et confirmat iterā p̄ indu
ctionez q̄a nec significat asinum
nec caprā nec albedinem & sic de
omniib⁹ aliis entib⁹ Iterum dato
q̄ significarz aliud a chimera ad
huc sequeretur q̄ nil significarz
quia nihil est aliud a chimera cū
chimera nihil sit et tō sequel q̄ si
b est aliud ab a q̄ utrūq̄ est & b
et a vt patet per aristotelem de
cimo methaphysice. Non enti ni
hil est idem vel diuersum et ite
rum si hoc nōmē chimera signi
ficeret aliud tunc eius significatio
haberet in re corrñdentiā & tunc
hec esset vera chimera est chimera
q̄o nō pcedit et p̄na p̄bae qui
a idem corrñderet subiecto & p̄
dicato p̄ponis & tñ verificatio p̄
positiōis affirmatiōe ē ratiōe idē
p̄titatis predicati ad subiectum
dico idēp̄titatis a l subiectū non
vocis sed ei⁹ quod a parte rei cor
respōdet. Itē si aliqd significaret
tñc p̄ illo deberet suppoere sicut
ille termin⁹ lapis supponit p̄ la
pide q̄a significat lapidē sed chi
mera nō suppoat p̄ aliquo q̄ nihil
significat Quod autē nō suppoat
p̄ aliquo p̄bae q̄a si p̄ aliquo sup
poneret illa esset vera chimera ē
et eā chimera est aliud & hec

ppositiōes non cōcedit q̄ chimera
nihil significat: In oppositū
arguit q̄a tñc non p̄cess̄ vox si
gnificatia q̄ buffv̄ baff̄ quod nō
pceditnr. Itē om̄e nōmē est vox
significativa ad placitū nō soluz
quia potest significare quia tunc
buff & baff essent voces significa
tive ad placitū sicut noīna & ver
ba q̄ ē fūm q̄ oē nōmē sic ē vox
significativa ad placitū q̄a iā ipo
sita ad significādū et om̄e qd im
ponit ad significādū imponi
tur ad significādū aliquid & illō
significat ad quod significādū
est impositum. q̄ om̄e nōmē ali
qd significat et hec dictus chimera
ē nōmē. q̄ iē. Solutioñm ē
q̄ aliqui fugere voluerit
rēndere q̄ hec vox chimera bene
significat s̄z non tñ significat ali
quid ita q̄ non sequitur significat
q̄ significat aliqd Sicut mlti
dicunt q̄ non sequitur a agit q̄ a
agit aliquid. Et eti i dicunt aliqui
q̄ significat chimera sed non se
quitur q̄ significat aliquid quod
app̄res qui a dicunt q̄ nou seq
tur facit domum ergo facit ali
quid. Contra istos omnes ar
guitur primo quia significare q̄
scribitur q̄ est intellectum rei p̄
st tuere. ideo vox dicitur ille sit
significare cuius intellectum no
bis constituit: ergo si omne sig
ficare est intellectum rei con
tuere et omne significare est re
significare q̄ est aliqd significare
q̄a res & aliqd p̄uenibiliter se ha

beat. Item significare est esse signū, signū autē et signatū dicunt̄ correlatum. q̄ chimera non est si signū nūlī alicui⁹ fit signū. et per cōsequēs nūlī significat nūlī aliqd significet sive aliquid sit signatū sc̄ vel presēs p̄teritū vel futurū vel saltē possibile. sic enī est de om̄ibus relativis nūlī enīz ē pater si nūlī est fili⁹ vel fuit vel erit vel pos sibile est esse. et sic de causa et cau salto priori et posteriori et sic de a liis. q̄ si hoc nomē chimera signi fieret ipm̄ est signū. et si est signuz aliquid ē signatū vel saltē fuit et̄. Et hec dicim⁹ signari. s̄z non per hoc nomē chimera. Et iō aīl. pri mo metha. dicit om̄ibus volētib⁹ disputare supponendū esse q̄ no mē significat aliquid et̄ q̄ signifi cat determinate vñā vel multa iō aliquid vñā aliqua. quia vñā et̄ ens p̄uerunt. et̄ s̄lī multa et̄ entia. lo co preallegato

Vintū sophiſma.

Cōplexo significabiliā sunt chimere. Probatur quia sunt. q̄ sunt substātiā vel accidētia. creator vel crea turā vel chimere. sed non sūt substātie vel accēna nec creator nec creature. q̄ sunt chimere. Proba tur p̄clio q̄ cōplexo significabiliā s̄t. quia anq̄ aliqd eēt p̄ter deūm̄ multa cōplexo significabilia erant. hoc p̄baf. q̄a hō non curre bat tūc. q̄ ita erat q̄ hō nō curre bat. Sed cōstat tūc ita esse q̄ nō erat homo nec cursus nec aggre

gati ex hoīe et̄ tūc nec aliqd pro positio quia nihil horū erat nec h̄ erat d̄. q̄a tūc ita eēt erat p̄tigēs et̄ deus erat sp̄ necessari⁹. et̄ etiāz hoc qd̄ sic erat significabaf p̄ hāc ppōnez homo nō currebat p̄ qm̄ non significabaf de⁹. q̄ s̄i tūc d̄m̄ ita esse erat vñā p̄plexo significa bile a quolibz̄ p̄dictorū distinctū vel nō idē alicui illory. et̄ sic dice ref d̄ h̄ q̄ tūc equ⁹ nō amblabat et̄ d̄ h̄ q̄ lapis nō mouebaf et̄ sic d̄ infinitis aliis iō et̄. Itē hec est vñā aticristus erit. q̄ ita ē q̄ aticrist⁹ erit et̄ tñ illud ita esse nec ē anti crist⁹ nec aliqd aliud ens nisi qd̄ daz significabile p̄plexo. ut pat̄ p̄ inductionē et̄ si illud ē ita oportet cōcedere q̄ erat anq̄ deus a liquid crearet. quia ita tūc fūst̄ verū dicere q̄ anticrist⁹ erit sicut nōc̄ est. q̄ tūc erat significabile cōplexo. Et sicut arguitur de anti cristo ita argueret de mille aliis qui erūt et̄ nōdū sūt. Itē signet a liquid creabile quod p̄ot̄ de⁹ crea re. tvocef b̄ tūc ista est vera b̄ po test creari. et̄ ista etiā est vera de⁹ potest creare b̄. q̄ ita est q̄ b̄ p̄ot̄ creari. et̄ illud b̄ creari non est b̄s quia de⁹ non p̄ot̄ creari. nec est b̄ nec aliquod inherēs iphi b̄ q̄a nō durr. ē b̄ q̄ restat q̄ est vñā signi ficabile p̄plexo et̄ illud etiā erat anteq̄ deus crearet mundū quia ita b̄ possibile erat creari sic nōc̄ est. et̄ ita dicere de⁹ qd̄ est deū posse creare b̄. Itē si es creat b̄ tūc ita est. et̄ sic deūm̄ creare b̄ ē

et nō est ipm b; nec est deus: qui
a deū creare b; est pure ptingens
et deū non est ptingens: g; deū crea-
re b; est vnu3 pplexo significabile
distictū ab aliis. ita pari ratiōe
diceret de aliis. Itē aliqui credit
valde difficulter arguere. q; a for-
tē diligere deū v; ipē ē sortes dili-
gēs deū. v; est tale significabile p-
plexo. Et si ē tale significabile co-
plexo habeo ppositu3. ita enī erit
dicendū de aliis. Sed ostēdo q; n̄
fit sortes diligēs deū. q; tūc nō es-
set nisi sortes. et tūc pari ratiōe for-
tē odire deū esset sortes odiēs de-
ū, v; nihil adiud: g; idē eēt sortes
odire deū v; diligere deū. et h̄ ē im-
possible: q; h̄ est valde bonū v; p-
miabile v; illud est valde malū et
dānabile. Oppōitū est pcessu3
ab oib; q; chūmērē nō sūt. Et ar-
guif evā q; nō erant sic pplexo si-
gnificabilia āteq; eēt aliqd pter de-
um: q; implicat pdictioe3 sc3 nihil
esse pter deū. et pplexo signifi-
cabilia esse v; ipā ee alia a deo. Itē
oporteret ea esse eterna v; nos te-
uem ex fide nūl; esse eternū sim-
ples pter ipm deū. Itē om̄e q; est
deū v; vel creatura depēdēs a deo
et vñ illa pplexo sigbilia non erāt
creature: q; erāt anteq; deus ali-
quid creare nec erāt deū v; illi di-
cunt. Et vñ est q; nulla tāta plu-
xalitas puta ee tñvel decem sunt
deus. g; omnino nihil erant huius-
mōi pplexo significabilia. Itē
non erāt accidēcia q; non effigias
signare quib; accideret v; inherēt

nec erāt substātie pvt pcedēt qui
ponūt ea: g; nihil omnino erant.

Sextum sophisma.

Vllus homo mentit. Pro-
bab; quia mētiri ē cōtra mē
tem ire et pferre p̄trarium
g; habeat in mēte: sed h̄ est spōssi-
bile. q; omni p̄pōvocali oportz
corrīdere silēmū mēte. non em̄
pferres quod non intelligeres. g;
tē. Oppōitū est manifestu3 p-
p̄mūne modum loquendi.

Roppter ista sophismata sūt
dicendā aliqua de significati-
onibus ppositu3 et terminoru

Et est prima conclusio q; littē
scripte significant voces prolatas
vel pferandas: v; n̄ significant aliq; s
res extra animā: puta annos aut
lapides, nisi medi. ite significatio
ne vocū hoc apparet quia magi-
stri docētes pueros alphabetum
docēt eos ad quod impossite sunt
tales littere. et non docēt eos nisi
taliter vociferare. et aliter vocife-
rare docēt ad littēram b; v; ad lit-
tērā ē quod non est nisi q; ille lit-
tere sunt impossite ad significādā
diuerlas voces. Sed tūc ego pono
q; alias habeat ideoma latinum
a matre sicut hēmus. ideoma gal-
licū v; sic valde bene sciet signif. ca-
tionē istius orationis vocalis ho-
mo currat: sed si oratio sibi corre-
spondēs sit. scripta ille benevide.
bit scripturā v; practionē seu si-
gnificatiōes literarū: sed tamē o-
nino ignorabit qd significabit il-
la scriptura ppter hoc q; ignora-

bit q̄les littē res voceſ ſignt: ḡ ille
littē non ſignificat hoſeſ currere
niſi mediāte hoc qd ſignificant ta-
leſ voceſ. Secunda p̄clusio eſt o-
ceſ ſignificatiue ſignificant paſſi-
oneſ et pceptuſ anime ſed non ali-
as reſ niſi mediāte ſignificatiōe
pceptuug. hoc p̄ primo q̄a ſubor-
dinatē ſed pportionabiliter ſici ſe-
h̄it littere advoceſ: ſic voceſ ad i-
tentioeſ aie: ſi dicta eſt q̄ littere
ſignificat iſtas voceſ: ḡ r̄c. Secun-
do hoc patq̄ q̄a ſūt diuerſe voceſ
ſignificatiue ſed noſ finonie: ſed h̄ic
diuerſaſ ſignificatiōeſ: que tñ om-
niño ppter pceptuſ noſ ſignificat a-
lias reſ: ſed eaſdē ſupponunt p̄
eaſdē pueribiliter. vt eniſ evnum
idez, diuerſā, q̄titas, effētia, r̄c: ḡ
h̄oꝝ termioꝝ noſ ſūt ſic diuerſe hi-
gnificatiōeſ terminioꝝ p̄munes
reſ ad extra ſignificatię diuerſag
ſed ſolū ipos diuerſos pceptuſ deſi-
gnatoſ p̄ iſlos terminioꝝ mediante-
bius qbus ſignificat aliaſ reſ. Et
h̄i etiā patq̄ p̄ autoreſ qui p̄muni-
ter ponon differentiā inter nomē
equocū et vniuocū. q̄a nomē equi-
uocū habet plura ſignificata ſed noſ
nomē vniuocū ſed plura ſuppoſi-
ta. Ideo etiag dicit aristoteleſ no-
men equiuocū debere diſtingui ſed
non nomē vniuocū. et hec noſ ſūt
vera ratiōe regy ad extra ſignifica-
taꝝ ſed ſolū ratiōe pceptuū: ḡ p̄
ceptu illi ſūt ſignificata illorū no-
minū. Et omnino apparet q̄ per
iſtas duas actioe intēdebat ar-
iſtoleſ in p̄cipio ſui libri periar

menias ſed magis ſe quarto metha-
phoſice. vbi dicit eſſe ſuppoſedō
Si aliqſ cū aliovelit diſputare q̄
nomē ſignificat aliquodvnū ſter-
minate: ſi plura q̄tu ad nomē e-
quiuocū, ſi non inuita ſed dete-
minata. quod non eſt intelligendō
niſi q̄tu ad intentioeſ ſeu pceptu-
q̄a ſuppoſito ſicut aristoteleſ cre-
didit q̄ ab eterno fieret mod̄ ta-
lis ſicut nunc eſt, tūc iſte termino
homo ſinuſ homiſ ſignificat,
et ſine tali ſuppoſitione cuſ hoc no-
men p̄tinu vel magnitudo inſu-
nitā ſignificat: q̄a omnia p̄tinua, ſed
inuita ſūt p̄tinua q̄a infinite ſūt
partes p̄tinuſ quare quelibz eſt co-
tinua. Tercia p̄clusio omni c̄ce-
ptu aliqd coctipſu forte noſ vnuſ
ſolā ſed multa ſimul. Absurdus
enī eſſet dicere q̄ aliqſ intelligit
ſed tñ q̄ nihil intelligit vel q̄ videt
ſed q̄ nihil videt. hoc enī eſſet p̄tra
coditione verbi actiu ſed ſignifica-
tione quod exigit actiu p̄ſe. q̄a
ſignifi: at p̄ modū aci tranſeūtis
in alteru ppter qd p̄uidendō eſt hāc
eē flām lego ſed nihil lego. video ſed
nihil video, intelligo ſed nihil intel-
ligo. et c̄mē tales credo eſſe falsoſ
ſed non poſſibile eſt p naturā. Nec
obſtat qd aliq dicit faciēt domi-
ſacere: tñ nihil facere: q̄a licet ni-
hil faceret terminatiue, tñ faceret a-
liqd ſubiectiue: et ab eo fit aliqd
ſubiectiue. Exicit enī ligna eſſe do-
mū ſed ligna ab eo ſiāt dom̄. Sic
enī apparet q̄ ſi aliquod verbū a-
ctiu ſere dicas de aliquo ſubie-

cio oportet q̄verificare de illo cuius
actu sequente in quā terminet
modus ille significandi actus.

Quarta p̄clio ē q̄ etiā oīvo-
ce significativa in actu significā-
te aliquid significat. Et hoc debet
concedi et probari p̄portionabilis
ter sicut precedens conclusio et h̄i
etiam fuit bene argutā in secun-
dō sophistmate. ideo hoc illuc regat.

Quinta cōclusio est q̄ hoc no-
men chimera nō significat chime-
ram. posito q̄ impossibile est esse
chimera. Et h̄c etiā hoc nomē va-
cuū nō significaret vacuū si ipossi-
bile esset vacuū esse sicut opinat̄
aristoteles. hoc p̄bat, q̄a nihil p̄-
bibere videat quin sit bona p̄sequē-
tia. hoc nomē chimera significat
chimeras. q̄ chimera significat p̄
hoc nomē chimera. sed hec est flā
chimera significat p̄ hoc nomē
chimera/ q̄ ipsa ē vna affūctua
cui⁹ subiectū sc̄z hoc nomē chime-
ra p̄ nullo sup̄pōit: q̄ nihil ē chi-
mera; nec fuit, nec erit, nec potest.
modo hec ē regla de qua postea
magis dicet. sc̄z q̄ om̄is p̄positio
affirmatio cui⁹ subiectū p̄dica-
tū p̄ nullo sup̄pōit ē flā. et ita cō-
formiter debent cōcludere q̄ iste
sit false, chimera est ī:elligibilis
vel chimera ē opinabilis, vel chi-
mera est chimera, vñ chimera est
non ens. et sic de alijs. Tūc ḡ ē
dubitatio quid hoc nomē chi-
mera significat ex quo signifīcat alii
quidve dictū est et tñ non signifi-
cat chimera. Ad qđ ego possū di-

cere primo erat dō q̄ significat
quēdā cōceptū fīm quē h̄i nomen
chimera fuit imponit ad signifi-
candū. Sed sciendū ē q̄ hec re-
spōsio non sufficit, quia iā nō que-
rā ampli⁹ de hoc nomine vocali chi-
mera. Iz de nomine metāli sc̄z d̄ cō-
ceptū fīm quem illavox chimera
imponit ad significādū. Querā ḡ
qđ illo cōceptū cōcipit q̄a dictū
est q̄ aliqd p̄cipit et tñ non chime-
ra: q̄a dictū est q̄ om̄is tales sunt
false, Iz chimera significat, chie-
ra opinab, chimera intelligit. et cetera.
Quid ḡ cōcipit in illo conceptu?
Ad hoc r̄ndendū est ponēdo istā
sextā cōclitionē q̄pceptū simplex si
sit subēmūl p̄cū i ppōe mēdi suppo-
nit p̄ ipa re q̄ ipo p̄cipit. nil enī ē
qđ h̄i phibeat nisi forte fīm dupli-
cē calū. Primus est q̄ illa res p̄ci-
piat p̄ modū adiacēt̄ alti, sicut es-
t̄t de cōceptu a quo sūit h̄i nomē
asin⁹. q̄a possū dici q̄ eo concipiē
albedo: et tñ nō sup̄pōit p̄ albedi-
ne. Iz p̄ subiecto cui adiacet. q̄a i-
telligit̄ q̄ modū adiacētis: Iz cōce-
ptū corrādēt̄ huic nomini albedo
sup̄pōit p̄ albedine. q̄a illo cōce-
ptū cōcipit albedo et nō p̄ modū
adiacētis alicui. Alius cal⁹ ē p̄
pō quē cōceptū simplex nō suppo-
neret p̄ re que ipso conceptu esz
quia illa res fuit, et corrupta est,
vel nundum est, Iz erit, vñ potest
ē: et tunc si coq̄li p̄positiōis non
sunt consonās sed trahens ad aliud
tempus, tunc ille conceptus non
supponeret p̄ illa re nec p̄ aliquo

a.iii.

Verbi gratia. In propositione mentali correspodete huic oratiōi à tūcīstū currit) licet pceptus qui est subiectū sit pceptus anticristi, tñ non supponit pro anticristo. qā ppter copulā de presēti impeditur suppositio. Ideo ille pceptus p nō lo supponit: sed si et̄ ppositio mē talis hec s φ anticristū erit malū tunc pceptū anticristi supponeret p aliquo videlicet p anticristo. Et non apparet mihi aliq̄ alia ratio q̄re pceptus simplex alicui⁹ rei in ppōe mentali factus subiectū vel pdicatū non debeat supponere p re q̄ ipso pcpit. Et si ego supponovel pono tanq̄ verum. S3 de pceptū pplexo ē alia ratio. Nā si sit pceptus pplexus p modū determinatiōis et determinabilis. vt cōceptus corrndētes huic oratiōi homo albus, si fieret ppō mentalis φ homo albus currit, tūc licet pceptu hoīs pcpiaſ indifferēter omnis homo, tñ pceptū ille n̄ supponit p omnib⁹ hoīb⁹, sed solū p albis. qā pceptū albi sibi pīnctum restringitur. Nec pceptus albi supponit p om̄ib⁹ albis, s3 restri gis p pceptū hoīs ad supponēdūz solū p illis albis q̄ sūt hoīes. Et i deo ego pcludo q̄ licet oīs pceptū simplex supponat p om̄i illo qdile o pcpit (exceptis duob⁹ casib⁹ prius dictis) tñ non est ita de pceptu pplexo. qā pceptū corrndens huic oratiōi homo albus, nec p om̄i hoīmine supponit: nec p om̄i albo, l3 eo om̄is homo pcpiaſ rōne pce-

ptus hoīs, et cē albu rōne pceptū albi. Ideo pcludēdū ē septio φ nō oīs pceptū pplexo qui ē sb̄cūl p̄tū i ppōne mētali supponit p oī eo qd ip̄o siḡ non obstatib⁹ ad huc duob⁹ casib⁹ prius factus. Octaua p̄clio segf sc̄z φ aliquis pceptus pplexo factus sc̄tūl p̄tūl p̄pōe mētali p nōlo supponit: tñ multa entia ip̄o pcpit. Hoc declarat. qā sicut i voce possū formare istā ppōez asin⁹ risibil currit. ita possū sibi corrndēte in mēte formare possū enī formare cōceptū asin⁹, pceptū risibilis sīl p modū determinatiōis et determinabilis et ex hiis p̄stituere vñ subiectū respectu pceptū a q̄rō sāif hoc verbū currit, tūc p istū pceptū cōplexo ex pceptu asin⁹ et pceptu risibilis ego pcpio armos p pceptū asin⁹ et risibilia p pceptū risibilis. Iō ex pceptu pplexo mīta pceptu sc̄z hoīes et asinēs: tñ ille cōceptū pplexo p nōlo supponit. qā pceptū risibilis phib⁹ ne supponat p aliis q̄ p risibiliib⁹. Iō nō pōt sufficere p asinēs pceptus asin⁹ phib⁹ ne supponat p aliis q̄ p asinēs: iō non pōt supponere p risibiliib⁹: et sic nihil restat p quo possit supponere, sicut in pcedēte pchōne dicebat q̄ in ista ppōne hoī alb⁹ currit. illud sb̄cūm hoī alb⁹ n̄ supponit p oībus hoībus, nec p om̄ib⁹ aliis qā iste l̄min⁹ alb⁹ phib⁹ ne supponat p aliis q̄ pro albis: et iste l̄min⁹ hoī cōuerso phib⁹ ne supponat pro aliis q̄ pro hoīb⁹. Dein vñteri⁹ no-

tandū ē q̄ h̄ vox immediate signi-
ficer p̄ceptū, tñ immediate p̄ceptū i-
posita ē ad signandum ea q̄ illo p̄ce-
ptu p̄cipiū. Iō hec dictio asin' im-
posita ē ad signātū mediate cōte-
ptu asini. signē cī asinos q̄ illo p̄ce-
ptu p̄cipiū. Iō oīa risibilia z cēs
asini signē p̄ h̄ac voce pplexā ali-
nus risibilis. Dein etiā q̄tū ad
suppōnem notād ē q̄ terminus vo-
calis si i ppōne capias. signie i n̄
materiali non suppōit p̄ se: nec p̄
ceptu quē immediae signē: s̄z sup-
ponit pro illis eisdē pro q̄bus ille
p̄ceptū sibi corrōnes suppōnit sci-
licet p̄ rebus illo p̄ceptu cōceptis.
Et ita cītā terminus scriptus si nō
suppōat materialiter, nec suppōnit
p̄ se, nec provoce quā immediae
signē, nec pro p̄ceptu quē p̄sequen-
ter mediate voce signē: s̄z pro reb'
pro q̄bus ille p̄ceptus in propōne
mētali suppōnit. ita q̄ om̄ia i vo-
ce v̄ scriptura (si nō materiali s̄z signē
tive sumāt) referēda sunt ad sup-
positiōes p̄ceptū in propōsitiō-
bus mētalibus. Ido excludēda
est nona p̄chō. q̄ vox vel scriptu-
ra signiue s̄upta subordinata p̄ce-
ptui incōplexo pro reb' suppōnit
q̄sultimate signē. s̄z pro reb' q̄ il-
lo p̄ceptu p̄cipiū nisi prohibeantur
per duos casus prius excep-
tos. si apparet p̄ sextam conclusi-
ōnem. Nam om̄es homines signē-
tur per hanc vocem homo albi p̄
pter istū terminū hō, et om̄ia alba
propter istū terminū. à bus: et tñ
iste terminus homo nec suppōit p̄

om̄ibus homībus; nec pro os̄hi-
bus albis. Item aliquis fīmī
vocalis vel scriptus pro nullo sup-
ponit, si fiat in aliq̄ propōe sb̄cm
ut iste terminus asinus risibilis. si
pater p̄ octauā p̄chōem, i p̄ ea q̄
nūc dicta sūt. hec ergo nona p̄chō
oī sit tripartita sicut apparuit. Et
potest inferri correlatiū q̄ determi-
natio addita determinato, nihil in-
serit vel restrinxit de signiūne illi-
us: sed bene restrigit v̄ laufert ei
no eius suffōez. verbi grā Si ergo
dico asinus risibilis currat, nō est
credēdū q̄ illi termini fiat nō si-
gnificatiū, et tñ sūt nō suppōne-
tes. Decia p̄chō ent q̄ isti ter-
mino vocali chimera nō corrōndz
solū p̄ceptus simplex q̄a tūc sup-
peneret p̄ revel pro rebus, que il-
lo p̄ceptu p̄cipiū. od ē fīm. cō nec
aliqd nec sliq̄ sītūl sīt chimera.
Sequit ḡ vñdecia p̄chō q̄ hēc
termino vocali chimera corrōndz
p̄ceptus pplexus, quē fīmō signifi-
cat: et fīm quē impositus est ad si-
gnificandi q̄a dictū est propt̄z vo-
ci corrōndere p̄ceptū quē in mēte
significat, vel fīm quē impositus ad
signātū agit si non corrōndeat p̄ce-
ptus simplex oīp̄t et corrōndeat
p̄ceptus cōplexus: qui p̄en ul-
lo suppōcit. Sed nō cōvidēdū est
cuō h̄ sītverō: propter quod scie-
dū ē q̄ cīmī p̄ceptui icōplexo p̄t
iponi vex icōplexa: i om̄i p̄p' exo
pplexa. Sed etiā galores, ifrōf
ad signātū ad placitū nīm, iō p̄ce-
ptui q̄tūcūq̄ pplexo possūt corrō-

denter imponē vocē incōplexā l-
mediate illū cōceptū cōplexū: et
cōsequēter oia q̄ illo cōceptu con-
cipiāt. Vbi grā qdā poeta magno
cōceptu cōplexo cōcipit distincte
historiā troianā, quo modo paris
trāduxit helenā: et q̄ ppter hoc
rex grecorū inuasit troianos. T̄c.
et tāc ille poeta illi cōceptui cor-
rādēter disticte ⁊ cōplexē scripsit
vnd magnū librū significatēz ea
q̄ illo cōceptu multiplī cōplexo cō-
cipiāt: dein iposuit istū terminū
cōplexū helias ad signū fil q̄lrcū
q̄ ille magnū liber signbat. sicut huic
nō helias corrādī pceptū valō mī-
tiplī cōplexū. S̄z descēdē speciali⁹
ad ppositū hec oratio, loc⁹ non re-
plet⁹ corpe, corrādī pceptui cōple-
xo, quo intelligim⁹ locū et corpus
⁊ repletionē: t̄n̄ hoc nomē vacu-
um impositū ē ad signū fil illa
om̄ia q̄ significat hec oīo loc⁹ nō
replet⁹ corpe. vñ ppter h̄, hec oīo
loc⁹ nō replet⁹ corpe dicif eē dīcri-
ptio vacui dīces qd nominisq̄ nō i-
dicat q̄ res est vacuū. sed quas res
⁊ quō significat hoc nomē vacuuū
pter qd etiā nec ista est vera va-
cuū ē loc⁹ nō replet⁹ corpe nisi ad
istū sensū fm supposēz materialē
q̄ h̄ nomē vacuū ligē easdē res, ⁊
s̄z eādē cōceptū q̄s significat hec
oratio loc⁹ nō replet⁹ corpe: ⁊ hoc
nomē vacuū significat multas res
sc̄ om̄es q̄s significat istū t̄mī lo-
c⁹ ⁊ corp⁹ et replet⁹: ⁊ sibi corrādī
cōcept⁹ cōplex⁹ q̄ multa cōcipiunt
⁊ tā nec ille cōcept⁹, nec illud no-

m̄yaciuū nec ē diffinitio dīces
qd noīs supponunt p̄ aliq. q̄ illa
additio nō replet⁹ corpe v̄l pcept⁹
et corrādēs auſſert supponē ab h̄
termino loc⁹ vel etiā z cōceptu ei
corrādēte. q̄ om̄is loc⁹ est reple-
tus corpe. sicut homo nō r̄fibilis
p̄ nullo suppoīt. q̄ oīs h̄ est r̄f-
bilis. Ita q̄ huic termino chimera
corrādet cōcept⁹ cōplex⁹ q̄ multa
cōcipiāt ⁊ qui tā p̄ nullo suppoīt
ga determinatio ē impossibilis &
terribili: vt p̄ p̄ descriptōe di-
centē qd nominis q̄ ponib⁹ esse ta-
lis. Chimera est aut̄ cōpositū
ex mēbris ex qbus nihil p̄t esse
cōpositū, ita q̄ idē cōcept⁹ cōplexus
corrādet in mēte isti oratiōi
vocali et huic termino chimera. e-
sic iste termin⁹ chimera sign̄t om̄ia
illa que significat isti termini aut̄
mēbrū ⁊ cōpositū etiā cōcept⁹ en-
tis. et tā p̄ nullis suppoīt sicut nec
cōcept⁹ cōplexus sibi corrādēs p-
pter h̄ q̄ ista determinatio v̄l addi-
tio ex qbus nihil p̄t esse p̄positū
auſſert suppositōe p̄tis alteri⁹ sci-
l̄z h̄i⁹ orōnis aīal p̄positū ex mē-
bris. q̄ ē ei icōpossibilis. S̄z aliqui
circa h̄ dubitant q̄a seq̄ret q̄ hec
dictio h̄ sign̄ret oīi aīalia qd ē fīz
Cōseq̄ntia. p̄z q̄ diffinitio hoīs ē
aīal rōnale mortale: iḡ fm predi-
cta idē pcept⁹ corrādet huic t̄mio
h̄ ⁊ huic orōni aīal rōnale mor-
tale, ⁊ easdē res eq̄lrcū sign̄t ille ter-
min⁹ et illa oratio: ⁊ tā illa oratio
aīal rōnale. ppter istū t̄minū ani-
mal sign̄t oīa aīalia: ⁊ ille t̄minus

homo. Rurq; ista nō est diffi-
nitio hois exprimēs qd nomis, seq
quid vñ q̄s res i quod h̄i nomē hō s̄i
gnificat: sed ē diffinitio exprimēs
q̄ res ē p̄q sup̄pōit iste t̄min⁹ hō. q̄
niā ip̄a est ea p̄q sup̄pōit ista oīo
ai al rōnale mortale: s̄z nō oīor-
tet q̄ isti t̄mī fīcīe i adeq̄te sup-
ponat p̄ reb⁹ q̄s sign̄t. Vñ sol⁹ ter-
min⁹ vocalis cui nō corr̄ndet p̄ce-
ptus incōplex⁹ s̄z cōplex⁹ h̄z p̄p̄e
diffinitionē dicētē qd nomis scilz
fīcīe sign̄tē q̄cqd i q̄cqd termin⁹
ille sign̄t. talis enī t̄mini vocalis si-
gnificatio explicat p̄ t̄mīos voca-
les corr̄ndētes p̄ceptib⁹ simplicib⁹
ex q̄b⁹ p̄pōit p̄cept⁹ p̄plex⁹ corr̄n-
dēs huic t̄mīo. s̄z cō alicui t̄mīo
vocali corr̄ndēat cōcept⁹ simplex
vt huic voci aſin⁹ p̄cept⁹ specific⁹
aſin⁹ posito q̄ sit simplex. nō ē pos-
sibile alīm t̄mini vocalē precise i
adeq̄te sign̄re illud i ea q̄ ille signi-
ficat, nī̄ sit pur⁹ ſinōim⁹ illi. Nec
ē possible dare orōnē vocalem ex
t̄minis diversarū rōnū ſue ſiḡtio-
nū p̄ſtitutā quin eis corr̄ndēat a
lii p̄cept⁹ q̄ nō corr̄ndebāt illi t̄mī
no. S̄z illi termīo ſimpli cūlcorr̄ndet
p̄cept⁹ ſimplex p̄t dari dif-
initio caſaliſv̄l descriptio decla-
rans q̄ ſunt caſe v̄l p̄petates rei
rei, p̄ q̄vel q̄b⁹ ille termin⁹ ſuppo-
nit, vñ etiā diffinitio qđditatiua
ex genere i dñtia cui corr̄ndz p̄-
cept⁹ p̄plex⁹, ſuppoñes t̄mī adeq̄te
p̄-iſdē reb⁹ p̄ q̄b⁹ ſup̄pōit ille ter-
min⁹ ſcōplex⁹ qui illi t̄mīo vocali
corr̄ndebat. Et hec debabant ma-

gis declarari in tractatu de diſſi-
nitioib⁹, diuiniſiob⁹ et demoſtrati-
onib⁹ quē edidi. i gaudeo hec itel
lexiffe. Alia dicēda erāt de ſu-
poñtiob⁹ i cauſis vitatiū ppōntū:
ſz ante ego volo r̄ndent ad ſophiſ-
ma ducū mota.

Ad p̄mū dico q̄ ē fl̄m̄. Et dico
q̄ adveritatem ppōnis vocalis nō
ſufficit q̄ habeat ſimilem propo-
ſitionem mentalem ſibi correſpo-
dentem ſed hoc eſt p̄mune omni-
um profēctū q̄ q̄literē ſiḡt h̄tū
ad p̄ceptū ita ſit in mēte. Seo qd
aliud ſufficit aut requiritur dicēt
poſterius.

Ad ſecundū ſophiſma r̄ndet q̄
ē fl̄m̄. et ſua p̄dictoria ē vera ſcilz
iſta uull⁹ equ⁹ eſt aſin⁹. Et q̄n argu-
iſ q̄ illa nō ſit vera. q̄a nō eſt ita
i reb⁹ ſiḡtis ſcz i egs i in aſinis. cō-
cedo q̄nec ita n̄c aliter cō ſint
nec h̄i regriſ ad vitatē ppōis nega-
tive ſcz q̄ aliq̄mo ſit in reb⁹ vlti-
mate ſignificatis putavtra cōce-
ptus corr̄ndētes. Et p̄nter dicēt
poſt qd regriſ i ſufficit. Ad t̄-
ciū dico q̄ eſt fl̄m̄: i etiā dico q̄ i
ſta oratio, de⁹ n̄ ē, nihil ſignificat
qd nō ſit vel nō poſſit eſſe ſcz qd n̄
ſic corr̄ndet in mēte quantū ad e
a que ſignificat apud mēte: et qd
nō ſit extravel poſſet eſſe quātuſ
ad ea que ſignificat ad extra, ſed
nec hoc ſufficit ad veritatē pro-
poſitionis ſicut conſequenter di-
ceretur. Et etiam concedo q̄ iſta
oratio deus non eſt non ſignifi-
cat deū n̄ eē. q̄a dm̄ n̄ eē n̄ eē

erit, nec potest esse. Ideo simili est quod deus non est significatus, quia hec propositum est affirmativa, et subjecta eius per medium supponit. Ad aliud argumentum dico quod hec non est similitudo deus est, unde impossibile. Et quoniam deus ista propositio deus est, plus significat quod iste terminus deus. Procedo quod plus significat apud me deus, quia significat proprieatem mentalis, et iste terminus deus non nisi perceptuū simplicem. Sed bona est quod ratio, utrumque significat adeo scilicet quantum ad res perceptas illi perceptibus correspondentibus illi similius deus, et illi oratio deus est. Et circuivit mihi notandum quod multum dicitur quantum ad res significatas adeo iste proprietas deus est, et deus est deus, quoniam ista deus est ut etiam habet apud mentem subjectum et proprium et copulam ut ista deus est ens, et ista multo plura significat quam ista deus est deus, quia significat oiam entia proprietae isti similius ens. Ista autem deus est deus nihil adeo significat nisi deus, quia hec dictio est, prout per se est copula nihil significat adeo ultra significaciones majorum categoriorum: sed significat solum illi conceptum pplexiu quo intellectus format proprietas ex ipsis similius deus et deus. Sed tamen est difficultas dubitatio cum dictum fuerit prius quod omni perceptu aliquod cocepitur, quod est cocepitur illo conceptu pplexiu correspontente huic copule est, cum deus est deus, vel homo est lapis: Dico quod de hoc aliquod dixi in tertio capitulo primi tractatus similares, et tamen ultra dico quod cum intellectus non possit illi conceptum complexiu formare sicut

perceptib' categoricis quod pplexiti ta illo perceptu nihil solitarie recipitur: sed illa eadem ipso perceptibus simplicib' recipim' complexe quod illius perceptib' causa simplicib' sine illo pplexiu perceptiebat incoplexe. Unde non sunt alii res quod recipiuntur perceptu correspondente isti orationi deus est, et isti deus non est deus, et isti oiam deus est deus, et isti nullus deus est deus, et isti termino simplici deus: sed aliter et aliter illa res recipiuntur secundum pplexiu complexe, affirmativa vel negativa. Reuertor ergo ad solutionem sophismatis: et dico quod licet plus significatus apud mentem per hanc orationem deus est deus, quod per hunc nomine deus: tamen adeo extra nihil per significatum id est oiam, tamen aliter et aliter. Ad quartum sophisma Dico quod ipsum est similius, et procedo quod non significat chimera, nec etiam aliud a chimera, quia nihil est aliud a chimerarum chimera nihil fit: et nihil est aliud a non ente, sed tamen significat multa que nec sunt chimera: nec aliquid eorum est chimera: nec est simile de ipsis similius homo et albedo, cum eis correspondant perceptus simplices et per aliquid supportantes. Et breuiter oiam rationes que ibi siebat apparuit solute ex dictis.

Ad quintum sophisma dico quod ipsum est similius, immo oiam entia de mundo sunt pplexae significabilia, etiam oiam ens quantumcumque simplex est complexe significabile, verbi gratia deus qui est summe simplex significatur complexe per hanc orationem deus est deus, sicut dicebatur in solutione tertii sophismatis. Dico

etia panteq de' crearet pma cre
atard nihil erat nisi de' ideo nul
lum pplexo significabile erat ni
si dñs. S3 tunc quido arguis q
homo tuc nō correbat. cōcedo s3
qđ infers ḡ ita erat q̄ homo non
correbat Rñr q̄ ad istū sensū i
ta erat q̄ aliquid erat qđ nō erat
homo currēs scz deus. s3 tñ non e
rat ita nec aliter qđ ad res signi
ficas p hāc orōez homo nō cur
rebat Nec li requiris ad veritatē
negatię sicut psequēter diceſ. Si
muler qñ tu dicas q̄ hec est vera
āticrist' erit. cōcedo et tu pcludis
q̄ ita ē q̄ āticrist' erit. ego ne⁹ni
h̄ ad istū sensū q̄ aliquid est qđ nō
erit āticrist' s3 āticrist' forevel
li qđ āticrist' erit nō est. Vn ḡ ē
q̄ ppositio si verā diceſ post.
Ad aliā cōcedo in casu posito q̄
deus potest creare b + b pot crea
ri a deo. et q̄ iste ppōnes fint ve
re et tu pcludis ḡ ita est q̄ b pot
creari. ego nego quia b posse cre
ri nihil est s3 bene pot esse. potest
enim esse b. Sed tuc queris non
ne deū creare b ē? ego dico q̄ sic
et silt si deus creet b deū creare
b est deus. S3 tu arguis cōtra q̄a
deū creare b ē ptingēs. ego nego
imo deū creare b est necessariū
capiēdo illud subiectū deū crea
re b significat̄ sed si capiat fm
supponē materialē t̄fc est verū
q̄ deū creare b est ptingēs. quia
sic illud subiectū supponit p illa
ppōne deus creat b: que est pting
ēs. Ad aliā dico q̄ sorte di

ligere deū est sortes si sortes dil
igit deū. sed si sortes nō diligit &
um tuc dico q̄ sorte diligere duz
nihil est. et silt sorte odire deuz
est sortes si sortes odi⁹ deum sed
si sortes non odi⁹ deum nihil est
tuc ergo tu arguis sic. sortem di
ligere deū est sortes ego concedo
posito casu q̄ sortes diligat deuz
sed tu dicas istā similit. sorte odi
re deū ē sortes ego nego. q̄a nil
est qñ sortes diligit deuz s3 forte
pcedo q̄ sorte odire deū fuit sor
tes si sortes p̄ erat odiēs deū. Q̄ n
ḡ dicif ultra q̄ sorte diligere de
um est bonum et prestatibile co
cedo quia est vnum bonus homo
diligēs deum. et quando dicitur
sorte odire deū est malū : dāna
bile ego nego. q̄a nihil est s3 sor
tem odire deū fuit malū quia fu
it vnum malus homo odiens deū
et li non est incōueniēs. quia bo
nus homo fuit mal⁹ homo ita ḡ
nec est impossible q̄ diligere de
um fuit odire deuz. Ad sextā
sophis̄ma dico q̄ est ppositio p
tingēs et sepe talis est falsa quia
sepe homines mentiuntur. et quā
do dicif omnis pferēs aliquā p
positionē habet simile in mente.
ego dico q̄verū est nec ob li ho
mo non mētivēl excusat a men
datio s3 ex hoc men⁹. Equiā vero
pponit ppositionem assertive et
mentali correspōndentes nō affe
tit sed diffētit et li ē possibile VI
sub aliis verbis dicendum est et
revertitur in idē ex q̄ hoc homo

mentitur qd vero afferit ppoem
quē credit esse flā. Hec igit̄ qd
sophismatib⁹ dicta sūt, et signifi-
catiōib⁹ terminorū t ppoem ponat
et qd hui⁹ opis primū capitulū.

Secundū capitulo.

Ecundum capituloz erit
de causis veritatū t flā
tū ppoem simp̄l cathego-
ricay. t iam circa h̄ in pcedētib⁹
sophismatib⁹ tacte fuerūt diffi-
cultates: s̄ qd̄ repetēt in pone⁹ breui
a sophisma. Primū sophisma

Quis Aristotel̄ non est
posito casu qd aristoteles
habuerit vnu equū valde
bene ambulante sed mortuus est
imo p: potenciā diuinā i anihilat⁹.
tūc g sophisma manifestū est per
caulū. S̄ opositū pbāt sc̄z qd
hec ppositio sit flā/equ⁹ aristotelis
non est. qd ex eo aliq ppo est ve-
ra: quia qd̄terū significat ita ē qd
reb⁹ significatis. Et ex eo aliq est
falsi. quia nō qd̄terū significat
ita est. hoc pmaniter pcedit. et p
suadet h̄ p vulgarē loquutionem
cū enī apparet nobis aliquā vere
dixisse/dicim⁹ qd ita ē sicut ipē di-
cit. Sed si apparet nobis qd dixit flē
dicim⁹ qd nō ita est sicut ipē dicit.
Et ob h̄ A. qnto t sexto metha,
dicit qd in vna significatiō entis
t noa entis/ens significat qd overū
est: t noa ens significat qd flm̄ est
Nec apparet qd alie ciuse veritatis
t flm̄ possit assignari.
Hoc ergo supposito tāq̄ vñ pba-
to, apparet de ista pp̄jz/equ⁹ ar.

non est qd est flā. qd nō ē ita t re si-
gnificata sic illa siḡt. qd illa res si-
gnificata sc̄z equ⁹ ar. nihil ē t l̄ eo
qd. nihil ē nec ē ita nec alr. Se. fo.

Qu⁹ Aristotel̄ abulamit.

Qd probat p casu positus
in pncipio pcedēt⁹ sophis-
matis. Sed improbat sic pcedēt⁹ qd
a nō ē ita in re siḡta sic p ppoem
siḡt. Ita argueret de ista equ⁹ aris-
totelis ē mortu⁹. Et de ista ppoem
null⁹ equ⁹ ē asin⁹ posito qd null⁹ sunt
equivel asini, s̄ qd oēs sint anhi-
lati. Nā de qd̄z tñ ppoem vñ ē qd
nō ē ita i reb⁹ siḡtis sicut ille signi-
ficat.

Terciū sophisma.

Himera est chimera. Pro-
bat p Boetij dicēt. Nulla
ēverior pdcatio illa in qd
de p̄t̄ d se ipo. Itē si non ess̄ vñ
h̄ cēt p tāto qd ille termin⁹ chiera
p nullo suppōit. s̄ h̄ n̄ obstat qd h̄
eva epu⁹ ar. ambulauit: t tñ sbic-
tū p nullo suppōit. Pro⁹ qd n̄ sup-
ponit p alio qd p eq⁹ aristotel̄. t il-
le nihil ē fm̄ casu p̄p̄ositū: ḡ pro
nullo suppōit. Oppositū tenet
pter h̄ qd ē pp̄j affirmatiā cui⁹
lub̄am t p̄o p n̄lo supponit et
tales ppoes affirmatiē ū: flē.

Quartū sophisma.

Vacuū ē loc⁹ nō repletus
corpe. Probat qd hic pdi-
caē difficiō de diffico. vñ
descriptio de descripto: et talis ē
vñ qd aristoteles p̄dit ei igit̄ tē.

Oppositū arguit qd legē vacu-
um ē loc⁹ nō replet⁹ corpe: igit̄ va-
cuū ē: s̄ qd p̄s suppōit ē flm̄ fm̄ a-

nisto et puto fm veritatem. g. et a. n.s.
ste ppo est affirmatia cum subiectu p
nillo supponit. g. et c. Quicquid soph
Hoc est alius. Probabo quod si o
no quicquid significat per propriez i
ta est. g. est. a. n.s. probabo quod si
signt per propriez metalem est in mente satis et
correspondet. Et si aliqd significat adeo: il
lud non est nisi hec sit alius. et illi sit.
io adhuc ita est. Si dicas quod non solu
signt hoc est ut alius sit signt hoc est esse
alius. Prout enim quod hoc est est
alius nihil est nec huius nec potius est. et
sic in ista propriez hoc est est alius. si signt
per illam propriez substantiam per nihil supponit.
scilicet hoc est est alius: g. propositum est haec cuius
sit affirmatio cum substantia per non supponit.
Ita si tu dicas quod illa propositum est affirmatio
signt aliquantum est. Si dicas quod non
est tamen est in illis quod tu dicas. scilicet quod al
iquantum est significat per illam propriez. Nam sic
dicerebatur propositum est affirmatio cum substantia per
non supponit. Si tu dicas quod est. hec pro
positum quod quicquid significat est ita est. Oppon
ab omnibus.

Sextum sophismatum.

Go dico fum. Porro causa per e
go dicatur ista propositum est de fum
et illaz alia. Tunc probabo sic sophisma
quod si dicens est de fum. Ie dico fum. Ie dico
fum. Si dico fum: tunc est fum quod est de
fum. id est sophisma est. Sed si dico fum:
tunc est sic dicens. id est dico fum. et
sic iterum sophisma est. Nec si soph.
est fum: tunc substantia per non supponit per
eodem scilicet ego et dicens fum. quod suppon
itur per me cuius dicens est. et taliter pro
positum est affirmatio est vera: g. sophisma est

v. m. Oppositus arguit quod si so
phisma est unde sequitur etiam quod est si
et sic estivum et fum quod est impossible

Contra probabo quod si ipsum estivum: tunc
est fum quod ego dico fum: et sic illud est
fum quod est de fum et tunc potius quod nullius aliud
dico quod illud sophisma. id est ipsum est fum

Et notandum est quod istud sophismatum
est invenimus in insolubilibus et non potius sol
uit nisi ex primitur atque enarratur propositum dicatur
v. a. v. f. I. o. apparet mihi quod tracta
tur de insolubilibus deinde sequitur illud pri
us capitulo propositum: idcirco de eis intendo
recte immediate per quod egredi dixero per hunc
capitulum de supponib; et appellavit ibi
et mensura per quod exponitur et r. a. c. f. a.

Vnde g. ad solutiōes dictorum
in sophismatum et filium ego po
no aliquas problemata ad videndum
vnam propositum dicatur et evolvatur. Et ad
loquendam intelligenter ego suppono
signt dicta priori. quod voces sunt duplices
sicut hanc duplices significatiōes
vna apud mentem. quod in mente significat
ceptum. sibi correspondentes et quibus habet
sensus. iponerebatur ad significandū. Aliaz
hanc quod mediatur dicitur perceptus. si
significatur res quod illis perceptibus percipi
untur. Et quod multoties ille est perceptus
sunt extra animam sapis et animus: id est
ad plures est vocabo primam significatiōem et
apud mentem et secundam vocabo significatiōem
ad extra. Pono g. primam problemata
quod non est necesse propter vocalē esse
vera si quicquid significat apud mentem ita
est apud mentem. quia sequeretur
quod omnis propositione vocalis esset
vera cum omni vocali siue vere
siue falso correlative sit in mente.

Secunda cōclusio nō requirif ad
veritatē pproficiōis vocalis φ qđi
tercūp fīgt adextra ita sit quātū
ad res significatas adeū. VI
ponaf pchlo sub hac forma. Ali
qđ ppōēva tñ nō qđtercūp signifi
cat adextra ita ē in reb'q signifi
canf adeū. Probaf hec cōclio
quia ego pono φ nōdū est ancri/
stus sed erit et ambulabit. et tunc
ista ēvā ancriſt⁹ ambulabit. et p
ista ppōne ancriſt⁹ et ei⁹ ambula
tiōsignificat adeū qđ tñ nihil sūt
et in eo qđ nūl est nec est ita esse
nec aliter esse: ḡ in reb'q significa
tis p illā ppōne adeū nō ē ita si
cuit p ppōne significat. Ita si
militer argueret de ista ppōne a
ristoteles disputauit posito φ a
ristoteles sic anhilat⁹. Et ita de
ista ancriſt⁹ pōt. ablare. Et ita eti
ā argueret de ista negatia equ'ñ ē
afin⁹ posito φ de⁹ anhilaret v̄s
equos et om̄es afinos. ex quo etiā
res significate nō ēent nec ēet in
eis ita nec aliter. Tercia pclu
sio est φ ista ppō homo ē afinus
nō significat hoiem ēē afin⁹. vel
etia⁹ b̄t̄ḡleē. et afin⁹ ēē non signi
ficat p istā. homo est afin⁹. quia
hoiez ēē et afin⁹ nec ē erit nec ipo
test esse. N.13 sicut hoiez currere
si ē. est homo currēt et hoiez ēē
afin⁹ si est. est homo afin⁹. ita ho
mihē ēē afin⁹ si ē. est homo afi
nus exīt. h̄ ē impossible esse. ḡ
ita ppositio hoiem ēē afin⁹ si
gnificat est affirmativa. et tñ eius
subjectū p nōl suppoit. Ex qđ ho

minē ēē afin⁹ nūl pōt effeḡ
illa est fla ad qđ sequit⁹ φ ista eū
vā hoiez ēē alin⁹ nō significat p
talē ppōney. Eodem mō pbaſ φ
hoiez ēē alin⁹ nō pōt ymagina
rī intelligi et b̄mōi. Sed tu q
reres. nōne flū ē hoiez ēē afin⁹
Respōdeo φ neq̄ verū ē neq̄ fal
sum est de ppropriate fmonis: s̄
capiēdo totū significatiue et non
fm suppōne materialē. sed tñ cō
cedēd ē φ sepe t̄les orōnes infi
nitui mōi capiunt materialē et
supponit p aliquib⁹ ppōinib⁹ ut
hoiez currere p t̄li ppōne homo
currit. et hoiez ēē alin⁹ p t̄li p
positiōe homo est afin⁹. et tūc pce
dendā est φ hoiez ēē afin⁹ ē flū
hoc est dictū φ talē ppō hoē ē ali
nus et fla. sicut pcedendā est φ
hoiez ēē afin⁹ nihil est sed ē v
na ppō fla. Et circa hoc nota
dū est φ aliquai ad fugien⁹ diffi
cultatē voluerūt dicere φ t̄les o
ratioes infiniti mōi nō supponit
nisi p ppōib⁹ ut hoiem currere p
tali ppōe hoē currit. et hoiez ēē a
fin⁹ p t̄li ppōe homo est afinus
et sic d̄ alius. Et illud nō ē v̄m. qui
a fm ar. in pntis secare ē agere.
et secari est pati. sicut etiā hoiem
secare est hoiez agere: et lignū se
cari est lignū pati. et hoiez ēē al
bum est hoiez ēē coloratū: ḡ ta
les ppōnes sūt pcedende et tñ hcc
omia ēēt̄ fla. si supponeret p p
positiōib⁹. Nā hcc ppō homo se
cat. vel homo est afinus nō ē ista
ppositio homo agit. vel homo ē

coletatus. Item omnes concer-
dant q̄ est valde bonum diligere
deum; et valde malū odire deum
et hec non essent vera supponēdo
p omnibus. Ego enī sine aliq̄ ma-
licia possem formare in mēte me
a talē p̄pōem homo odit deus.
Sed tunc est dubitatio vtr̄ homi-
nem esse; et etiā aristotelē esse si-
gnificat per istam p̄pōem hō ē
asinus. Vt p̄ istū terminū homo.
Et etiā dubitatio d̄ ista hoīem su-
isse; vel etiā de ista aristotelē huī
se. Et de istis dubitatiōbus po-
num p̄clusiones. Una est que
est quarta in hoc capitulo sc̄ q̄ ho-
minē esse significat per istum ter-
minū homo. q̄a om̄is homo signi-
ficat p̄ istum terminū homo est
hominē esse p̄tvideri deb̄ q̄rto
metaphysice. Et etiā h̄ alias de-
claratū est p̄mo phisicorū. et q̄ ho-
minē generare ē homo generās.
et hominē esse albū est homo al-
bus. Ideo seq̄ p̄ darapti in tercia
figura q̄ hominē esse significat
p̄ istū terminū homo. et ista ast-
rōnū esse significat p̄ istū terminū
asinus. et similiter hominē esse a-
nimāl: vñ asinū esse aial. imo eii
am si homo currit: hoīē currere
significat p̄ istū terminū homo
q̄a om̄is homo p̄ illū terminū ho-
mo significat: tñal: q̄s homo est
hominē currere. ḡ sequitur in ter-
cia figura p̄ darapti. Quinta
p̄cluio hominē esse significat per
istā p̄pōem homo est asinus: quiā
om̄e qđ significat terminos p̄v̄l p̄

aliquęz terminū p̄pōis significa-
tur p̄ illā p̄pōez. imo p̄positio nō
est in potētia s̄m se totā simul ad
significandū: significat eius seor-
sū quos intellect⁹ cōponit affirati
uevel negatiue lūc vult. Ideo si-
gnificatiōe terminoz habet p̄po-
litio q̄ ipsa significa: ad extra ea
que ipsa significat: ḡ si hominē ē ē
significat p̄ istū terminū homo. et
asinū ē ē per istū terminū asin⁹:
sequit⁹ q̄ hec significat per hāc p̄
positionē homo ē asinus. Sexta
cōclusiō videſ inde ponēda q̄ ho-
minē fuīe significat per istū ter-
minū homo, et p̄ cōsequēs p̄ istā
p̄ositionē homo est asinus: quiā
indifferēter om̄is homo presēs p̄
teritus et futur⁹ significat p̄ istū
terminū homo q̄a significat sine
tempore: ḡ aristoteles significat
per istū terminū hōmo. Tales
enī termini significare intellige-
re/scire. ic̄ ampliat terminos ad
supponendū p̄pteritis et futuris
q̄ posterius diceſ. Deinde sicut
hoc p̄dicatū mortu⁹ ampliat sup-
positionē ad p̄terita ita humili rati-
one hoc p̄dicatū fuīe Ideo sicut
hec p̄cedit aristoteles est hō mor-
tuus: ita cōcedēdū est aristotelez
hominē fuīe. Et tunc arguit sic
aristoteles significat per istū ter-
minū homo: et aristoteles est hōi
nē fuīe: ḡ hoīē fuīe significat
p̄ istū terminū homo. Sep̄ia
conclusio: aristotelē ē ē significa-
tur p̄ istum terminū homo. et per
p̄sequēs p̄ istū p̄positionē homo

b.i.

est asinus: vel homo est animal.

Noeandum enī est q̄ par ēcipium presentis t̄pis v̄l futuri trahit bene p̄ verbuꝝ p̄teriti t̄pis ad supponendū p̄ p̄teritis. verbi grāveruꝝ est q̄ aristoteles fuit currēs et q̄ currens fuit aristoteles. uno veruꝝ est q̄ aristoteles fuit generandus et q̄ generandus fuit aristoteles. Et p̄t̄r̄ trahit oꝝ insinuatiū modi ad supponendū p̄ p̄teritis. verbi grā aristoteles videt alexandruꝝ eḡtare: ḡ k̄v̄bū significare v̄l significari ampliat suppositiones ad preterita v̄l futura. Silt si aristoteles sīḡ p̄ istū t̄minū homo et al. fuit, et aristotele esse sīḡ q̄ ad. esse sīḡ p̄ istū terminū hō.

Ex dictis ergo infero octauaz conclusioem q̄ p̄pō affirmatio de inesse et de p̄nī vera nō ex eo est vera: q̄a q̄cqd q̄lē cōq̄ esse significat p̄ ea ita est: q̄a hec proposicio/hō ē aīal. ē vera p̄ quā t̄n̄ aristotele esse significat q̄nō ē ita in re. Itē q̄cqd et qualiter cōq̄ significat ēē per istas duas propositiones, homo est hō, et asinus est asinus. illud t̄liter ēē sīḡ p̄ istaz propositionē homo est alīn̄. vt patet ex dictis. et t̄n̄ hec est falsa: et t̄n̄ ille due erāt vere. Et sic videtur īn̄ q̄ in assignādis casis veritatū et fātitū nō sufficit ire ad significaciones terminorum: sed ire ad suppositiones.

Et de suppoīb̄ pono Nonā cōsiderāc̄ez sc̄z q̄ nō sc̄q̄ si t̄mūni p̄pō

nis affiratio supponit p̄ eodem q̄ p̄pō sit vera. Primo enī hec habet instantiam de p̄positionib̄ vniuersalib̄. quia si solus homo sit currens: tunc subiectū et predicatum huius p̄positionis oīs homo est currens supponit pro eodem: et tamen p̄positio est falsa. sed etiā licet predicatum supponeret p̄ omni eoꝝ quo supponit subiectum, adhuc esset instantia invocatis insolubilibus. vt si sortes dicat solam istam propositionē sortes dicit falsum: ista proposizio esset falsa. sicut dicitur post. Et tamen subiectum et predicatum, puta sortes et falsum supponerent pro eodem, scilicet p̄ sorte. et ita est lepe de aliis insolubilibus. sed de eis dicitur post specialiter.

Decima conclusio ēst q̄ ad veritatem cathegorice affirmitur requiritur q̄ termini scilicet subiectum et predicatum supponant pro eodem vel eisdem. Ideo etiam ad eius falsitatem sufficit q̄ non supponant pro eodem vel eisdem. Et forte q̄ hec non est conclusio: sed principium inde monstrabile. vel si est conclusio ipsa est p̄ pinqua principio inde monstrabili. tamen in libra posteriori apparet q̄ aliquādo principia inde monstrabilia inveniēt̄n̄t̄ bene aliq̄ declaratione, vel exemplari, vel inducitua, aut huiusmodi. Ideo dictam decimam conclusionem ego sic declaro. A Certum ēst q̄

in hac propositione, a est b. Iste terminus a pro nullo supponit: vel supponit pro a. et ita de b. Et similiter si dico aristoteles disputauit: vel an uochristus ambulabit. Iste terminus. aristoteles pro nullo supponit vel supponit pro aristotele, et sic de antichristo et de aliis. Deinde etiam manifestum est quod dicendo a est b, posito quod non sunt termini ampliatiui ad preteritum vel futurum, idem valeat dicere a est b, et dicere a est idem quod b. sicut etiam dicere quod non est b valet idem sicut dicere quod a non est idem quod b. Et tamen si est verum quod a est idem quod b, oportet quod isti termini a et b, supponant pro eodem, quia a pro a. et b pro b: quod quidam a ponitur esse idem quod b. Et ita similiter est de preterito vel futuro. Idem enim valet dicere aristoteles fuit disputans: sicut aristoteles fuit illud quod fuit disputans. Ideo pro eodem supponunt in illa propositione isti termini aristoteles et disputans. quia aristoteles pro aristotele, et disputans pro disputante. Non quod sint idem aristoteles et disputans, sed quia finerunt idem. et sic similiter de futuro et de possibili.

Vnde cima conclusio: quod adveritatem negatiue categorice sufficit quod subiectum et predicatum non supponant pro eodem, nec per eisdem: licet tamen aliqua sit vera in qua subiectum et predicatum supponunt pro eodem, vel e-

isdem, ut animal non est homo. Et sic etiam ad falsitatem negatiue requiritur quod subiectum et predicatum supponant pro eodem licet non sequatur subiectum et predicatum supponant pro eodem: quod negativa est falsa. hec ergo conclusio patet ex precedente, quia semper contradictione sive una affirmativa: una negativa, et quod ne cesset estivam esse veram, et aliam falsam, si formentur simul: et nunquam esse simul vere, et simul esse false. Et hoc non est nisi quia quodcumque et quecumque sunt causa evenita: is vnius: tot et eadem sunt causa falsitatis alterius: et econverso. Ideo quicquid requiritur adveritatem affirmatiue illud requiritur ad falsitatem negatiue contradictione. Et quicquid etiam sufficit ad falsitatem affirmatiue. illud sufficit ad veritatem negatiue contradictione.

Dyodecima conclusio: quod adveritatem categorice affirmatiue indefinite vel particularis requiritur et sufficit quod subiectum et predicatum supponant pro eodem: nisi propter reflexionem illius propositionis supra seipsum sequatur ex ea cum circumstantiis afferenti bus tam esse esse falsam. Dico autem propositionem habere reflexionem supra seipsum, si assertat se esse falsam, vel assertat aliciquid ad quod sequatur ipsam esse falsam, vel simpliciter, vel cum circumstantiis adiacentibus: ut b. ii.

etiam si neget se esse vera; aut a-
liquid ad quod sequatur ipsa; non
esseveram; ut prius, sicut contingit
in vocatis solubilibus. ut post de-
cetur. Hec ergo conclusio patet
propter ei quo ad ei veritatē requi-
ritur illud quod dictum est in de-
cia p̄chōe. Sed q̄ hoc ad hoc suf-
ficiat probatur per inductionem
quia nulla inueni⁹ instance: qui
semper talis sit vera. et hoc etiam
quare appetit ex terminis. id est
enim significat a esse b; sicut a es-
se id est q̄ b. et a fuisse b; sicut a fu-
isse idem q̄ b. et a posse esse b; si-
cuit a posse esse idem q̄ b. Sed
merito querit⁹ quare hoc habet in
stanciā in vocatis in solubilibus.

Ad hoc breviter respondetur
pro nunc, q̄ hoc est quia talis pro-
positio vel simpliciter vel cum cir-
cumstantiis adiacentibus implicat
contradictionem. Ista enī affirma-
tive assertit se esse falsa ad
quod sequitur q̄ est affirmativa
et iste terminus supponens pro ea
supponit quia hoc requiri⁹ ad-
vertit⁹ affirmativa. Et iterum ex
eo q̄ assertit se esse falsam sequit⁹
q̄ termini cuius non supponat
pro aliquo vel non supponat pro
codem. ideo ipsa est falsa. quia si
implicat contradictionem. Non e-
nim ad eam sequitur sola q̄ ipsa ē
falsa: sed etiam q̄ ipsa est vera po-
sto q̄ ipsa sit. et sic implicat ista
copulatiua; q̄ ipsa est falsa: et q̄
ipsa est vera: et hec copulatiua est

falsa propter falsitatez secundā cā-
theget. ce q̄ est affirmativa et ter-
mini eius non supponunt pro eo
dem. Et hoc specialius dice⁹ post

Tredecima conclusio q̄ adve-
ritatez vniuersalis affirmatio re-
quiritur et sufficit q̄ pro quocu⁹
q̄ vel quibuscumq; subiectū sup-
ponit: pro illo vel illis predicatu⁹
supponat. nisi propter reflexionē
sicut dicebat in alia conclusione.
Et hoc probatur per inductionez
et proportionabiliter sicut prece-
dens. Ex istis dictis apparet iā
vnde quelibet propositio vera di-
citur vera: et falsa falsa: exceptis
vocatis insolubilib⁹ de quib⁹ post
agetur in speciali. Appar⁹ enim
q̄ non est dicendum consimiliter
de omnibus: sed aliter de vniuer-
salibus: aliter de particularib⁹ af-
firmatiuis: aliter de negatiuis.

Ideo recoligendo ponitur ista
decima quarta conclusio q̄ omnis
propositio particularis affirmati-
ua vera ex eo est vera quia subie-
ctum et predicatum supponunt p̄
codem vel eisdem. Et omnis vniuer-
salis affirmatiua vera ex eo ē ve-
ra. quia pro quoq; vel quibuscu⁹
q̄ subiectum supponit pro eo vel
eis predicatu⁹ supponit. Et omnis
particularis affirmatiua falsa ex
eo est falsa. quia subiectū et predi-
catum pro nullo codez supponit
nec pro eisdem. Et vniuersalis
affirmatiua falsa ex eo est fā. qā
nō p̄ omni illo nec pro omnibus p̄
quo vel quibus subiectum suppo-

ni, supponit predicatum. Et omnis particularis negatiuare ex eo est vera. ex quoniam in se affirmativa sibi contradictona est falsa. et dictum est unde hoc esset. Et hec est decima quarta conclusio. que continet octo conclusiones parciales. apparet omnino ex precessentibus; propter hoc principium. qd quicquid est causa veritatis vel falsitatis contradictionem vel requiritum ad veritatem eius illud est causa falsitatis alterius vel requiritum ad eius falsitatem. Sed ultimo notandum est qd cum nominibus vii possumus ad placitum quando plures res inter hoc modo loquendis videntur. ut de omni propositione vera dicamus qd ita est: et de omni falsa qd non est ita ego non intendo illum modum loquendi removere: sed ad brevius loquendam ego forte utrare eo sepe intendes per eum non quod significat de prima impositione, sed causas veritatis vel falsitatis prius assignandas diuersas in diversis propositionibus sicut dictum est.

Voc g respondendum ad sophismata in propria forma.

D primum. concedo qd e quibus aristotelis non est. Et quando arguitur qd sit falsa. qui a non est ita sicut per propositionem significatur. Concedo. Et dico qd nec si oportet maxime in negatis. sicut ista est: qd subiectum per mallo supponit. Ideo subiectum qd

predicatum non supponunt per eosdem. qd sufficiebat ad vitare negationem. Sed obicitur qd tu negas aristotelem in quinto metaphysice. ubi dicitur sic amplius esse, qd est significatio verum. Non esse autem qd nonverum: sed falsum simpliciter in affirmativa et in negativa. hec sunt verba aristotelis. Et manifeste videtur exprimere qd omnis propria verum affirmativa, propria negativa ex eo dici vera qd est ita in re. Vnde etiam dicitur in predicamentis qd ab eo qd res est vel non est dici oratio vera vel falsa.

Respondeo qd aristoteles bene notat qd huius est principale significatio entis secundum quam ens dicitur de decem predicamentis. Quia secundum istam principalem significacionem non sicut in propositione est ens vel entia: sed etiam falsa est ens vel entia. Sed quia nomina imponunt ad significationem ad placitum: ista fuit una alia impositione, scilicet qd hoc nomen ens vel esse significaret id est sicut hoc nomen verum: et ita etiam de non ente, et non vero. Et si valde fecerit homines errare: scilicet qd si quis dicat propositionem veram dicimus qd ita est sicut ipse dicit. et male intelligentes credunt qd hoc sit dictum qd ita est in rebus significatis: sicut illa propositione significat. et isti male intelligunt. Atque per ita esse non debent intelligere nisi qd ille dicit verum. Et exprimit aristoteles magis in sexto metaphysice ceteri dicunt hoc. qd autem ens, b. iii.

et non ens ut falsus. quia sicut finitum per positionem et divisionem totaliter vere circa participaciones per tradictionem. Et postea dicit hanc perplexio tamen divisionem esse in mente et non in rebus. quod absurdum est credere quod illud ita esse debeamur intelligere quod ita est in rebus significatis.

D secundum sophisma R. n. r. quod nulli sunt praedictae, equus aristotelis est mortuus: non ergo ita est in rebus significatis: sed quia subiectum et predicatum supponunt pro eadem: recte non tamen que est sed que fuit. Idem enim est mortuum et fuit ambulans et fuit equus aristotelis: et non regitur quod sit idem: sed quod fuerit idem propter hoc quod in verbis fuit, non in partibus mortuus fuit posterior tempore. Similiter dico quod hec est vera, equus non est alius: licet non esset equus vel asinus. Non ergo ita est ad extra: sed quia subiectum et predicatum per nullum supponuntur ideo non supponunt per eosdem.

D tertium dicitur quod hec est falsa, chimera est chiera. Nec auctoritas boecii est intelligenda nisi ubi termini supponuntur per eosdem. Sed quoniam dicitur quod hec est vera equus aristotelis ambulauit. Concedatur. Et quod dicitur quod subiectum scilicet equus aristotelis per nullum supponitur. nego. Nam praeceperat quod non supponit per aliquo quod est, sed per aliud quod fuit. Sed tu arguis sic per nullum alio supponit quod per equum aristotelis: et ille per nullum supponit. Ego per

propositum: sed quod non valde illud acerbius supponit amplius subiectum ad presentem et futuram. et in majori proportione erit talis ampliatio: sed restrictio ad presentem. immo ablacio superpositionis. unde in ista, equus aristotelis est. vel etiam equus aristotelis non est. subiectum per nullum supponit. Ideo tu arguis ac si argueretur a nihil est: quod a nihil fuit. Et de hinc non suppositione, vel restrictione supponitur dicetur postea.

D quartum sophisma dicitur quod hec est falsa, vacuum est locus non repletus corpore. quia termini per nullum supponuntur. nec diffinitio dices quid nominis affirmatur vere de diffinitio nisi illud diffinitum per aliquo supponatur: sed importet propositionem exponere ad sensum materialem sic. Vaeum est locus non repletus corpore. Id est hoc nomen vacuum significat per se idem vel eadem sicut hec oratio, locus non repletus corpore. ita quod idem conceptus in mente debet correspondere illi nominis et illi orationi quanto ad significationem.

D quintum dicitur quod hec est falsa homo est asinus. quia termini non supponuntur per eosdem. Nec sequitur quod sit vera: si qualitercumque per eam significatur ita est. sicut declaratus est in precedentibus. D sextum dicitur quod pertinet ad insolubilia. Ideo reservo eius solutionem ad capitulum de insolubilibus de quibus statim est tractandum: nihil quod

propter eorum difficultatem prius vo
lo tractare de suppositiis. Sic
etiam secundum capitulo libri

Tercium capitulum.

Eratum capitulum erit
de suppositiis. sunt
enim lepe deceptioes in
argumentis exvariatione suppo
sitionis. Et quod sit nunc erit vide
dum.

Primum sophisma.

Bonibus fidelibus ne
gandia est deum esse i
ustum. Probat: qui si qd
affirmare est hereticum, hoc est
negandia: sed affirmare deum et i
ustum est hereticum. g. i.c. Itē oē
falsum est negandia: sed deum et i
ustum est falsum: g. hoc est negan
dum. Eodem modo argueret de
isto sophismate, deum non et est
negandum. Probat: qd si est nega
dum, cum oppositum est affirmati
dum: s3 oppositum iustum est asseren
dum: sc3 deum esse: g. ipsum est ne
gandum. Opposita arguitur: qui
a qd nihil est: nec est asserendum
nec negandum: sed deum esse iu
stum: vel deum non esse nihil est:
g. i.c. Item ista ppositione est af
firmativa, sc3 deum iustum est ne
gandum: et subiectum per nullo sup
ponit. qui a nihil est deum esse iu
stum: g. ipsa est falsa.

Secundum sophisma:

Ves afinus. Probat: qd
a te esse afinus est a te ne
gandia: te et afinus est. Co
sequitur p. qd arguit de isto vido
est tūcō adiacēte ad ipm de secū
do adiacēte. Et qd qd nihil est nec
b3 affirari nec negari: sed te esse
afinus nihil est nisi tu sis afin: g. tu
es afin. Itē tu es aliqd: g. di
cēs te esse afinus dicit aliqd et ali
nū: et omē dicēs aliqd esse afinus
dicitverū: g. dicens te esse afinus
dicitverū. et p. p. tu es afinus.

Itē qdā dicit te esse aial, di
cītverū: et qdā dicit tee est afinus
dicit te esse aial cu om̄is afin: sic
ai: il: g. qdā dicit te esse afinus di
cītverū. Itē dico te esse afinus:
vel g. est sicut dico: v. aliter q. di
co. Si sic sicut dico. habeo pposi
tū. Si sit aliter q. ego dico: et ego
dico sim: v. aliter a falso ēvertū. g.
ego discoverū. et sic tu es afinus.

Opponitū est pcessū ab om̄ib.
Tercium sophisma.

Omo est species. Probat
auctoritate porphirii qui
sepe dicit hoīz esse speci
em: et aial esse gen. Et probat per
diffinitiōem speciei. qd hō p. de
pluriib., sc3 de forte et platoe nu
mero drātib. in eo qd: g. hō est
species. Oppositum arguitur.
qua sua contradictionia est vera
salicet nullus homo est species.
vt patet per inductionem. quia
fortes non est species: plato non
est species: et sic de aliis: ergo nō
homo est species. Sed aliqui
b. iii.

spondent q̄ illa, nullus homo est species / non ē p̄tradictoria istius homo ē species, sed ista non homo ē species. Sed contra: q̄ idē ē iudicium de particularibus et indefinitis: sed ista, nullus homo ē species p̄tradicit isti particulari, aliquis homo ē species: ḡ etiā c̄c̄t dicit isti indefiniti, homo ē species.

Quatum sophisma.

Enus ē in plus q̄ genera -
8 lissimū. Probat q̄ qd p̄f
de altero vere et univerſa
liter et nō p̄uerſibiliter: illud ē
in plus siue cōmunius. vt aīal ē
in plus q̄ homo, siue p̄munius. q̄
aver̄ ē dicere, om̄is homo ē aīal
et non ē aver̄ econuerso. scilicet q̄
om̄e aīal fit homo, sed gen̄ predi-
cat vniuersaliter de generalissimo
et non convertibiliter. verbi grā
om̄e generalissimū ē gen̄: s̄z nō
om̄e genus ē generalissimū: ḡ ge-
nus ē p̄munius, siue in plus q̄ ge-
neralissimū. Oppositū arguit,
q̄ om̄e genus ē generalissimus;

vel subalternū, et neutrū ē in pl̄
siue p̄munius q̄ generalissimū: ḡ
nullū genus ē in plus q̄ genera-
lissimum. Quintū sophisma

Omen ē trissillabū. Pro-
bat q̄ aī p̄cedētib̄ dicēt
q̄ est defect̄ propter mu-
tationē suppositionis materialis
impsonalē v̄ econuerso suppono
q̄ sic non fiat hec mutatio s̄z to-
tum p̄cedat fin suppositionē ma-
terialē, et ex hoc statim appa-
ret q̄ sophisma ē fin nomen eni-

more iste terminus nōmē non est
trissillabū. Sed arguit q̄ sophis-
ma ēver̄ q̄ aīnus ē trissillabū
et aīnus ē nōmē. ḡ t̄c̄ et mani-
festū ē q̄ ppōnes sunt vere capie-
do s̄b̄ctū materialē et ē bon̄ filio
ḡl̄or̄ expōitor̄ q̄a dicit m̄lti q̄
t̄les ppōnes de s̄b̄ctō materialē
sūpto fāt singlāres: si nō sint sin-
glāres, fāt singlāres ppōnēdo p̄
nōmē demōstratim dicendo sic
iste terminus aīnus ē trissillabū:
et ē nōmē. ḡ t̄c̄.

Sta sophismati s̄t facili
atn̄ ppter eony sol utionē
dicēda sunt adiqua pauca
de suppositionib̄ terminor̄ qm̄ de
ip̄is dictū ē ampli in s̄tutuhs

Dico q̄ nō intēdo hic de sup-
positiōe pvt de ea logi grāmati-
cus: sc̄z pvtvtes dicēt suppōne re-
spectu v̄bi eo q̄ reddit fib̄ p̄sonā
sic enī iste terminus chimera sup-
ponit huic verbo currit in hac p̄-
pōne chimera currit. S̄z apud
logici suppōne p̄ p̄p̄e de s̄b̄ctō et p̄
to ppōnis et etiā aliquā min̄ p̄p̄e
termini aliq̄ q̄ s̄t p̄tes s̄b̄ctōy et
p̄tōy p̄cedēt suppōne. Est aut̄
suppōne pvt accipit accepto t̄minī
in ppōne p̄ aliquo vel aliq̄b̄ quo
demōstrato vel qb̄ demōstrat p̄
ista p̄nomia hocvel hecvel equa-
lentia ille terminus vere affirmat
de isto p̄nomie mediāte copula
illi ppōnis. Verbi grā in hac
ppōe/equā currit, iste t̄minī equā
suppōnit p̄ om̄i eq̄ q̄ ē. q̄a q̄cūq̄ b̄
mostrato etiā ver̄ dicēt q̄ ē equā

¶ I illa ppōe equū currit eqū sup
pōit p oī eqū q ēvū q fuit. qā de oī
tū si demūstreñ verū cēt dīcē hū ē
vel fuit equū. i filū de futuro. Di
co aut̄ dīstinctiō ēvū fuit. qā lic̄
verbū p̄teritū v̄l futuri t̄pis ap̄liet
supponē ad p̄teritū v̄l ad futura.
tū nō tollit supponere p̄ p̄tibas
Sūlū dicēdū ē de posse. Nā fr̄dicā
equū pōt abudare: iste ēminū equū
suppoit p oī eqū q ēvū p̄t esse: qā
ip̄o bēmōstratō vere dīcē hic est
v̄l pōt ēē equū. Itē etiā si ēminū
nō suppoat p̄vno so o sed p̄ plu
nib̄ filū dicēdo pp̄lus ē magnus
iste ēminū pp̄lus suppoit p̄ hiis q
b̄dēmōstrat̄ filū ēē verū dīcē he
sūt pp̄lus: i si n̄ cēnt aliq̄ tūc
iste ēminū p̄ nullo supponeret. vt
iste ēminū chīmera nō suppoit a
p̄p̄d̄ logīcā. qā nihil ēvū fuit p̄t
ēē q̄ fitvel fuitv̄l possit ēē chīera
i filū nec aliq̄ sūtvel fuitv̄l pos
sit ēē chīera. Quō aut̄ de⁹ aut
an̄. aut̄ q̄tichīris⁹ possit dēmōstra
ri dīctū ē sufficiēter in sōmulis.

Notandū ē q̄ ēminū ēē dupl̄r
suppoere: sc̄z p̄sonalr v̄l mārialr
Et n̄ curo sicut hēc diuīs̄ fuerit
posita⁹b̄s pp̄is vel nō. nomia ei
fiḡnt ad placitū. Vnde solū curo
ondere qd̄ ibi debem⁹ intelligere
p̄ istos ēmios p̄sonalr i mārialr.
dico ḡ sicut in sōmulis magis di
ctū ē q̄ ēminū vel vox q̄cōq̄ ponib̄s
i pp̄oe suppoit mārialr si in
pp̄one nō capiat p̄vltis ei⁹fiḡtis
v̄l p̄vltio ei⁹fiḡto. sc̄z p̄ sc̄p̄avū sū
bi p̄fili. vt am̄o ēvū. i talis vox

amo ēverbū. Sūlū hō ē species. et
tūs ēminū hō ē sp̄es. Sūlū hō currit
ē oro. i tūs vox v̄l etiā tūs p̄cept̄
hō currit ē oro. Sūlū ba ē vox nō si
gnificariā. filū hū ē p̄unctiō. ego ē
protnē. i c̄. i hū mō supponēdū ē
supponat sepe orōnes infinitū
modi. vt boīem legē ēverū. i sup
ponit tūs orō nō p̄ se neq̄ p̄ p̄fili
s̄z p̄ pp̄one filū q̄tū ad sb̄ctū p̄t̄
i copla⁹ excepta variatiōe sb̄ctū i
pt̄ penes noīatū i accusatiū
i variatiōe v̄bi penes infinitū i
indicationū mōm vt sortē currē ē
verū. sortē currere ē affīratia p̄
pō. i tūs pp̄o sortes currit ēvū
affīratia. Aliq̄ aut̄ tūs orō sup
poit p̄soalr i capi⁹ fiḡtis. sicut sup
ponat sicut nō. vt si dico hoīez ēē
albū ē hoīez ēē coloratu⁹. lecare
ēagere. lecari ē agi sicut pati i tē
fiḡt inde idē sicut alibi dedaraui
hec oīno lecare ē agere. sicut ista
lecanis ē agēs. i hec orō hoīez ēē
albū ē hoīez ēē coloratu⁹. Et vniū
saliter sicut v̄m ē dīcē gnare ē ge
nerās: ita gnari ē q̄o gnaf ēē al
bū ē albū. i sic de alnis. Vn̄ etiā
sic fiḡt. idē v̄l eadē chīera i esse
chīera. sc̄z qā ēminū p̄ nullo supp̄it
iō nō ē v̄m dīcē chīera ēē chīe
ra sicut neq̄ ēvū dīcē φ̄ chīe
ra ē chīmera:

Vnc ḡ solm̄f sophisma
ta p̄ hū φ̄ nōv̄z p̄cess̄ argu
mētatiōis v̄bi mutat̄ sup
pō ēminī de māiali i p̄soalē seu
fiḡtiūā. Sic c̄i dr̄ ad p̄mū sophis
ma distinguendo φ̄ hec orō deū

esse iniustū in dicto sophismate
potest capi materialiter: et sic sup
ponit pro tali propositione: deus
est iniustus. et sic conceditur. q
deum esse iniustum est proposi
tio falsa, et impossibilis negan
da et heretica. Id est reddens ho
minem hereticum: qui eam perti
naciter affereret.

A iō mō lo capitū sensiti
ue: et tunc in secundo sophisma
te, hec vox deum esse iniustum:
licet apud grāmaticū habeat
suppositionēm: tamen non habet
propt̄ logicus intendit de suppo
sitione: quia nihil est: deum es
se iniustum. cū deus ī iniustus ni
hil sit.. Ideo n̄i hec eit falsa: de
um esse iniustum est negandum
sicut ratio hec bene arguebat.

R̄sio ad secūdū sophisma.

D secūdū lū: Nego q̄ tu sis
afinuſ. et quando dicitur
te eſ te afiñum. eſt a te ne
gandū n. Concedo si hoc subie
ctum: te eſte afiñum suppoſatma
terialiter. quia sic ex vna propo
sitione falsa: sed si capiatur. ligtiue
un c te eſte afiñum nihil eſt. Ide
o nec negandum nec conceden
dum.

A d aliam obiectionem di
co ſimiliter. q̄ nullus potest di
cere t̄. ſte afiñum: ſi hec oratio
te eſte afiñum ſumatur ienſitue
ſed ſi ſumatur materialiter: tunc
aliquis bene dicat te eſte afiñum

et dicit iſtam propositionē: tu es
afinuſ: que eſt falsa. Sed
tunc quando dicitur quicunq̄ di
cit te eſte afiñum: dicit te eſte a
liquid. nego iſtam: quia ſenſus ē
loquendo materialiter q̄ quicunq̄
q̄ dicit iſtam propositionē: tu es
afinuſ: ipſe dicit ſt̄, tu es aliquid.
et hoc eſt falſum. Vel si aliq̄
dicat ambas ipſe dicit verum in
quantum dicit ſecundam: non in
quantum dicit primam.

Eodem modo ad terciā ob
iectionem. dico enim q̄ nullus po
tent dicer te eſte animal. loquendo
ſenſitue. quia te eſte animal eſt
tu. et nullus potest dicer te vel
mevel equum vel boiem. Nos
enim non dici n̄iſi voces: ſed
ſi loqueris materialiter. hec eſt fal
ſa: quicunq̄ dicit te afiñum. di
citat te eſte animal. quia poſſuſ di
cerem̄ non dicendo alia.

Adv̄tūmam dicitur. Conce
dendo q̄ dico te eſte iſaq̄um lo
quendo materialiter: ſi ego dicag
hanc propositionē: in tu es afiñum
Et quando dicitur ultra. vel eſt ſi
cut dico. vel aliter q̄ dico. Re
ſpondeo q̄ illud quod tu dicas eſt
et qualiter tu dicas aliter eſt: vbi
etiam: et quando tu illud dicas:
ibi tunc eſt. et illud eſt vna pro
pofitio falsa. Sed forſan tu in
tendebas querere vtrum eſt ita i
re ſignificata qualiter tua propo
fitione ſignificat. Sed tunc de hoc
dictum eſt in precedenti capi
tulo.

R̄sio ad tertium sophisma

D̄ tertium sophisma potest responderi q̄ sophisma est falsum. quia propositiones de proprietate sermonis debent intelligi capiendo terminos, vel orationes significative. Tamen potest distingui propter evidentius videre dictum, scilicet dicendo q̄ sophisma est verum. capiendo istam terminum homo materialiter. et falsum capiendo personaliter, sive significative. Sed forte tu queres que ē contradictoria hū⁹, homo est species. prout iste terminus homo. supponit materialiter. Ego dico q̄ hec ē contradictionis, non homo est species. Etiā sumendo hū⁹ homo materialiter. Sed tu dicis. nonne valet istam, nullus homo est species?

Dico q̄ imo. capiendo semper homo materialiter. Id est nullus terminus homo est species. et tōc est falsa. Nec valebat sua inducīo: sed debebas inducere q̄ ille terminus homo non est species. Nec ille alius terminus homo et sic de aliis: et sic totum esset falsum.

R̄sio ad quartum sophisma

D̄ quartum sophisma dicendum est q̄ illa est falsa scđm suppositionem personalem: genus est in plus sive communius q̄ genus generalissi-

mum: sed scđm suppositionem materialem verum est q̄ ille terminus genus in plus est sive cōmutius q̄ iste terminus generalissimum. Et sic procedunt rationes.

R̄sio ad quintū sophisma.

D̄ ultimum sophisma. Nego q̄ nomen sit trisyllabum capiendo illuz terminū nomen materialiter.

Et quando tu probas q̄ ille terminus aīnus est trisyllabum: et est nomen. Ista premissa cōcedo capiendo istos terminos trisyllabum et nomen personaliter.

Ideo etiāz bene concederetur q̄ nomen esset trisyllabū capiendo nomen vt prius scilicet personaliter: sed non valet cōclusio capiendo materialiter. quia nō sic sumebatur in premissis prout ipē erant vere.

Sequitur diuisio personalis ipsius suppositionis vel acceptio nis terminorum vel orationum.

Ost divisionem suppositionis vel acceptio nis terminorum vel ora tionum significatiue et materia liter, restat alia diuisio perso nalis seu significatiue in commu nem et discretam: et communis in confusa et determinata et confusa in distributiuam et non distributiuam. Vode

Primum sophisma.
Si omnis homo est animal, et si ali-
quid est animal, ergo omnis homo
est aliud aliquid.

Hoc est aliud aliis bono.

Probat: quia hodie fuit a
homo, et huius fuit aliis
bono. Et hinc sequitur aliis tibi
semp fuit aliud homo. Propter patrum per
inductionem vel per locis a parti-
bus totius in qualitate, vel in te-
pore sufficienter enumeratis ad
hunc totum. Oppositi argui-
tunt quod est vel fuit genitus aut
creatus fuit semp: sed omnis homo
fuit genitus vel creatus, ergo natus
homo fuit semp.

Secundum sophisma.

Liquet enim omnis homo
hominis, potius quod sunt homi-
nes homines, fortis plau-
to et iacobus. et quod glibet habeat
vix aliud quam videt et quod vix istud
hominis videat alium alterius.
Tunc ergo sophisma. quia aliquis
affinitas fortis videt: aliquis alium
plaustrum videt: etiam aliquis alium ho-
minem videt. et non sunt plures ho-
mines. ergo aliquis alius omnis ho-
videt.

Oppositi argui-
tunt quod illi
alii non sunt homines nec
hominis, et non sunt plures alii
quam alii omnes homines, et non
est sophisma.

Tercium sophisma

Mus homo est animal.
Probat: quia si omnis homo
est animal, quod est animal.

Quartum sophisma.
Alius homo est animal. Sed improba-
tur quod aliis homo est animal, et quod
alius non est animal. Consequen-
tia tenet. Alius probat. quia propter
omnes sequitur, omnis homo est animal
et omne animal est homo. Et tamen
potius est aliud. Probo quod ista omnis
homo est animal debet conser-
ti in istam, omnis animal est homo. quia
sicut se habet affinitas ad affini-
tas, ita negativa ad negativam:
et conuerso et facit particularis, ad
particularis. ita universalis ad
particularis. p. p. p. p. p. p. ne
gativa poterit invicem negari: ergo
vulnus affirmativa in vicem affirmati-
vam, et etiam particularis affinitas co-
nvertitur in particularis affirmativa: ergo
similiter vulnus in vicem. Et si cui
am permittatur, quod potior est et maiori
virtutis affirmativa quam negativa ob-
ligatur, et primo posteriorum, quod
demonstratio affinitatis sit potior
demonstratio negativa: vulnus ne-
gativa poterit inferri negativa novi
affinitatis poterit invicem affinatis:
Ita adhuc ego ostendo, quod ad istam
homo est animal sequitur aliud. quia sequi-
tur: ergo iste homo est animal. p. locum, a
toto in quantitate ad suam partem.
Et tamen in casu potentiali: ista
est fallax, ille homo est animal
posito quod per istud pronomen ille
demonstrem lapidem.

Quintum sophisma.

Mus homo animal non
est. Probat: quia si omnis homo
est animal, quod est animal non.

est. et similiter plato aial quod ē sortes non est: g plato aial nō est et sic de aliis: g om̄is homo aial non est. Consequētia t3. Oppofitum arguitur qa ille sunt ptra rie om̄is homo aial est, et ois ho mo aial non est. qa sunt vñis affir matiua. et vñis negatiua. et tñ hec est vera om̄is homo aial ē: g p legem contraria h̄ec est fā, om̄is homo aial non est. Itē equipol lens sua ea fā: g ipa ē falsa. aīs probatur: qa hec est sua eopolens nullus homo est aial. qa om̄is nō et nullus eopolēt.

R opter ista sophismata re memorandū ē qd in sumul lis dictū ē. q terminorū plo naliter sive significatiue sā ptoz duplex est suppositio, scz dīscī etā et cōmūnis. Deinde cōmūnis est duplex scz distributiua et non di stributiua. Deinde vō distributiua sive indefinita est duplex. qdā determinata: et quedā cōfusa tm̄ Et h̄ suppono tāq̄ alibi detīniata

Deinde nota h̄ic dixi in tra ctatu meo de p̄tūis q ad om̄ez p positionē de aliquo termio distri buto sequitur ppositio de illo ter mino non distributo aliis similit manentib̄. Sed ad nō distributuz vō sequitur distributū. verbi grā sequit om̄is. g aligs: sed non seqf aliquis: g om̄is. Similr sequit ne gatiae: nll̄ currit. g aligs n̄ currit. sed nō sequit aligs nō currit. g n̄ lus currit. Deinde etiam p vt ibidem declarauī nunq̄ ad pposi

tionē de aliquo termio supponen te p̄fuse tm̄ ppter distributionē p cedentis termini sequit ppositio de illo termino supponente det minate nisi distributio auferat: sed si distributio auferat tunc bo na est consequētia. Nō enī sequit om̄is homo est aial: g aial ē ois ho: s̄ bene sequit: g aial ē homo. Sed ex suppositione determinata bene sequit p̄fusa. est enī p̄na, a ē cm̄e b: g cm̄e b ē a. Et cause isto rō assignate sunt in illo tractatu. Patet q̄ mutatio suppōnūs nō distributiae in distributiua impe dit p̄sequētiaz. Et similr mutatio suppōnūs p̄fuse tm̄ in determinua tam: nisi remoueat distributio: q̄ erat causa p̄fusionis. Et ex his po test faciliter r̄nderi ad sophisma.

D primū sophisma qd erat sextū sophisma capituli p cederetur si fuisset mundus eternus, sicut videtur posuisse ari stoteles q̄ sophisma est vera, scilicet q̄ semp̄ fuit aliquis homo, sic bene probat ratio. Et cum hoc etiam conceditur q̄ nullus homo fuit semper, sicut ratio probat: s̄ iste non repugnat, bene cui iste repugnat, nullus homo fuit semp̄ et aliquis homo fuit semp̄. Sed il la non sequit ad istā semp̄ fuit a ligs ho. qa mutat suppositio p̄fusa tm̄ i suppositione determinataz.

D secundū sophisma dico q̄ bec est falsa in casu posito, aliq̄e alius om̄is ho vidz. Sed bec est vera, om̄is ho aliq̄e

affinitatem. differentiamque in prima iste terminus affinitas sit determinata: et in secunda pfecta tamen. et sic inducitur non valebat ad praedictum quod ex singularibus non debet inferri terminus communis distributionis nisi per illam distributionem prout aliis terminis communis sunt nisi sint ibi alii. Et propter hoc etiam non valeat inducitur a parte predicationis sic homo est fortis. homo est platus: et sic de singulis: quod homo est omnis homo sed oportet percludere quod omnis homo est homo.

Dicitur sophisma dico quod hec est vera: omnis homo est aialis. Nec ad eas sequitur. Nec est bona pueratio: omnis homo est aialis: quod omnis homo est homo. quia potest ex illo termine aialis non distributo, ad ipsum distributum. Nec vero ista pueratio quia cetera non sunt paria. quoniam in pueratio universalis negatione non mutatur suppositione. alii termini. quia in pueratio universalis affirmativa in universaliter affirmari una mutatur unus terminus de suppositione non distributa in distributione. Sicut alia pueratio non valet. quia licet affirmatio sit potior negatione in quantum ex pars affirmativa potest fieri filologismus: et non ex pars negationis. Nulla tamen valit ad percludendum ubi aliis terminis mutare per suppositionem non distributa in distributione. Ad ultimam persuasionem dicitur quod non est consequentia formalis descendendo sub termino communis distributo ad terminum.

singulariter nisi ex suppositione quod ille terminus singularis supponat per aliquo per quod supponit ille terminus communis. Ad quartum sophisma concedo quod omnis homo aialis non est. Et dico quod illa omnis homo aialis non est sua contraria. quia utrumque de predicato distributissimo ille due sunt vere. oportet enim quod contrariarum negatione sit talis de subiecto quam de predicato distributo. immo iste sunt contrarie omnis homo aialis est: et omnis homo non aialis est. Sed tu dices cum ista sit universalis negatione: omnis homo aialis non est: des ergo unum affermativam que est sibi contraria? Respondens quod nulla est sibi contraria nisi forte ista est sibi contraria, omnis homo omnis aialis est. oportet enim in una contrariarum predicatione esse distributiones. Sed nec dico quod hec sit vere contraria. quia non est de eodem predicato, propter quod signum aparte predicationis positum est de integritate prius. Similiter dico quod ille non est equaliter omnis aialis non est: et nullus homo aialis est. propter hoc quod si aialis erat in una distributione. et iuxta alia non sic finiret enim capitulum.

Quartum capitulum.

Vartum capitulum erit de appellationibus. et habent aliqua sophismata.

Primum sophisma.

Ortes et albi sunt idem profecto quod fortis hodie est albus: et crassus non erit albus

sed niger. Probatur ḡ sic. demonstrato forte verū ē dicere hoc est sortes: et hoc idem ē albū. ḡ idē est fortes et album. et puerendo sequitur ḡ sortes et album sunt idē et hoc erat sophisma. Oppositū arguit: quia illa non sunt idē q̄ rūmūnūz manebit cras altero n̄ manete. sed cras manebit sortes et non manebit albus: ḡ albū ic̄. Vel sic q̄diū erit sortes: tā diu erit om̄e q̄d̄ est idē q̄d̄ est sortes: sed cras erit sortes: et non erit albus ḡ non ē idem sortes et albus.

Item non magis sunt idē sortes et albus q̄ actio et passio v̄l q̄ motus et tempus: sed in tāo phiforū dicit φ neq̄ doctio cuz doctrinamēs actio cū passiōe idē est proprie: s̄z cui insunt illud est motus. Et in q̄to etiā ipse cōcludit dices φ ergo nec motus, nec sine motu est: tempus manifestū est. Itē non min⁹ differt sortes ab albo, q̄ socrates a seipso faciēt a liquid, vel quiescēt. sed porphiri us dicit socratē differe ab ipso faciēt aliqdvl gescēt: ḡ ic̄. Itē sorti accidit esse albū. idē non accidit sibi iphi: igif̄ ic̄.

Secundū sophisma.

V̄bodie p̄medisti crudū p̄ito φ heri emisti fructū carnis crudū et hodie cōmedisti: sed tu heri emisti crudū ḡ hodie cōmedisti crudū. Contra: quia quicqđ bōdie p̄medisti tu p̄medis illud bene coctū p̄ casū ḡ non crudū. Tertiū sophisma.

Lbum erit nigrum p̄ filio casū φ hoc lignum sit modo album, et cras erit nigrum. tunc arguitur sic expositorie hoc lignum erit nigrū et hoc lignum est album: ḡ albū erit nigrū. Oppositū arguit φ propositio de futuro non e vere: quia nunq̄ propositio de presē tū sibi correspondēs erit vera. verbi gratia. Si hec est vera antichristus p̄dicabit, sequit φ hec aliquā erit vera antichristus p̄dicat. Similiter hec non est vera aristoteles disputauit, n̄li quia aliquādo fuit verū dicere, aristoteles disputat, et sic de aliis: sed nunq̄ fuit verum dicere album ē nigrum. vñq̄ hoc erit verum dicere: ḡ nec album ē nigrum nec album fuit nigrum. Similiter ē de illo sophisme, album potest esse nigrum. Arguitur enim φ h̄t verū φ hoc lignum potest esse nigrū ex quo cras erit nigrum. sed hoc lignum est album: ḡ album potest ē. Se nigrum. Contra, ga possibili posso in ē nullum sequitur impossibile: sed sequitur impossibile, ponendo φ album est nigrum: ergo non est verū φ album potest ē nigrum.

Item propositio de impossibili contradicit propositioni de possibili: et tamen hec est vera impossibile est album ē nigrum: ergo hec est falsa, album est ē nigrum: que tamē equivalet illi, album potest ē nigrum.

Quartum sophisma.

Vartus sophisma: Senex erit puer. Probatur: quia valeat istam qui est vel erit senex erit puer. et hoc est vera pro antichristo. Oppositorum at per inductionem. quoniam ille senex non erit puer: nec ille: nec iste. et sic de singulis. quia quocumque sene demonstrato fallitur est dicere hoc erit puer. Item potest argui sicut argumentatur in precedenti sophisma te tam de fore. quod de posse esse.

Quintum sophisma.

Ortes erit currens cras. Et patet sophisma. posito quod ipse currat cras. quia curret resolutus in erit currens. si velimus explicare copulam extra predictum. Oppositu arguitur. quia si proprie de futuro est vera: oportet sicut dictum fuit quod in futuro correspondat propositione de presenti vera. saluato predicato in propria forma licet non subiecto propter hunc quod predicatum semper appellat suam formam: sed nunquam erit verum dicere sortes currat cras: vel hoc currit cras quocumque demonstrato. Sicut est de isto sophismate sortes disputauit anno preterito. quia nunc fuit verum dicere sortes disputar anno preterito.

Sextum sophisma.

Govidi petrum et robertum posito quod heri viderim petrum, et ante heri robertum. Et tunc apparet sophisma per causam. In oppositum arguitur. quia

posito quod non videbam eos simul. tunc namque fuit verum de presenti dicitur: ego video petrum et robertum. Eodem modo est de isto sophisma hoc. Egovi de omnibus astris. posito quod ego morabor sub equinoctiali. Sophisma probatur per inductionem in omni astra. quodcumque enim aastro quod non videbo in estate: illud videbo in hieme et econverso: quod non videbam. Oppositum arguitur. ne prius quia non videbam dicere ergo video omnibus astris.

Ropter huius sophisma: tum solutiones dicenda sunt aliqua pauca de appellationibus. et ampliora requirenda sunt in expositione simularum.

Primum notabile. Primo enim sciendum est quod tres innatus per aliquo supponere dicuntur appellare omnem illud quod ipse significatur et significat preter illud per quo supponit: nisi restringatur ut alibi dicitur est. verbi gratia albus supponens pro nomine appellat albedinem: et magnus magnitudinem. et pater generationem preteritam: et alium quem pater genuit. et distans appellat illud a quo distat et dimensionem mediem per quam distat. et ens alicubi supponens pro sorte appellat locum et sic de aliis.

Secondum notabile. Secundo notandum est quod terminus appellat illud quod appellatur per modum adiacentis aliquo modo vel per modum non adiacentis ad illud pro quo supponitur vel est natura supponens.

nere. Dico per modum adiacentis, si appellat illud positum. Dico per modum non adiacentis, si appellat illud primatum: ut albus appellat albine possumus tamq; inter rectem ei quod est albus: et pater generatione precedente tamq; qua generavit, et aliud tamq; quem generavit, et dimes appellat bona exteriora tamq; que ille qui est dimes possidet. Sed ceteri supponentes pro octo appellat visum priuatione per modum non adiacens illi oculo. et paup appellat bona exteriora per modum non fibi adiacenti sed tamq; non possident ea.

Tercio notandum est per finitulos modos positivos adiacentie rerum appellatus ad res pro quibus termini supponuntur, pueniunt diversi modi predicationis: ut in quale, in quantum, in quando in ubi, in quo modo se habet hoc ad illud. scilicet. Ex quibus diuersis modis predicationis sumuntur dicta predicamenta. prout debet videari supra librum predicamentorum, ut isti termini albus, nigrum continent circa substantias pro quibus supponuntur qualitates, quibus ille dicuntur tales vel tales. Et isti termini bicubitus tricubitus quantitates quibus sunt mensurabiles. Et finitum modum adiacentie seu habitudinem termini de predicamento quando, ut hodie vel cras appellant motum celi circa ea que dicimus hodie esse, vel foras: et sic de aliis.

Quarto notandum est per termini appellationem differentem appellant respectu verbi presentis temporis et de iussione: et respectu verbi perfecti: aut futuri temporis: aut huius verbi potest aut possibile. Quia respectu verbi presentis temporis (si nullus sit terminus ampliatus) terminus appellatus sive subjectum sive in predicato appellat rem suam tamq; de presenti adiacente ei pro quo terminus est natus supponere: et tamq; adiacente ei finitum modum adiacentie finitum quem appellat eam. Et tunc quibuscunque res appellata taliter adiacet terminus ille pro omnibus illis supponit et pro nullis aliis. Vnde talis terminus supponens pro aliquibus non solus cessaret supponere propter corruptionem: vel anihilationem: sed propter remotionem rerum appellatarum vel modi adiacentie. ut iste terminus calceatus supponit pro te: et cessaret supponere pro te, si a te auferentur calceamenta. Sed respectu alterius verborum, subjectum et predicatum diversimode appellatur. Nam predicatum appellat rem suam pro tempore verbi solus quantum tempus verbi fuerit restrictus. Et si pro iste tempore non correspondat modus adiacentie rei appellate ei per quo terminus est natus supponere non supponit pro illo quod bene correspodet modum adiacentie pro tempore verbi. Verbi gratia si dico sortes heri fuit albus, iste terminus albus in ista propone

c.d.

non supponit pro forte mili heri albedo ei adiacebat. Quis etiam modo ei adiaceat et genitio aut ei adiaceat et sic ppositio esset falsa. Sed subjectus appellatur rem suam indifferenter modo distinctino pro tempore presenti et per temporum verbi. sicut et talis est de compositione. Vnde hec est vera albus fuit heri nigratus et quod heri fuit nunc adiaceat albedo/hi et heri non adiacebat fibi propter quod exponeat. albus fuit heri nigrus id est quod est albus. I quod fuit heri albus fuit heri nigrus. et sicut dico de tempore presenti ita dicendo est pportio ab illa de futuro. Et ex istis sequitur uerius notabile. quod si in ppositio de tempore futuro subjectum faciat appellatum. ut dicendo albus erit nigrus non oportet ad illam quod talis ppositio sit uera quod aliquod (in futuro) ppositio de presenti fibi correspondens est uera. posito ad hoc quod in ali tempore futuro sit talis ppositio. sic ei correspondens quod illa sit eiusdem subjecti et eiusdem ppropositi. quia licet hec sit uera. album erit nigrum eo quod valet istam ueritatem quod est vel erit album erit nigrum. tamen illa non est uera album est nigrum. licet semper esset formata. sed in reductione propositionis de futuro ad propositionem de presenti oportet alterare appellationes a subjecto propositionis: et oportet mutare subjectos appellationes i subjectum non appellatum supponere pro eo pro quo supponit subjecti appellationem: et quando

propositio erat uera. ut si illo demonstrato faciam subjectum illud pronomen hoc dicendo hoc est album: tunc enim necessarie est si illa de futuro erat uera quod talis de tempore aliquando erit uera. Sed tamen non ita si de predicato appellatio ipsum eum in tali reductio ne debet manere in propria forma. quod ad appellationem. Et causa huiusmodi diversitatis est subjectum et predicati est: quod sicut dictum sunt. predicationis appellatur rem suam pro tempore verbi determinate et precise. Ideo ueniente tempore pro quo propositio de futuro erat uera oportet quod res appellata adiaceat. ideo tunc oportet propositionem de presenti est severam cum illa appellatione. et ideo debet remanere terminus appellatus. sed subjectus non appellabat rem suam precise pro tempore verbi: sed sub distinctione ad presentem. et ideo sufficit quod in tempore in quo ponitur propositio de futuro res appellata adiaceat ei pro quo supponit subjectum: et non oportet quod adiaceat illo tempore in quo illa de presenti erit uera. et ideo in illa propositione de pasti non debet remanere appellatio. et inde etiam proueniunt cause ueritatem istarum propositionum quod album erit quando non erit album. et equus roberti erit quando non erit equus roberti. Iste ei terminus equus roberti supponit pro equo et appellat robertum p

modum possidentis illata. Et si ē
q̄ debemus intelligere per illud
comme dictum q̄ predicatiū ap-
pellat suam formam et non sub-
iectum hoc enim non est verū de
virtute sermonis. immo sēmp sub-
iectu si sit terminus appellatiū
appellat suam formam. sed ad i-
fūm sensum ponitur illud dictū
q̄ non oportet subiectum appelle-
lare suam propriam formā del-
minate et p̄cīle pro t̄p̄e verbī. sū-
būm sit p̄teriti aut futuri tempo-
ris: vel etiam si sit hoc verbi po-
test vel possibile est esse. Vñ po-
nendo inesse p̄dicatu oportet re-
manere in propria forma cuj su-
a appellatio: sed non subiectū.

Notandum est etiā q̄ si subie-
ctum non fuerit appellatiū nō
oportet ipsum mutare in reduc-
do propositionē de p̄terito vel de
futuro vel de possibili ad proposi-
tionem de presēti et de inesse: ni-
si q̄ si fuerit propositionē univer-
salis oportet q̄ fieri reductio ad p̄-
positionē de presenti vel ue in
esse univalem: sed sufficit q̄ fi-
re reductio per singulares. vt licet
hec sit vera, omnis equus morietur
tamen non oportet q̄ aliquando
hec sit vera, omnis equus morif.
sed est vera quia quicunq̄ equus
presens vñ futurus demonstretur
tal is est. erat et hoc moritur
vel cuius iste equus moritur.

Sed nūc circa hec dicta sūt
dubitaciones: quia hec est vñ soe-
tes currit cras et tñ nūq̄ ista erit

vñ fortis corrit cras. et ista etiā
fuit vñ fortis fuit parisiāno pte-
nit: tñ ista nūq̄ fuit vñ soe: est
parisiāno p̄terito. Silvīn ē q̄ e-
govidi iohannē et robertū. po-
to casu q̄ iohannē videri heri: ro-
bertū aut̄ heri: et nūq̄ alias. tñ in
li casu nūq̄ fuit silvīn dicere, ego
video iohannē et robertū. Silvīn
ego possū videre omne astrū. tñ h̄
nō pot̄ ei aliqualrvera, ego vide
o omne astrū: et sic de aliis multis
de quib⁹ possūt formari multa so-
phismata. Ad istastū inſtitū
asvidet mali rōndendū. Prio
ad duas p̄mas: quia sicut i reduc-
do pp̄oem de p̄teritovel de fu-
turo ad pp̄oem de p̄sēti auferēda
ē p̄figtio p̄tūois vñ futurūois ita
auferēda ē ois dēmia° h̄ p̄tūois
ē futurūois i quacūq̄ pte pp̄oem
suerit posita. cuiusmoi sūt isti ter-
mini cras, heri, āno p̄terito, quōdā
olim, et sic de aliis. et p̄ b̄ iā sūt so-
luta alia sophismata prius posi-
ta. Deinde quātū ad alias du-
bitatiōes videz mibi dicendū q̄
ille termin⁹ omnis nō pp̄rie est ap-
pellatia. q̄a nec ē cathegoricus.
etiā nō sūt nec appellat aliquid
ad extra p̄ter signōes et appellatiō-
nes ēniōry cathegoricos. S3 lo-
lū sūt ap̄q̄ mētē mōm p̄cipiendi
res sūt quem conceptus illarum
supponit pro illis sebus distribu-
tive. Et sic reducendo illas de
preteritovel de futuro vel de pos-
sibili ad illas de presentivel de
in e. Te non oportet remanere lar-

c.ii.

talia figura. Superficiem tamen, i. ob-
iectum, non solum significare, sed hanc
cum ea verba dicere, ut significare tota
figura significaret et significare eam
cum significatio vel predicatio copula
est. Sufficit enim; reductio de q.
hinc copulata; p. seorsim quia co-
pula nesciit adhuc significare nec
appellari. et sic quedam sophistica
ta figura sunt.

Melius tamen di-
cunt et valde communiter q. in re-
ducendo ad propositionem de pre-
sentis et de futuris operis et q. qd. e
p. s. verbum omnino remanere i
soli formar. Ideo dicit hanc esse
concedendis iohannem et robertum
vidi; sed non hanc; vidi iohannem
et robertum. Et similiter concedere
duos est q. heri abulau: et q. cras
ambulabo: sed non hec ego am-
bulau heri: v. e. abulabo cras.
Nec ista cras erit dies crastina: s.
ista cras crastina dies erit et sic d
alii. Et uterq; modus dicendi e
probabilis et difficilis interepeti
onis. quia forte contrauersia e ex
diversis uocis ad placitum. Sed p
mo p. s. m. magis accepto.
Ideo sunt solueda sophismata p.
us posita in propria forma.

D'primu3 sophisma dico
q. sophistica est v. m. sortes
ei et albu sūt idē. Sed i ra-
tione prima: ad op. ositum impli-
cantur difficultates.

P'ima est v. m. aliqua differ-
sa sine idem. Et dico q. sic. quia p
tes que sūt diversae ab invicem sūt
totum quod est v. m. et idem si

bi ipsi. Sed nulla diversa sūt si
bi eadem sic q. hoc sit idē quod
sunt. Secunda dubitatio est
nihil q. sortes est idem q. albū
vtrū hoc sit concedenda sortes et
albu sūt idē. Et ego grā materi
e concedo q. sunt aliqua. ita sūt
entia: q. sortes est entia: q. e sūt
partes. Sed in non habentibus
partes dupliciter. verbi grā. v.
dens et prima causa sūt idē. Ego
dico q. sic et q. sunt et gubernat
mundus. sed non sūt aliqua nec sūt
entia nec gubernantia mundus: s.
sunt aliquod ens gubernans mun-
dum. Pluralis enim numerus
significat p. verbū ponit ad cor-
respondēdū pluralitati nominū
reddentū personā verbo: et nō oporteat illa nominā pro plurib.
supponere. Tercia dubitati-
o. vtrum aliqua sūt sibi invicē e
adēm: Evidet q. sic. quia sortes
et albu sunt sibi invicē eadem
sortes enim est idem albo. et albū
idem sorti. Respondeo q. nun
q. aliqua sūt sibi invicē eadem nec
v. 3 argumentū. quia sortes et al-
bum sunt aliquid: et non aliq: ni
si p. vt aliqd e aliq. scz totū sue p-
tis. Sed de hoc dicetur alias inq-
tū ponit h. relatiū sibi invicē tā:
bāvīm ē q. aliq. dicūl vere sibi in-
vicē idē vi isti tāni sortes et al-
bā. vel isti tāni de' et p'ima causa.
Dico q. nō sūt idē sibi invicē sed
dicūl idē. i. idē vere dicūl de eis
significatiue sūtis modicāte h. v.
bo sūt. v. 3 ei e dicit sortes et albu

sunt idem. et prima causa sunt idem. Tunc ergo directe video ad rationem quae dicit illa non sunt tibi innotescere eadem quoniam non manebit cras; altero non manebit cras. Concedo: et quando dicis sortes manebit cras: et tu dicas non manebit albū. Procedo. sed albū manebit. Sicut procedo quod diu erit sortes, tamen diu erit omne id quod est albus quod sortes et procedo quod cras erit sortes et etiam cras erit illud quod est albus sed non erit albū. Ad aliam dico quod actio et passio sunt idem et etiam motus et tempus sunt idem. et dico quod aristoteli p[ro]p[ter]e hoc dicebat hec non esse idem intendebat solum quod hec nomina non dicuntur idem. i.e. unum non affirmatur de altero secundum quiditatim predicatione; sed secundum denotatiuam. et h[oc] debet videri magis in tertio phisi-
coru. Ad aliam dicitur quod bec est falsa de virtute sermonis; sortes aliquid faciens differt a se ipso quiescente. imo etiam nec sortes quiescens est aliud quod sortes currunt vel aliquid facies. Sed tale dictum porpharii debet intelligi ad istum sensum quod sortes aliter se habent quando gestit quod se haberet quando moueretur. vel saltus non eodem modo se habet. Ad ultimam dicitur quod capiendo totam significatio[n]em hec est illa sortis accedit esse albū. quia idem est sortes et esse albū. Sed ista p[ro]positio procedit quo ad sensum supponit materialis, scilicet ad istum sensum quod h[ab]bitus sortes est alb[us] et vera per accidens. videlicet ad istum sensum quod h[ab]bitus

predicatu[us] albū dicitur de h[ab]bitu[us] subiecto sortes p[ro]p[ter] actus. i.e. denotatiuam non dicitur.

De secunda sophisma dico quod ipsum est fumus. Et quod dicitur quicquid hereticus habet die presumisti. forte quod hoc posset negari: quia non solum enim substantias carnis immo etiam accidentia ei heretica. et sic enim cruditas atque quam ego non presumeo. et certum est quod in decompositio[n]e aliqd de substantia carnis expirat et exhalat. Ideo in casu predicto non quicquid ego enim presumo. Sed si maior proceditur tamen minor etiam est procedenda quia enim cruditas non sequitur presumendo cruditas. nec etiam sequitur cruditas presumendo. Et causa est: quia tu procedis de magis a plena suppositione vel appellatione ad minus ampli sine distributione. et dicebis alias quod non est bonus processus. quod ita sit declaro quia in ista minori p[ro]positione cruditas presumisti. isti terminus cruditas appellat cruditatem indifferenter et sub distinctione p[ro]tempore preservabile posterius: et in conclusione presumendo crudum cruditas non appellat cruditatem nisi p[ro]tempore preservata. ideo non supponit pro cuius prius adiacebat cruditas nisi ad hunc de preservato adiaceat.

A littera responderet aliquis scilicet quod h[ab]bitus distributiu[m] quicquid est distributum substantie sub quo non debet sumi cruditas cum sit de p[ro]p[ter]o gloria. Sed solutio hec est non est sufficiens. quia quicquid distribuit p[ro]p[ter] omni est. non potest sub illa distributione fari omnis.

c. iii.

terminus qui p aliquo supponit.
Vā iste est bon' filologism', qcqd
est aliqd. illud ē ens: crudū est a-
liquid: g crudū est ens. defectus
g p̄tē erat pp̄ter cāusā p̄dictam.
Sed fort̄ erit argumētū p̄to q̄
ego emi globū panis rotundū et
postea mutauī figurā nibil addē-
do et nibil remouēdo. N̄ eni ē pos-
sibile p̄to q̄ figura non differt
a finito. s̄ sic totū illū panē p̄me-
di. tāc filologism' sit, qcqd emi e
p̄medi. N̄ ē vā p casu nec ē ista-
tia que siebat de crudo. tāc sumat-
ur m̄or q̄ ego emi rotundū: et
p̄cludatur igī p̄medi rotundū qd
est falsū p calū. ga cōmedi aliter
figurati. et ga illa de p̄ti nūnq
h̄ntvera. sc̄ p̄medo rotundū.

Est igitur dubitatio. vtrā in
N̄ casu hec ē p̄cedēda, p̄medi ro-
tundū? videf q̄ sic. quia hec ē ve-
ra, rotundū, p̄medi: ga qd fuit ro-
tundū p̄medi. igī s̄lī. N̄ casu hec
est vera p̄medi rotundū. p̄baſ cō-
seqntia: ga appellatio adiacebat
p t̄p̄everbi. ga in casu posito illō
fuit rotundū. Ideo termin' appel-
latiū ita p̄tē ponī a pte p̄ti sicut
a parte subiecti. Credo q̄ pro-
positio nō fit p̄cedēda: ga lic̄z ap-
pellatio adiacebat p t̄p̄ p̄terito:
nō tñ in illo s̄ quo ego p̄medebaz
Opporet enī om̄es appellatiōes
p̄tē p̄tē adiacere. vt si
dico ego fui p̄medēs pomā crud
parīs. oportet q̄ p̄tē t̄p̄ ego
et ī p̄medēs, et p̄medēs pomā: i
p̄m crudū et parīs. dico igī q̄

nōv̄ illā ratio. q̄cqd emi p̄medi
et ego emi rotundū: igī p̄medi
rotundū. l̄z poss̄ p̄cladi: g rotu-
ndū p̄medi. vel etiā igī p̄medi il-
lud qd fuit rotundū.

D̄ tercius sophisma dicit
q̄ ip̄m ē verū. Nā vt dictā fuit q̄
in reducēdo pp̄oēs de p̄terito vel
de futurol de possibili nō opor-
tet subiectū si sit appellatiūz re-
manere in pp̄ria forma. De b̄ e-
tia q̄vlū arguebat: sc̄ q̄ ipso
fibile ē albū ē nigru. Cōcedo fz
suppositionē materialē. i. hec pro-
positio albū ē nigru ē impossibilis.
l̄z ex b̄ nō seq̄ q̄ hec sit fl̄v̄ im-
possibil/ albū possibile ē ē nigru
qm̄ ille pp̄oēs vald̄ dñit Nāvna ē
i s̄lū diuisoset alia i s̄lū p̄posito

D̄ quartus sophisma dicit
q̄ ē v̄m. necv̄ inductio. q̄
a non fit in suppositionē nisi p
p̄tib̄. i deberz cū b̄ fieri p futu-
ris, pp̄ter apliatiōes ad futura.
S̄z ex ista inducitōe b̄a sc̄q̄. igī-
tur nullūq̄ ē senex erit puer.

D̄ quintus sophisma dico
q̄ videf m̄bi ē distingue
dō ad manifestiorē deter-
minatiōē veritatis. Nā hec dicti
o cras' p̄tē intelligi determinare b̄ ver
bū erit rōne t̄pis p̄gnatati: vel b̄
p̄dicatū currēs. Si igī intelligat
determinare temp̄ verbi: tunc pp̄o
ēvera. et in reducēdo ad pp̄oēm
de presēti, auferēda ē illa dictio
cras. Si aut̄ illa dictio cras p̄st̄ra
af cū li currēs: tāc sophisma ē fal-
sū. ga tāc oporteret q̄ illud p̄tē

salvare in propria forma in reducione. Sic ergo de pretate formonis hec esset procedenda sors erit cras currere. et hec neganda sors erit currere cras. Et dicens est quod hec, sors currere cras de resolutione in ista sors erit cras currere. Et etiam ego credo quod ibi si totum erit cras sit copula: et iste solus terminus currere sit predicatus. Sicut dico de ista sors disputauit anno peritus de resolutione in ista sors fuit anno peritus disputans. et quod si totum fuit anno peritus est copula propositionis.

Dicit sextus sophisma dico quod implicat duo sophismata. et videbis ratiocinio quod sophismata sunt procedenda. Et vix fuit in nobilitate quod fuit modicum ad rationes in oppositu.

Ad hoc circa istud capitulum de appellatioibꝫ pater moueri aliquam sophismata. Septuagesima soph. est

Ste canis est pater tuꝫ. probatur. quia iste est pater: et est tuꝫ
g[eneris] est pater tuus. Sicut demonstrato monacho nigro. arguit quod sit alb[us] monach[us]. quia iste est alb[us] et est monach[us]: g[eneris] est monach[us] alb[us]. Et similiter arguit quod non est niger monachus. quia ipse non est niger: immo alb[us] igit[ur] ipse non est niger monach[us]. per locum a toto in modo ad suam partem. Sic etiam argueret de patre tuo quod ipse non esset pater tuꝫ. quia ipse non est tuꝫ: immo magis ecclesie tu es tuꝫ.

Igit[ur] ipse non est pater tuꝫ. Octava. sicut albedo sorti est similitudo ei[us] ad platonem posito casu quod sors: et plato

sunt albi? in egle g[eneris] albedinis. Et quod non sunt siles sunt alii qualitate g[eneris] albedinis. Deinde enim ponitur quod sors continetur in albedo, et plato non mutatur. Tunc probatur sophisma. quod sors est similis platonem sicut similitudinem ei[us] ad platonem: non est sibi filius nisi sicut albedo est similitudo ei[us] ad platonem. Oppositum arguit quod continetur albedo sorti sit. cum ipse continetur albedo: et tamen similitudo ei[us] ad platonem non sit interiorum remissio quod continetur sors sit minor filius platonis. Et ita dissimilis magis: illa similitudo non est illa albedo. Item nulla qualitas est ad aliqd. cum ista sint puncta distincta: sed albedo est qualitas et similitudo est ad aliqd. g[eneris] et ceterum. VI arguit scilicet nullum absolutum est respectuum. sed albedo est quod absolutum: et similitudo quod respectuum: g[eneris] et ceterum. Propterea ista sophismata est adhuc notandum de appellatioibꝫ. quod tamen appellatio appellat aliquem re suum, quoniam sit solitarius et secundum ipsum proprius: et quoniam pertinet ad alterum tamen appellatio. Si ei solitarius suus appellatur re sua taliter adiacet rei propter quod supponit et non alterius. Sed si sepe quoniam pertinet ad alterum tamen appellatur re sua propter modum adiacentis ei quod ille alterum minime appellatur. ubi gratia. si dico fortis est fortis est ubi bonum appellatur bonum. sed si dico fortis est bonus clericus/vel verificator. tunc ille terminus bonus appellatur bonitatem scientie vel artis. et non bonitatem fortis. Vel terminus appellatur. aliquis ex proxima ipso nomine principali ipofit[er] est ad appellatio regis.

quoniam non solum modū appellan-
dū est sed etiam si p se fiat subctus
vel predicatus. Sed per additionē
trahit ad aliū mōm appellādi f3
exigentia terminorū adiutororū
verbi grā hoc pronomē tuus fm
principale significationē vel impo-
sitionē appellat te tāq rem cuius
illud p quo supposit est possessio
Sed cū dico tuus pater tūc appli-
cat te tāq illud cui' ē iste pater p
quo supposit. Et sic suo mō si dico
tuus dñs. tuus maritus. et sic d a
liis. Et tūc ppter tales mutatiōes
in modū appellādi/nō valet pñā
ex terminis pūctis ad ipsos dñui-
sos. vel ex ipsis dñuis ad ipsos cō-
iūctos. quia cōiūcti flā a fm qd
ad simpliciter: que valerēt. si non
mutarent modi appellationum.
vnde per h̄ soluū manifeste pri-
us dicta sophismata.

D septimuz sophisma di-
co q non valz pñā. iste ca-
nis est pater: et est tuus. g
est pater tuus. quia mutat appellatio
huius termini tuus. heut dī-
ctū est. Nec etiā valz ista. iste est
albus: et est monach: g est mōa
chus albus. quia pmo. alb' appelle-
lat albedinē sui corporis. Et postea
appellat albedinē habit' mona-
chalis. Et ppter idē nōz ista pse
quentia. monach' nō est niger. g
non est niger monach'. Nec valz
propter idē ista de patre tuo. ipe
non est tuus: g non est pater tu'.
Nec etiā valz propter idē tu es
albus fū dētes: g tu es albus. Si

tu es bon' latro: g tu es bo-
nus. et sic de aliis.

D octauj septimaz dicit
q evm. Ad rationem
in oppōitu pōt rñderi p p
dicta pcedēdo q cōtinue albedo
satis sit intērior. Sz qm̄ dicit q si
militudo sortis nō sit intērior. Sz
remissior. Ego nego: sed nō sit si-
militudo intērior quia mutat ap-
pellatio hui' termini intērior. Cn̄
ci ego dico. similitudo sit intērior
si predictū intērior nō appellat
nisi intentionē seu augmentatiōez
ei' pro quo supposit similitudo scilicet
albedinis. Sed cū dico intērior sit
similitudo: tunc intērior appellat q
relatiue sit maior puenietia. illa-
rū qlitatū adiuwē. Sz alii nō at-
tēdetes sic ad logicā dicunt nota-
bit q nec albedo intēdit. Nec si
militudo revertit: Sz verū ē q in-
tēdit albu. i. q sit intēius albu: et
remittit file. i. mutat file. Et tūc si
arguaf sic. sortes sit intēius alb'
et nō sit intēius filis. nō pōt con-
cludi nisi q aligd qd sit intēius al-
bu: nō sit intēius file qd nō ē ptra
sophisma. Ad alia obiectiōne
dico q substātie et qlitates bene-
sunt ad aligd file vñ dissiles. quia
sortes ē ad aligd filis vel dissiles.
uno ad mulea. et albu ē etiā ad
aligd albu + file: et ad nigra dissili-
tate. et fūt albedo ē ad se ipaz e
adē et ad aliud diuersa. Sed dico
q tm̄ devno pto nō sunt de alio
pto. vñ ad istū sensū materialē in-
telligit. q nulla qlitas ē substāti-

avel q̄titas vel ad aliqd. Et ita ē
tia pcedo q̄ tñm̄ ab solitū nō est
respectu. Iō̄ iſhi tñm̄ albedo et
filiudo bñ dñr̄. s̄z m̄ supponunt
p eadē re.

Ad huc alie s̄nt difficultates
de q̄būdā modis appellationū p̄
pter q̄s ponat alia sophismata et
erit nonū sophisma p̄tinēs ad h̄
capitulum. Et ē illud sophisma.

V̄ p̄gnoscisveniētē. pono
casu q̄ patrē tuū vides
a lōge venire: ita q̄ tu ne
scias discernere an sit pater v̄l an
alius. Tūc pbaf sic q̄a bñ cognos
cas patrē tuū: et ille ē: ḡ tu p̄gnoscis
venientē. Itē tu p̄gnoscis illū
qui a te cognoscif s̄z v̄niēs a te p̄
gnoscif: ḡ tu cognoscisveniētē. p̄
bo minorē: q̄a pater tuū a te p̄gnoscif
et ille pater tuū v̄niēs: ḡ v̄niēns a te p̄gnoscif.
Oppositus arguit q̄a illū p̄gnoscis, de quo si
querat a te q̄s ē tu v̄tere dices ne
scio: s̄z de illo v̄niēte tu h̄ dices:
ḡ ic̄.

Decimū sophisma.

V̄ scis denarios in bursa
mea ēē pares. pbaf: q̄a tu
scis om̄e z binariū esse pa
re. et sic tu scis om̄ia duo ēē paria
s̄z denarii in bursa mea s̄nt du
o: ḡ tu scis illos ēē pares. Op
positū arguit. posito q̄ tu credas
q̄ in bursa mea nō sit nīvñ den
arii: et sic tu credis i bursa mea
a nō ēē denarios pares. Tnnc ar
guif sic. tu nescis illud cui' oppo
si tu credis (qui a opinione seu
credulitate oppositorio sc̄z p̄tra

dictionis) v̄l p̄trationis nō possūt
esse fili in codē intellectu. q̄a sunt
p̄trarie. vt dicif i q̄to methaphi
sice) sed hec s̄nt opposita demarū
in bursa mea nō s̄nt pares et ipi
s̄nt pares: i tu credis q̄ nō s̄nt pa
res: ḡ tu nescis ipsos ēē pares. et
sic sophisma faltū.

Vndeclimū sophisma.

V̄ credis te esse alīnū. p̄
bat q̄a ḡtūq̄ credit patrē
suū ēē alīnū: ipse credit ei
se fili' alīnū. i p̄ p̄n̄ abm̄: h̄ tu cre
dis p̄r̄z tuū ēē alīnū. p̄bo posito
caū q̄ p̄ tuus sit vestit⁹ pelle alī
ni i delōge vides ea abulatē su
pra pedes et man⁹. ita q̄ tu c̄das
q̄ hic sit alīn⁹. Tūc arguit p̄ filio
ḡismū expositoriū. h̄ tu credis ei
se alīnū. et h̄ est pater tu⁹. ḡ p̄r̄z
tuū tu credis esse alīnū. Oppo
sitū arguit q̄a tu non credis: mo
tu scis oppositū sc̄z q̄ tu nō es alī
nū

Duodecimū sophisma

Ortes appetet esse aliud
q̄ ipse ē. pbaf p̄ casū p̄di
ctū: sc̄z q̄ ille pater sit idu
t̄ pelle alīni sit fortis. tūc ad huc
fortes appetet esse alīn⁹: ipse nō
est illud sed aliud q̄a homo: ḡ ap
petet ēē aliud q̄ est. vel sic omnis
alīnū ē aliud q̄ sōr̄. sed sōr̄ ap
petet ēē alīn⁹: ḡ appetet ēē aliud
q̄ ipse est. Vel sic fortis appetet
ēē alīn⁹: q̄b̄ ipse n̄ ē, s̄z aliud: ḡ ic̄.
p̄n̄avidet ēē nota. aīns p̄ḡ q̄a ap
petet ēē alīn⁹. i h̄ ipse n̄ ē. Ethoc
iter cōfirmat q̄a posito q̄ appa
ret ēē alīn⁹ i n̄ habeas alīa appa

reverbi. tunc igit apparat tibi et aliud. quia apparat esse animus: et non apparet tibi aliud quod ait p causas quod tamen non est quod apparet esse aliud quod ipse non est. et p causa apparet esse aliud quod ipse est. Oppositum arguitur quia de qualibet re mundi nubibus ostendit et go indicio quod ipsa est illud quod ipsa est quod non est ipsa est aliud quod ipsa est. quia talis est iudicium contraria: quod non potest stare in eodem intellectu. Iterum diversum est. fuit adiacens potest resolutum et ens. fuit currit in est currit. Alterum non potest pertinere tales proprieates huius currit. huius est: quod si a huius apparat esse aliud quod est sequitur quod ipsam apparat esse ens aliud quod est ens et sic apparat esse aliud ab ente quod est impossible. Ita sequitur sorte possibile est currere: quod hec est possibile sortis currit: quod pari ratione sequitur. sortes appetit et aliud quod est: quod hec est appartenentes sortis est aliud quod est. quod est impossibile. Propter ista sophismata Sciendo est quod ista ubi intelligo cognoscere. scio. et hoc modo de quod per principia et noina in descendencia ut intelligens cognoscens: intellectio per se: et hoc faciat in terminis cum quod per struuntur quod modis speciales applicationis. Nam quia ea res possunt cognoscere fuit multas diuersas rationes: et isti rei fuit diuersas rationes: diversa noina respondet ad significandum. hoc etiam faciat etiam res cum aliis terminis cum quod per struet appellatur illas rationes fuit quod imponitur ad significandum medium rationibus. quibus res intelliguntur Ideo etiam istud verbum significatio tales facit appellationes fuit intelligendum cognoscere. Et ita etiam hoc verbum apparet. Et becver

a pte post illi termini appellatur determinate et per se sunt rationes proprias sive a pte autem appellatur eas indeterminatae sub distinctione ad alias rationes: quod res significare potest figurari et intelligi. Propter quod ista propria non est vera (convenientes) proprie loquendo: nisi cognoscatur ea fuit ea rationem fuit qui in dicuntur veniens: dicitur cognoscere: bini fuit alias rationes. et sic non sequitur cognoscere sorte: et est veniens: quod cognoscovientes: quia idem cognoscatur illa fuit illa rationes sive quod dicuntur sortes: tamen non cognoscere ipsum fuit illa ratione fuit quod dicitur veniens. sive a pte subiecti binum sequitur sorte: cognoscere. et sortes est veniens: quod venientes cognoscere. Vnde etiam sic dicitur quod vel cognoscere: et iudicat albus: sive non dulce: sive fit idem albus et dulce: sive tamen dulce iudicat et cognoscit. ut patitur per filologismum expounderetur. Nam si albus iudicat: et ipsi est dulce: igit dulce iudicatur. Non quod sequentur cognoscere: quod cognoscovientes. immo est possibile quod ignorovientes. Sed bene sequitur cognoscovientem: quod venientes cognoscere. sicut enim in aliis appellationibus non sequebatur. album erit: quod erit album: sed bene econqueretur. erit album: quod album erit. Postea notwithstanding est. quod noina imponitur ad significandum medium rationibus. quibus res intelliguntur Ideo etiam istud verbum significatio tales facit appellationes fuit intelligendum cognoscere. Et ita etiam hoc verbum apparet. Et becver

ba scio, opinor, puto, credo, &c.
Preterea etiam quia appetitus nostris sunt in nobis mediante cognitione. Ideo sequitur quod similes applicationes faciunt nobis ista verba scilicet volo, appeto, & desidero. Et adhuc etiam quia sub aliquibus conceptibus facimus nostras promissiones & obligationes: sequitur quod etiam ista verba, debeo, promitto, obligo &c. Et alii tamen ex ipsis descendentes facant huiusmodi applicationes. Sed iterum non tardum est quod dicitur est inter ista uba intelligo, cognosco. & huiusmodi ex una parte. & ista verba scio, credo & habemus ex alia parte. quia si perceptus simplices et incompletos possimus res cognoscere. intelligere. apprehendere. sed non potest quod sciamus res: nisi si perceptus pplexos vel credamus ut opinemur. Ideo illa verba, scio, opinor, &c. faciunt appellare non solum scdmrōnes simplices. sed etiam complexas. et ideo non est propria seu perfecta locutio quod ego scio vel opinor boiem aut lapidem: sed oportet dicere quod ego scio hoie et esse animal. et opinor lapides esse durum. vel econuerso. hominem esse animal scio et lapides esse durum opinor. vel per modum distinctionis, quod hominem scio esse animal. et lapidem opinor esse durum. Nos tamen admittimus illum modum loquendi quod de hoine vel de lapide habemus scientiam qui non est vera nisi quia de eo habemus sciē-

tiam quod est animal aut visibilis aut durus & sic de aliis postea. Modo igitur si totum dictum sequatur talia verba (ut dicendo, scio isoscelum habere tres angulos equales duobus rectis) oportet si sit propositione vera: quod ista scientia sit secundum istam propositionem isoscelis habens tres angulos &c. Unde non sequitur scio omnem triangulum habere tres isoscelis est triangulus: quod scio isoscelis habere tres. Nec propter triangulum habere tres. quia etiam non sequitur. necesse est omnem alium esse animal brunellus est animal: sed aristoteles had suppositio logica de libro primo posteriorum dicens quod sciens omnem triangulum habere tres quodammodo scit isoscelis vel si suram in semi circulo descriptam habere tres: sed simpliciter non scit. Non enim actu scit sed nisi inducens minorem sub maiore sciatur quod isoscelis est triangulus: sed scit hec in potentia propinquia quia non deest nisi inducere illam minorem sub illius maiore. Tamen illa dicta aristotelis non satisfaciunt argumentum.

Quero enim questio nez difficilem non ponendo in conclusione totum a parte post: sed ponendo subiectum dictum a parte ante: & postea a parte post. Verbi graviter sequatur, scio omne bene a: quod omne bene scio esse a. vel etiam scio omnem triangulum habere tres: quod omnes triangulum scio habere tres. Et de libro posteriorum ponitur sophisterna cum ponitur sophismab: sciz tredecimam huius capituli

Vili. Tredecimā soph
bet sciēs hāc p̄clionē oīs
triangulos habet tres angulos e-
quales duob⁹ rectis, om̄es isochē-
lē scit habere tres angulos eōles
duob⁹ rectis, p̄ba⁹ q̄a om̄is sciēs
istā p̄clionē ip̄e de om̄i triāgulo
habet scientiā. Et ego suppono: et
tū de nullo triāgulo h̄z sciētiā n̄i-
ti q̄a habet tres angulos. t̄c. pono
et q̄ de triāglis n̄o sciat alias co-
clutiones: ḡ de om̄i triāgulo scit
q̄a habet tres angulos. s̄gitur t̄c. t̄
tū illa p̄clio erit major alterius
filogismi: suq̄ q̄ sumat hec m̄ior
q̄a om̄is isochelē est triāgul⁹: t̄
p̄cludef in p̄mo mō p̄me figure,
q̄a de om̄i isochelē ip̄e scit q̄a ha-
bet tres angulos. iḡif t̄c. Et k̄ si
gr̄ificat idez sicut dicere q̄a om̄es
isochelē scit habere tres. Et re-
uertor ad declarādū q̄a supposui:
q̄a q̄ libz sciēs hāc p̄clionē oīs
triāgul⁹ h̄z tres. ip̄e de om̄i trian-
gulo h̄z sciētiā. q̄a q̄ si negaret o-
r̄teret pari ratiōe dicere q̄a me
aj̄c̄ de sanitate v̄l egritudine n̄llā
h̄z sciētiā. nec natālis h̄is totam
natālē sciētiā. d̄ celo mādo, v̄l q̄
gn̄atione & corruptiōe n̄o h̄z aliq̄
sciētiā, vel de aliq̄b⁹ plantis. Nec
affr̄olog⁹ de celo & astris. et sic de
aliis: q̄ apparēt omnino absurdā.
ḡ p̄cedētū ē soph̄ma. Opposi-
tu⁹ arguit p̄ito q̄a de lōge vide-
as figurā h̄z isochelēs: sed cre-
dis q̄a sit circul⁹. iḡif illū isochelē
nescis habere tres angulos. imo
credis q̄a n̄o habeat angulos. iḡif

non om̄em isochelēz sciēs habere
tres. Item sciendū q̄a om̄ia duo
sunt paria, tu leores denarios in
bursa mea esse pares. sicut alias
arguebat. quod est falsū. q̄a si q̄
ratur tibi an sunt pares? tu dices.
ego nescio. Itē ex hac p̄positione
scita, om̄is triangul⁹ habet tres ad
adcludendū q̄a om̄is isochelēs h̄z
tres. requirif ista minor p̄positio
q̄a om̄is isochelēs est triangulus.
modo non oportet q̄a ex scientiā
maioris sine minore sciatur con-
clusio: iḡif non oportet q̄a sciēs de
omni triangulo q̄a habet tres sci-
at hoc de omni isochelē.

Tota difficultas videtur stare
in hoc: v̄trum sequaf, scio om̄em
trianguluz habere tres: ḡ de om̄i
triangulo habeo scientiā scilicet
q̄a habeat tres? Vnde p̄pter hanc
difficultatē dixerūt quida⁹ q̄a de
solis p̄clusionibus demōstrād̄ ha-
bemus sciētiā: t̄ nos de reb⁹ aliis
vt nec de lapidibus aialib⁹. t̄ sic
de aliis. Alii dicunt q̄a non de
omni triangulo habeo sciētiāz: s̄z
ego habeo scientiāz de omni tri-
angulo ad quod non sequitur de
isochelē. quia mutatur ratio ap-
pellata a parte post. Sed vide-
tur hec responso duravalde qui-
a sequeretur q̄a de nullo triangu-
lo haberem scientiāz. qui qua ra-
tione de aliquo: eadem ratiōe de
omni. Ideo de omni vel nullo. et
tūc etiā pari ratiōe sequeret q̄a h̄z
hēre sciētiā de deo de celo de a-
minalib⁹ de sanitate v̄l egritudine

tamen de celo nullam habere sci-
entiam: nec de deo nec de anima-
libus nec medicis de sanitate vel
egritate habere scientiam. Et
si apparer dux pcedere. et tamē
ista opinio habebat apparentiam:
quia ex modali copofita novide-
tur sequi duxla. Verbi grā non
sequit, necesse est omnem afiūz
elle animal agitur omnē afiūz
necessse est esse animal: quia ari-
stoteles concederet primā et ne-
garet secundā. eo qd omnis afiūz
potest non esse i per pns non ee
animal. Itē non sequit, possi-
ble est omnem ens esse deum: g
omne ens possibile est esse deus
quia prima est vera. Sic enim an-
te erat mundi creationē: et sic ei-
set si deus anhilaret omnē crea-
turā: et tamē secunda esset falsa: q
a creaturam non possibile est ee
deum: igitur hīr videf qd nō de-
beat sequi, scio omne b esse a: g
omne b scio esse a. vel etiam scio
omnē triangulum habere tres. g
omnē triangulū scio habere tres

Sed potest dici qd non est limi-
le de omnib⁹ specieb⁹ modalit⁹. I;
enim non sequat in omnibus: ta-
men nibil prohibet sequi in aliq-
bus. Verbi gratia. sequit verum
est omne b esse a. g oē b vñ ē ee a
Iov. def adhuc pbabile qd sequit.
scio oēz triangulū hēre tres. g d
figura triangulā scio qd b3 tres
vñ etiā g oēz triangulā scio habe-
re tres. Sed tunc mī ad ra-
tiones in oppositum.

50

prima dico qd de eadē re possem
dubitare fīrvnā ppōez: et habe-
reverā sciētiā fīm alia pchōez. vt
de quatuor clementis scio vere qd
sūt corrugabilia et dubito an re
maneat i mixto. Ita etiā frīvideo
mulam: quā puto esse equaz pre-
gnatē. tūc de ista bestia habeo ve-
ram scientiam qd ipsa est sterilis
per istam ppositionē scutam a me
omnis mula ē sterili. Et cum hī
d ipa hēo flāz credulitatē fz ista
ppoēm, hec bestia ē pregnans. i
ita etiam de isto i sochele habeo
veram scientiā qd hīz tres anglos
fīm istam ppositionē, omnis triā
gulus habet tres: tamē cum hoc
de eo habebam fallaz existima-
tionem fīm hanc ppositionē hec
figura ē circulus.

Ad alias pslr dico qd dena-
rios in bursa scis esse pares. non
tū fīm istam ppositionē, denarii
in bursa mea sunt pares fīm ista
omnia duo sunt paria.

Ad aliam pslr dico qd seqf
si scio omnē triangulum habere
tres qd ego per hoc omnē isoche-
lem scio habere tres. sed nō seq-
tur qd scio omnem isocalem ha-
bere tres.

Decimū quartū sophisma.

Ortes astrologus scit aliq
astra esse supra emisperiū nūm.
Probatur: quia astrolog⁹ bonus
cuiusmodi pono esse sortem scit
qd quodlibet emisperiū ē medi-
etas celi continēs multitudinem
astrorum: g ipse facit conclu-

et qd' nō dicitur scire supra mo-
dum emperiorum. Oppositor ar-
guit qd' p' se dicit qd' sicut sit i
universo et qd' sicut sit in
particulis. Et dicit qd' sicut sit i
universo sit in aliis astris. Tūc
arguitur ut si fortas sit aliq' altra
et supra emperiorum nūm' p'
tiple de aliq' aliis habet loca-
tū, qd' sunt supra emperiorum nūm'.
P' dicit p' se p' sicut qd' nō sit sicut et supra nūm'
emperiorum. Imo dubitat an sit in
praeceit in sicut p' se in casis:
et sic de luna v' nō sit qd' sit supra
nec de stellis arietis. nec de stel-
lis librae et sic de aliis: qd' de nullis
scit p' sicut supra emperiorum nūm'.
Et p' tradidit illi p' se. qd' illud p' se
erat sicut. Et tūc p' sicut p' se p' se i
septimoniū aliq' sophismate dicebat
scit qd' seg' loio omne b' e' a. qd' e'
b' f'lo-e' a: igit' ita seg' scio aliq' qd'
b' esse aq' aliq' b' scio esse a. Igit'
finaliter si scio aliqua altra e' su-
pra nostrā emperiorū: seg' qd' de
aliq' bus scio qd' sicut supra. v'.

Item vel de om̄ibus astris scit qd'
sunt supra v' de nullis. qd' nō ma-
gis scit de aliis qd' de aliis: imo de
om̄ibus eque dubitat: Sed nō pot
dici qd' de om̄ib' ip̄e scit qd' sunt su-
pra. qd' ip̄e sciret sicut impossibile
qd' de nullis scit qd' sunt supra. Et ex
h' videt seg' qd' nō sciat istā p'chōe'z
scit qd' aliq' altra sicut supra emperio-
rum nostrā. vel oportet dicere qd' p'
scientia p'clionū naturā vel me-
dicinali p'nullaz de reb' ad extra

naturābus: aut in medicinalibus
habentur? foliatiūq' dicere p'
reputabat et dicit.

Ad h' sophisma scit ad pre-
cedens videt nulli e' dicēdū qd' to-
ta e' diffidit' confitit i h'. vtrū
seg' / foliatiūq' autē esse supra e-
mperiorū nūm' aliq' astris scio
esse supra emperiorū nūm'. Et e' fi-
m'le scit de aliq' p'radictiōe po-
sita de qua mescio qd' pars est vera
vtrū sequar h' p'radictiōe scio
alterā partē e'verāq' h' p'radictiōe
alterā partē scio e'veram
v' etiā de alterā p'le b' p'radictiō-
onis habeo sciētiā qd' est vera: Et
potaf. qd' fit bona p'na et sic p'cede-
ret sophisma / scit qd' fortas sit ali-
qua altra e' supra nūm' emperio-
rum qd' etiā aliqua altra ip̄e scit e' e'
supra nūm' emperiorū. Et sicut qd' il-
līus contradictionis scit alterā par-
tē e'verā et qd' alterā partē contra-
dictiōis ip̄e scit e'verā. Et
tūc respōdet Ad ratiōes in oppo-
sūtā per quas arguebat qd' fortas
nulli astrū scit e' supra nūm' emi-
periorū qd' neutrā partē illi p'ra-
dictiōis scit e'verā. qd' nec solem
scit e' supra terrā nec lunā: et sic
de aliis. Ego nego inductionē imo
illa altra qd' sunt supra terraz ip̄e
scit esse supra terrā. Verbi grati-
a quando stelle arietis sicut supra
terram ip̄e de illis scit qd' sunt su-
pra terrā: et hoc non scit fm' istā
pp'oez stelle arietis sunt supra t-
errā: sed h' scit fm' istā pp'oez a-
liq' stelle sunt supra terrā. Sunt

alterā partē illius cōtradictoris
scio esse veram: et alia scio sē falsam. Et si affirmativa est vera et
negativa falsa, tūc affirmativa scio
esse verā et negatiā falso. Sūt nū
sunt istā p̄pōe; affirmativa est vera
et negativa falso. Imo dubito de illī
sed sūt istā p̄pōe; una p̄s p̄tra-
dictoris est vera et alia falsa. Ad
aliam dico q̄ nec de omnibus scit
q̄ sit supra nec de nullis; sed
de illis que sūt supra scit q̄ sunt
supra. et de aliis scit q̄ non sunt
supra. Nō tū sūt istā p̄pōe; hec
sunt sup̄ et hec sūt infra; sūt istā
aliq̄ sunt lupea et aliq̄ infra. Et si
querar̄ vtrū de sole ipse scit q̄ sit
supra? dicas q̄ sic. si sol est supra.
Sed si non: nō iō p̄cedo q̄ licet de
sole sciat q̄ est sup̄: tū nescit ō so-
le an sit supra. Dein etiā solue-
da sūt alia sōp̄ismata ex dictis
dudā mota et nō soluta.

D illud sōphisma q̄s fuit
nonū huius capituli dico
q̄ in casu pōto sōphisma
est verum scilicet tu cognoscis veni-
entē tu enim cognoscis sūt rōem
sūt quam diciturveniens. cum vi-
des eum venire. Et quando argu-
itur contra quia si querar̄ a te q̄
est ille tu dices nescio. Dico q̄
ego bene scia respondere q̄ ille ē
aliquid. quia ille est substātia vel
etiam forte est animal et homo.
sed nescio bene respondere an sit
fortes vel plato. quia non cognos-
co enim sūt illam propositione;
hoc est sortes vel hoc est pater me-

us. Sed ego facio bene dicere hoc
est veriens. quia enī cognosco sūt
istam propositionem hoc est veni-
ens. Sed iterum ponatur casus
q̄ est veriens et non video eum ve-
nire nequāliquid considereret de-
veritate eius: vtrū igit̄ tu p̄gnoscis
venientem? Dico q̄ non: hinc ve-
nientē cognosco. Nec valet argu-
mentū tu cognoscis patrē tuam.
et sic de aliis. quia mutatio ē ra-
tionis appellate a parte post. Sūt
tunc alia ratio posset fieri diffi-
cilioꝝ sic. tu cognoscis illum qui
a te cognoscitur: sed veriens a te
p̄gnoscitur. igit̄ tu cognoscis ve-
nientem. Ego concedo maiorem
minorem. Et ego nego conseque-
tiā. Debet enim inferri: ḡveni
entem cognoscis vel debet inferri:
ḡ tu cognoscis illum qui est ve-
niens. Vnde nota q̄ ista vlti-
tima propoſtio scilicet tu cognos-
cos illum qui est veriens est ipso-
thetica. Ideo hoc verbum cognos-
co quod est in prima cathegori-
ca non operatur appellationē su-
pra istum terminum veniens. qui
est in secōda cathegorica. ita q̄
non cogit ipsum ad appellandū
precise suam rationem. Sicut e-
go dicerem q̄ hec ē vera atidri-
stus p̄dicabit: et tū hec ē falso atidri-
stus ē qui p̄dicabit. ga i p̄mā q̄ er-
rat cathegorica illoꝝ p̄dicabat
opaf sup̄ a ychristol, faciendo ipm
suppoere p̄ futuro. In secōda aut̄
q̄ ē ipsothetica nō opaf super eis
quia est in alia cathegorica

D secundus sophisma re-
spondens q sophisma ē fal-
sum. Nam tu nescis dena-
rios in bursa mea esse pares, tū
cōcedo q denarios in bursa mea
ā scis esse pares per istam ppro-
positionem a te scitam q omnia de-
re sunt paria. Nec valet argumen-
tum ad coadūctum q tu scis de-
narios esse pares quia mutat ap-
pellatio a parte p. Et dico q iste
non repugnat (sunt simulvere)
istos denarios scis esse pares et e-
os creditis esse inparies q a hec sci-
entia et hec credulitas sunt s̄z di-
uersas ppositioēs: q iste repugna-
rent scis istos denarios eē pares
et creditis eos denarios non eē pa-
res. Et dicetur post de hoc.

D vngdecimū sophisma ne-
gatur ipsum. et istam ma-
torem quicunq̄ credit pa-
trez suuz tē. ego possē negare: tū
in proposito non nocē concedere
eam. et nego istā minorez tu cre-
dis patrem tuum esse affinū.

A d probationem ego cōcedo
casum et concedo totum filologis
num expitorium. Ideo conces-
do q patrē meum credo esse afi-
num: sed non sequitur ḡ credopar-
tēm meum esse affinū: q patrē
credebā eē affinū: s̄z non fm hāc
ppōez pater me⁹ est affin⁹: s̄z fm
istamboc est affinus.

D duodecimū sophisma
dico q ipsum est falsū. Et
q̄ bec est fallay sortes ap-
paret esse aliud q ipse non ē. q a

fi apparet esse aliqd: etiā ipse est
aliqd. Sed ego bene concedere
istam, sortes aliqd apparet et q̄
ipse non est. Et tibi sortes apparet a
liud q ipse ē. Et similiter pcedo q̄
sortes nihil apparet esse aliqd q̄
ipse non est sed aliud. Tunc igit̄
quādo arguit sic, sortes apparet
ē aliud et illud ipse si est s̄z aliud
igit̄ apparet esse aliud q̄ ipse est
Cōcedo aīs et nego psequentiāz
quia rōnes appellate mutāt a p-
post. et tū etiā cā hoc relatio mu-
tatur sicut autiā. Si enī dico ap-
paret esse aīnos et nō est illud s̄z
aliud, sensus est q̄ non est aīnū.
s̄z aliud ab aīno. Sed si dico, ap-
paret esse aliqd et nō est illud
sed aliud. sensus est q̄ non ē ali-
quid: sed aliud ab aliquo q̄ ē fal-
sum. Et codē modo de secundo ar-
gumento pcedo pmissas et nego p-
sequentiā. Sed ad tertio argu-
mento nego istam, sortes apparet
esse aliqd q̄ ipse non est s̄z ali-
ud. A d probationez dico q̄
illa p̄ta non valz, apparet eē afi-
nus q̄ ipse non est: igit̄ apparet es-
se aliqd q̄ ipse non ē. S̄z ultra
quādo dicitur pono q̄ appa-
ret tibi esse aīnū: q̄ nullaz habe-
as aliam apparentiā. Dico q̄ ca-
sus est impossibilis. q̄ illa appa-
rentia est cōplexa. Ideo includit
incomplexas apparentias qua-
rum quilibet est alia ab illa. S̄z
concede q̄ nullam habeaz appa-
rentiam aliam que nou requirat
ad esse illius. S̄z quando dicā vi

tra hoc apparet esse tibi aliquid
Dico forte q̄ hec est negāda fm
casum positiū. quia iā e. t alia ap
parētia. et fm aliam propositio
nem. alia enim est ppositio q̄ h̄
est aſinus et q̄ hoc ē ali quid. Et
potest esse apparētia vniſue ap
parētia alterius. Vnde nō ē du
biū q̄ hoc potest apparet alि
quid. siue hoc qđ apparet eē aſi
nus. et forte etiā q̄ hoc potest eē
econuſo: si pceptus inferior po
test abſoluſ a ſupiori. de quo nō
est nūc diſputandū. Imo ſuppoſi
to q̄ ſortes apparet tibi eſſe aſi
nus et eſſe aliqd: n̄ quando ultra
dicit q̄ non apparet tibi eſſe ali
quid aliud q̄ aſinus. Ego cōcedo
q̄ non ſequit̄ ex dictis apparen
tis q̄ iterum apparet mihi fm
iſtam propositiōne: videlz/hoc ē
ali quid aliud q̄ aſinus. Sed ex h̄
non ſequit̄ q̄ apparet tibi eē ali
quid qđ ipſe nō eſt. Omnes autem
tales pſequēt̄ ſunt falſe. q̄a mu
tanſ pdicata et rōnes appellate a
parte poſt. Sed non obſtantib⁹
om̄ib⁹ pdictis adhuc reſtat alia
diſputatio. Vnde hec eſt poſſi
bis/ ali quid apparet tibi eē aliqd
qđ ip̄z nō eſt. q̄uis eni fm pdi
cta hoc n̄ eſt poſſibile de hiis que
ſunt ſicut ponebat eſſe: tñ proba
bile eſt q̄ hoc ſit poſſibile de hiis
que non ſunt. ponēdo caſum q̄ e
quus meus brunellus ē mortu⁹.
adbuſ per ſpēm eius reſeruata i
fantia mea ipſe poſt mihi ap
parere vel per remorantiā vel in

ſomnō/ etiā per modā preſētis: et
ille brunellus apparet mihi eē a
li quid et tamē illud ipſe non eſt.
quia ipſe nūl eſt. Et ex hoc ſeq̄
propositū: ſcilz q̄ ille apparet mi
hi eſſe ali quid qđ ipſe nō eſt. et vi
detur mihi q̄ iſta propositio bru
nelli; apparet mihi eſſe ali quid
quod ip̄e nō ē deb̄ distingui q̄a
poſt eſte vna ipotheſica. et valz
iſtam/ brunellus apparet mihi eſ
ſe ali quid: et illud ip̄e nō ē. Et ē
propositio vera. Alio mō pōt in
telligi q̄ ſitvna ppositio cathego
rica ita q̄ hoc totū ali quid quod
ipſe nō eſt, pōnēt vna p̄tuz ipo
theſicū. et tunc eſſet ſenl⁹ q̄ bru
nelliſ apparet fm iſtam ppositi
onem et pplexionē/ brunelliſ eſt
ali quid quod ipſe nō ē et hoc eſt
falsū et ipoſſibile. Et ſi tu que
ris quis iſtorā ſenſuuz eſt magis
de ppropriate ſermoniſ? Ego dicā
q̄ refert quo ppositio vocalis pro
ferat: et qui ppositio ſcripta ſcri
batur. Nam ſi paſla pferat et ſi
cum puncto ſcribat inter hanc p
ositionē brunelliſ apparet tibi eē
ali quid. et illud reſiduū quod ip̄e
nō eſt: tāc ppositio maniſte ē
ipotheſica: quia tunc ſignificatur
q̄ hoc totū ſimul, quod ip̄e nō
eſt non ſitvnum predicationū. Sed ſi
p̄tinue ſiue paſla aut p̄ucto pſe
ratur aut ſcribatur: videt̄ magis
de ppropriate ſermoniſ/ ſcriptu
re q̄ illa ſit cathegorica ppositio.

Vnde ſepe in propositiōibus
adeſt talis diſputatio fm qui ſi n̄
d.i.

percipiatur distinctio pmissi fac
tacia cōpositiōis aut diviſionis.
Ad hunc ultimō circa istā ma
teriā ponit quidēcimā sophisma
qđ est multum difficile videri. Et
est istō. Quidēcimā sophisma
Ebeo tibi equū. vel simi
liter istud, debeo tibi de
nariū. Et pono casuꝝ ꝑ p
bono seruitio qđ fecisti mihi pro
misericordia vobis bonum equum
Et obligauerim me coram iudice
apereti ad solvēdū tibi vobis bonuꝝ
equū. tūc igilꝝ apparet manifeste
sophisma. quia pmissiter dicitur
ꝑ om̄e pmissū cadit in surū debi
tum. Et qđ hoc debeo: donec sol
uerim illud ad quod solvēdū ob
ligauī me licita obligatiōe: et qđ
corā iudice. instat iten tu posses
agere ptra me iuste ad finēt sol
uam tibi equū: quod nō posses si
nō debet tibi. Et sūt pono ꝑ e° e
mi a te finapīa pvnō denario et n
solui tibi: sequitꝝ ꝑ debeo tibi de
nariū. Sed oppositū arguit dif
ficulter casibꝝ pdictis cōcessis. qđ
nihil debeo tibi: ꝑ nec debeo tibi
equū nec denariū. Cōequētia vi
def de lē nota. Vnde si coram iu
dice tu recognosceres me tibi ni
hil debere: iudex iudicat: et me ei
se absolutū a debito.. Sūt ego de
claro aīs. quia i stū equū nō tibi
debeo: scz morellū: nec istū: igilꝝ
nullū equū debeo tibi et p pñs' ni
hil debeo tibi: qđ nō pmisi aliud
ꝑ equū. Sed restat duo pbare
Primo istā pñaz: scz istū equū scz

morellū nō debeo tibi: igilꝝ nullū
equū debeo tibi. Et secundū oport
et pbare aīs huiꝝ pñe: pbo ꝑ pri
mo pñaz. qđ nō magis debeo mo
rellū ꝑ fauelliū. qđ nō magis pmisi
istū ꝑ illā. et eqꝝ possē satisfacere
devno sicut de alio: ꝑ seqꝝ si mo
rellū nō debeo tibi ita nec fauelliū
Parirōne et sic de aliis eḡs agitur
nullū equū debeo tibi. et sic patet
illa pñe. Sed tūc ego pbo aīs
qđ sicut dicebat pñ nō magis de
beo tibi morellū ꝑ fauelliū: igilꝝ
ambos debeo tibi: vel neutrū. Si
neutrū: habeo pproftū: scz ꝑ mo
rellū nō debeo tibi. Sūt nō pot dici
ꝑ ambos debeā: qđ nō pmisi ni
līvnu. Iō nō debeo nīlīvnu. et nō se
quif si debeā vnu ꝑ ego debeam
duos. Item ita bene possē me
obligare tibi invno equo v̄l i vno
floreno: si nec habeo actu equū v̄l
florenū sicut si haberē. qđ suꝝ po
tēs ad habendū aī terminū solu
tiōis assignantū. Pono ꝑ casū ꝑ e
go nō habēs aliquē equū pmissio
tibi equū soluere infra palcha. et
ad h̄ me obligo. tūc ꝑ isto casu. e°
arguo sicut prius: qđ nihil debeo
vel qđ equā regis nō debeo tibi.
qđ nec illū pmisi: nec ad illū sol
uēdū me obligauī. et sic etiā equū
pape non debeo tibi: nec equum
petri: et sic de aliis pariratiōe: igi
tur nullū equum debeo tibi. et
tamen nihil aliud debeo tibi nec
pmisi: ꝑ nihil debeo. Istō so
phisma apparet difficile. Primo
tamen dico ꝑ in casu posito ego

deberem tibi equum. Sed dubitatur utrum deberem tibi morellum. Et dicendum est quod non. et quod etiam permittendo tibi equum, ego non possum tibi morellum, quia sicut prius dicebatur ista verba proutio debeo sicut ista verba cognoscovis intelligo faciat terminos lequentes appellare suas rationes. ideo non valent ratione mutando rationes seu predicatione a parte post. immo nec appareat esse bona ratio descendendo de specie ad individua sine distributione. Dicendum est tamen quod bene refert ponere eam quia a parte anteriori a parte post. quod predicta verba propter appellationem rationis confunduntur quodammodo terminos sequentes scilicet ita quod non possit fieri descensus ad singularia per propositionem disiunctiuam. Verbi gratia non sequitur, debeo tibi equum; igitur debeo tibi morellum vel debeo tibi fauillum et sic de aliis. quod quelibet earum est falsa. Sed a parte ante terminus non sic confunditur, ideo licet descendere per disiunctiones. Unde si hec sit vera, equum debeo tibi. sequitur quod vel morellum debeo tibi: vel fauillum et sic de aliis. Sed tunc concessum est casum predictum quod hec sit vera debeo tibi equum: eo quod permisi tibi equum et me obligauit preceptum sub talibus verbis, promitto tibi bonum bonum equum et recognosco tibi debere unum bonum equum. dubitatio est magna utrum hec sit vera equum debeo tibi. vel aliquae eam tibi debeo: vel etiam unum equum

tibi debeo: et hoc est dubitandum utrum debeo tibi equum: quod equum tibi debeo? Et ad solvendum ista dubitatione ego suppono quod in hac proportione, equum tibi debeo, quod ista dictio est quod non profunditur: sed supponit determinate. quod nulla causaliter conclusionis procedit ipsum. Sicut ergo suppono quod non apparet determinate et per se ratione fidei quam imponitur nomine equus, quod non ponitur post illud verbum debeo: sed ante. Ideo illud verbum non operatur in ipsum taliter appellatione. Deinde etiam ergo pono ac si non sint nec possint esse plures equi quam brunellus morellus et fauillus: ita quod si oporteat inducere inductionis sufficiens de ipsis tribus. Id enim puerit in proposito: sicut tamen infiniti esset vel possent esse, quod licet infiniti essent. tamen inductionis in tribus vel in duobus esset sufficiens, cum illa clausula et sic de singulis. Tunc istis suppositionibus ego pono ista conclusionem quod si hec est vera, equum tibi debeo. hec etiam disiunctiva est vera, morellum tibi debeo. vel fauillum tibi debeo: vel brunellum tibi debeo: quod sic per disiunctivam licet descendere sub termino communis suppositae determinante, et non appellatae precise aliqua ratione. Secundo concludo quod si ista est vera, equum tibi debeo: oportet una illarum tamen esse tres quod sunt iste brunellum tibi debeo, fauillum tibi debeo, morellum tibi debeo. quod disiunctio ex eis sequatur quod non potest esse vera: nisi aliqua eius sit vera. Tercio concludo quod si

c. ii.

aliqua istarum est vera: quæ est
vera. et si aliqua illarum est fā. q̄l̄
illaz̄ est fā. cū non ē maior rati-
o deuso q̄ de alio' fī casū. iō n̄
la est vera v̄l̄ queritbet est vera. Iō
etiam q̄to p̄cludit q̄ in casū p̄di-
cto sequit. si equū debeo q̄ oēz
equū debeo. et si equū non debe-
o: nullū equū debeo. Deinde qn-
to p̄cludo q̄ in casū dictio: oport̄
vñā dictaruz vñiversaliū esse ve-
ram; scilz̄ q̄ om̄em equū tibi de-
beo vel q̄ nullū equū tibi debeo.
Hoc p̄bat quia iste sunt subcōtra-
riæ vel legem habentes subcōtra-
riaz̄; scilicet equū debeo & equū
non debeo. Ideo non possūt am-
be si esse false: ḡ vna eār̄ est v̄a.
Et in quarta h̄clūsione immediate
p̄cedēt. dictuz̄ est q̄ ad quamlibet
istarum sequitur sua vñiver-
salis: ḡ necesse ē illarū vñiversa-
liūnam esse verā. Et tunc re-
flat dubitatio que illarū est vera
scilz̄ q̄ oēz̄ equū tibi ē beo? n̄l̄
equū tibi dēo. & circa h̄ p̄cludēd̄ ē

Sexta cōclusio: q̄ in dicto ca-
su sequit nullū equū tibi debeo:
ḡ nihil tibi debeo: q̄ nihil tibi p̄-
misi nisi equū. & magis videt q̄ d̄
beam equū q̄ p̄bū q̄ aliud. et si
nihil aliud debetā tāc̄ scilz̄ q̄ n̄l̄ d̄
beo: ḡ oport̄ p̄cedere q̄ nihil tibi
debeto: aut q̄ c̄m̄em equū tibi de-
beo. Necvidētū ē q̄ istaz̄ ē vera
Et arguit q̄ hec sit v̄a oēz̄ equū ti-
bi debeo: q̄ om̄e illud debet o: q̄
soluedo satissacere et c̄m̄ absolu-
t̄a debito: s̄ illū equū tibi tradē-

do c̄m̄ q̄t̄us: ḡ p̄mū debetā. sic
de aliis pari ratiōe: ḡ oēz̄ equū ti-
bi debetā. Itē ḡt̄q̄ debet & di-
cit nihil se debere: ipse manifeste
negat debitū. cuz̄ negatio p̄cedit
k̄verbū debere. s̄ incōveniens ē
debitori q̄ ipse neget debitū: ḡ n̄
ē dicēd̄ q̄ ipse nihil debet. Et si
h̄ n̄ ē dicēd̄: oport̄ p̄cedere ali-
am partē: scilz̄ q̄ oēz̄ equū debet: ḡ
oēm̄ equū debet. Itē in p̄orib̄
sophismatib̄ reputat̄ incōveniens
dicere scilz̄ q̄ alijs scit triangulū
habere tres: et q̄ nullū triangulū
scit habere tres: ḡ incōveniens ē
dicere q̄ alijs debet equū: & q̄ n̄l̄
lū equū debet. Itē si creditor co-
rā iudice p̄fitet q̄ ego nihil debe-
re h̄bi: iudex absoluere me. Mō
valde duruz̄ esset creditor q̄ de-
bitor absoluere a debito sine so-
lutiōe aliq̄: ḡ n̄ ē dicēd̄ q̄ nihil
debeto. In oppositū arguit qui
a nō absoluere debitor a debito si
n̄ soluat et illud q̄ debet: s̄ etiā
solueret maiore p̄tē: ḡ si oēm̄ e-
quū debet. n̄ possuz̄ absoluere n̄li
oēz̄ equū solueret: q̄d̄ n̄ ē v̄ry: ḡ n̄
oēm̄ equū tibi debeo: Item si oēz̄
equū tibi deerem tunc equū re-
gis deberet q̄d̄ ē fl̄m̄: q̄a ad illum
soluept̄ n̄ me obligari. & iudex
reputaret te fatuū si p̄pter tale p-
missū tu peteres a me equū regis
Itē in ista p̄p̄cē, do tibi equū, iste
tm̄m̄ equū p̄fundit sine distribu-
tione et in ista equū debet, equū
stat determinate. Modo nulla ē
bona p̄ia a termino flante p̄f̄. sc̄

tantū ad eundē statē determina
 te nū ablato confundēt ut alias
 dicebas. Itē si hīt p̄fusioñes siue n̄
 tā dictā fuit q̄ ex nō distributo n̄
 sequit̄ distributā et tñ in ista, de
 beo tibi equū nō ē aliquid distribu
 tā. In ista vero, om̄ez equū tibi &
 beo est aliquid distributā: igit̄ n̄
 sequit̄, equū debeo: igit̄ om̄ez e
 quū debeo. Itē si om̄ez equū tibi
 deberē tāc et morellā debe rez &
 fauellā: ḡ duos deberē. q̄d c̄st fm̄
 q̄a nō nū devno facta est obliga
 tio. Sciendā est q̄ aliqui volē
 tes statim euadere dicūt q̄ nō ē
 p̄pria locutio, debeo tibi ē p̄mūz:
 vel equū tibi debeo. sed recapitūr
 hec loquutio ad istā sensū q̄a de
 bo. v̄l teneor tibi satissacere q̄ ex
 parte mei tu habeas vnu ē uum
 Et ideo ista p̄positio, debeo tibi e
 quū: vel equū tibi debeo. nec ē ve
 ra nec falsa nisi ad istā sensū. S̄z
 hec solutio vidēt milu sup̄fluere
 aliis: q̄a plurib⁹ nodis p̄t ē satis
 facere. Nā vno mō satisfacere
 esset tradere morelluz. A hō mō
 ēt̄ tradere fauellā. Ideo egredit̄
 dubitatio. vtrū ad om̄e satisfa
 cere ego teneor vel ad nullū satisfa
 cere ego teneor. Itē l̄z chimerā n̄
 possit videri, nec eclipsis interfici
 tñ iste sūt p̄grue fm̄ gramaticuz
 chimerā videovel eclipsim iterh
 cio. Iō oport̄z quālibz ēverā vel
 falsā sicut p̄ponit̄: igit̄. Similē est
 de ista, debeo equū lic̄z n̄ ēt̄ pos
 sibile debere equū. Et iō alii cōce
 dūt istā, debeo equū v̄l debeo ali
 quid. et negāt istā, equū debeo v̄l
 aliqd debeo ppter rōnes factas.
 sed magis videſ ē dicendū, oēm
 equū tibi debeo. q̄a n̄ appaz mi
 hi q̄ possē satisfacere nū traden
 do illud q̄d debeo: tñ satisfacrē
 tradēdo morellā: igit̄ vel morlli
 vel saltē morellā debebā et ita ḡ
 fauello. Sed nō credo q̄ hec sit p̄
 cedēda, debebā morellā: v̄l etiā
 debebā oēm equū. q̄a n̄ fm̄ talez
 rōne facta fuit obligatio & tñ hec
 significat pp̄ones iste ppter appl
 latiōem rōnis a pte post. Ad
 rōnes in oppositū. Ad primaz
 nego q̄ p̄porteat me soluere oē
 q̄d ogo debo. S̄z sufficit q̄ ego sol
 uā aliqd vel aliq̄ tm̄ cui v̄l qb̄ cō
 ueniat termin⁹ fm̄ quē facta fuit
 obligatio vt si debeo quinq̄ soli
 dos n̄ sufficit soluz q̄tuor solidos
 soluere q̄a illi n̄ sāt quiq̄ solidi li
 cet sint partes qnq̄ solidorum. Ad
 aliā dico q̄ equū regis debeo: et
 ad equū regis soluere me obliga
 ui. iō si illā emerē vel q̄ daretur
 mihi et soluerē ego ellē absolu
 tus. S̄z nec debeo equū regis nec
 me obligau ad soluēdā ēquā re
 gis. nec tu potes petere equū re
 gis nisi sub aliq̄ distictiōe ad ali
 os. q̄a illā n̄ p̄mis̄ tibi fm̄ rōnez
 fm̄ quā dicit̄ equū regis: S̄z fm̄ in
 debitā rōne hum̄termi equū. Ad
 aliā dico q̄ nō ē ibi tñs tñsio. li
 cut ēt̄ p̄ distictiōe tñi p̄cedēd
 s̄z sic ē p̄fusio. q̄ n̄ p̄t̄git descedē
 re sub tm̄io a partepost: amo nec
 sic mutare tm̄io ppter h̄ q̄d appē
 d. iii.

lat suam rōnez. tñ p̄t̄ḡt̄ ip̄m mu-
tare a pte a. Ideo ex sic p̄fuso a
pte post pōt̄ sequi nō p̄fusū a par-
te aliq̄z nō sit ita de p̄fusōe per
distributionē. Ad alia dico q̄
aliq̄i ex ēmlo distributo seq̄l̄ ip̄e
distribut̄ grā materie; ex eo q̄ si
est maior ratio devno q̄ de alio.
vt seq̄l̄ aliq̄s homo ē: q̄ ois hō ē.
et si dico, b currit. seq̄l̄ q̄ si b p̄ a
liquo suppōit q̄ b p̄ om̄i b suppōi-
nit. tñ nō seq̄l̄ q̄ suppōit p̄ om̄i
b: ga hoc significaret q̄ suppōerz
distributionē ga hocverbū suppōi-
nit facit terminos appellare suam
rōnez. Ad alia dico q̄ nō de-
beo duos: s̄z duos debeo. nō capi-
endo duos collectiue: s̄z distribu-
tiue. i. quēlibz illorū duorū.

Quintum capitulum.

Vintū capituli erit de
ampliatioibz & restrictio-
nibus de qbus supponē-
da sunt hec que dicta sūt
in ſumulis in capitulo de suppo-
ſitionibz. Et nūc circa hoc formā-
tur aliqua facilita sophismata

Primum sophisma

Liquis equus nō est. Pro-
bal̄ q̄a nullū corruptū est
s̄z aliq̄s eqū est corrupt̄:
q̄ aliq̄s eqū nō est. Modus argu-
endi est bonus et formalis q̄a in
q̄rto modo p̄me figure maior est
vera. ga corruptio ē mutatio ð es-
se ad n̄ eē. ga corruptū n̄ revertit
idē i nōero. vt pat̄z in ſecūdo de
gratiōe. Etiā pat̄z ga ois eqū q̄
moriēdo corrūp̄t̄. cū eius
forma fit educta de potētia mate-

rie. Modo multi eq̄ moriebāt̄: i
sūt mortui: ḡ n̄ ſolū aliq̄s equus
corrupt̄ ē: imo m̄li. Silt ð ge-
nerādū: ga nullū ḡnandū ē: i ali-
q̄s eq̄ ē ḡnand̄, sc̄z ille q̄ cras ge-
nerabif: iḡ. Opposituz arguit
ga oppofitū ſophiſma ē verū: ga
cis eqū ē. vt p̄ iductiōez p̄z: ḡ ſo-
phisma ē fīz: R̄nr q̄ ſophiſma
ē fīz. Et dico q̄ ſoſa arguēdi nō
v̄z: ga ex āpliori ſuppōne ēm̄i ſā
distributionē n̄ seq̄l̄ ille ūmin⁹ ſub
min⁹ āpla ſuppōne. Mō i ſecūda
p̄missa aliq̄s eqū ē corrupt̄ ille
ēm̄i eq̄ āpliaſ ad ſupponēdū p̄ p̄-
terit. pp̄l̄ q̄d illud p̄tū corrupt̄ ē
p̄t̄li t̄pis: i p̄chōne nō ſic āpliaſ
Et ita ſit̄ i ſecūda p̄missa aliq̄s e-
qū ē ḡnand̄ v̄l̄ ḡnabif. ille ūmin⁹
eqū āpliaſ ad ſupponēdū p̄ ſuſis
& n̄ ſic āpliaſ i p̄chōne. Sed tñ p̄ca
uēdū ē de illa pp̄one/ nullū mor-
tuū ē ga pōt̄ d̄ ſtigui. ga ſi totuz
mortuū ē pōt̄ eēvna dictio, sc̄z v̄-
būlpteriti p̄fecti t̄pis. i tūc hec ſo-
la dictio n̄llū ſubſtituata i neu-
tro genere, eēt ſbc̄t̄. i tūc eēt flā
pp̄o. q̄a valeret iſtā: n̄ihil ē mortu-
um. Alio⁹ ſi totū mortuū eēt,
pōt̄ eē due dictiōes: i c̄z, ēverbuz
p̄n̄l̄ t̄pis, i mortuū, p̄t̄cipiā. i tē
mortuā eēt ſbc̄t̄ hui⁹ pp̄om̄. et
eēt pp̄o p̄cedēda.

Secundum ſophiſma.

Villus homo ē mortuus.
q̄d p̄baſ p̄ iductiōez i of-
bus hoibus. Iterū p̄ fillo-
giſmu in p̄mo ſecūde figure, n̄l̄
lā mortuā ē aial: et ois hō ē aial
q̄ nullphō ē mortu⁹. Silt in tercia

figura p fillogismu³ ad impossibile: q̄a ois ho ē aial: q̄da³ ho est mortu⁹: ḡ q̄dā mortuū ē aial. p clusio ē flā: ḡ aliq̄ pmissarū l³ nō maior: ḡ minor. Oppositu arguitur. q̄a p̄tradictoriu³ sophisma ē vera: sc̄ aligs ho ē mortu⁹: imo multi sūt mortui: ḡ ic̄. R̄nō q̄ sophisma ē fīm̄. i dūctio tua ē iſuficiēs si sūat solū de hoib⁹ q̄ sūt. imo oport̄ q̄ sūat de hoib⁹ q̄ fuerū: pp̄t l³ q̄ sūctm̄ sophisma ē ampliatu ad p̄tita p l³ p̄tā mor tur⁹. Sūt ille fillogism⁹ i secūda figura n̄val³ q̄a ho ī miori pp̄one nō erat āpliat⁹. i in p̄clūe ē āpliat⁹, i distribut⁹. Mō ex min⁹ am plo n̄ seq̄ magis āplā cu³ distri butiōe magis ampli. vt n̄ seq̄t ois ho currit: ḡ om̄e aial currit. Sūt fillogism⁹ i tercia figura n̄v³ q̄a mediū sc̄ iste ēmin⁹ ho ī miori pp̄one distribut⁹ sub minori āpliatioe q̄a solū p p̄tib⁹. i miori sūebat p̄miori āpliatione q̄a āpliat⁹ ēat ad p̄terita. iō mior poterat ēēva p aliq̄ p̄terito i n̄ p p̄nū. q̄a n̄ cadebat lub distr b̄m one miori. iō p nullo eodē erat conexio extmorū ī medio. Et ex solutiōib⁹ illorū duob⁹ sophisma tū p̄cludēdū ē correlarie q̄ dicti mōi fillogisādi ī p̄ia figura secūda i tēra n̄ sūt forales. Nō enī te nēt i oī maria l³ teneret sp̄vbi nl̄ la etē āplatio. imo forte adhuc d̄ t̄mis de sc̄ta tñtate i qb⁹ etiā p̄m⁹ mod⁹ p̄me figure n̄ valeret sūt hac foīa fillogisādi, ois de⁹ ē fili⁹

ois pater di ē de⁹: ḡ ois pater di ē fili⁹. Sūt ad faciēdū illos fillogis mos forales, oport̄ sūtare p̄posi tiones cū illa additioe q̄d ē. verbi grā, oē q̄d ē b ē a: oē q̄d ē c ē b: ḡ oē q̄d ē c ē a. Vñ si sic forte fillo ḡl³ valēt ī diminis vbi grā ille et̄ bonus fillogism⁹, oē q̄d ē de⁹ est fili⁹: oē q̄d ē pater dei est de⁹: ḡ oē q̄d ē pater dei ē fili⁹. Vñ ali q̄ negauerit p̄clūne. q̄a negabat miorē. i aliū p̄cesserūt maiorez p̄clūne i totū: q̄a hec dictio q̄d ē ī ventro ḡnē substatiata ē ēmin⁹ substatalis n̄ p̄soalis. De istis tñ nihil afferro: sūt totū relinq̄ docto rib⁹n̄ris ī sacra theologia. Ter. so N̄tchristus ē. p̄ba ē anti christus ē intelligibilis: ḡ a tchristus ē. Āns pat̄ q̄a idez sūgt intelligibile i posse inteligi. i hec est vā a tchristus p̄t̄ intelligi: cū p l³ nomen a tchristus si gnifice⁹: ḡ hec est vā a tchristus ē intelligibilis. Sūt etiā p̄na patet p locū a p̄te totius ī mō ad suū totū. Nec p̄t̄ aliq̄s negare illū locū ī proposito ex eo q̄ sit determinatio diminuens q̄a nihil pertinet ad diminutiōez alicuius q̄d sit intelligibile cū deus sit sume intelligibilis. Et cum locus a parte totius ī modo non videatur impediri: nisi per determinationez diminuentez ex eo q̄ ipsa est diminuens d: ratione eius cui apponitur sicut communiter solet dici. Vt arguendo, sortes est homo mortuus: ḡ sortes est homo d. iii.

Itez antichristus est in potentia. qd si
tunc est. adiutorum patet quod si dico anti-
christus est in potentia: ego queror de
illa potentia. utrum est aliud vel nihil.
Si est aliud: tunc antichristus est in aliquo
qd est. Et si illa potentia nihil est tunc
equus est dicere. antichristus est in po-
tentia. sicut dicere antichristus est in chi-
mera: vel qd antichristus est in nihilo.
et si dicere est absurdum. Item qd
antichristus est generabilis: qd per
generabile est antichristus. ex quo
sequitur qd antichristus est: quia predicatorum
appellat suam rationem per prophetam. R-
egeo qd sophisma est. Et tunc ad
primam probationem ego pcedo qd an-
tichristus est intelligibilis: qd non sequitur
qd antichristus est. quia hoc predicatum
intelligibilis est nomine po-
tentie: qd supponit pro eo quod po-
test esse. licet non sit. et sic subiectum et
predicatum bene supponit pro eodem iusto
propositio est vera. Sed in illa
antichristus est. subiectum pro nullo
supponit. quia predicatorum non permittit
ipsum supponere pro his que non
sunt. iusto propositio est falsa. S3 obicitur
quod non est determinatio diminuens qd
debet impedire locum a toto in
modo. Itetur et si impeditur pnales
est per ampliationem: qd nulla
est ampliatio. quia subiectum est
terminus singularis: cuius propositio
aplicari non potest cum non potest suppone-
re nisi proprio solo. Ad primas
objectiones dicendum est qd non solius
determinatio diminuens: immo etiam
determinatio amplias impe-

dit pnales: sicut processus ab amplio
in fine distributione ad minima amplia

S3 ad secundam objectionem exo-
pcedo qd uero est ibi proprie amplia-
tio huius termini antichristus: nec est
processus a magis amplio ad minima
amplia. sed est qd per valorem a termino
non supponente per aliquo ad terminum
per nullo supponente. Ad aliam co-
cedo qd antichristus est in po-
tentia ad illud sensum solum qd anti-
christus potest esse: et non quia sit in
aliqua re que vocatur potentia. iusto non
est bene propria locutio. Ad aliam
ego dico qd non est bona con-
clusio. antichristus est generabilis: qd
generabile est antichristus. quia in ante-
cedente permittit iste terminus an-
tichristus supponere per hiis qd pos-
sunt esse et non sunt: in parte autem
non permittit: sed oportet sic conuer-
tere: qd generabile est vel potest esse anti-
christus. Et illa antichristus genera-
bilis debet pertinere: qd generabi-
tur est vel erit antichristus. Sicut etiam
equus est mortuus: qd mortuus
erit fuit equus. Quartum sophisma

Mors equus senex est mori-
tur. ponendo qd non sint nec
de cetero erunt. nisi duo qd
sunt vel erunt. fauelli et morelli: et qd
illi abo sint iuvenes tamen senescent
et tunc morientur. et ponit. cum hi
qd deus miraculose oia alia pser-
uabit eternaliter et qd de cetero
nihil aliud senescet nihil etiam mo-
rietur. Et tunc probat sophisma: quod
oibus qd erit equus senex est mori-
tur. ut patitur per casum: qd oibus equus se-

nex est moritur. et appareat hinc ab exponete ad expedita. Cui positiū arguit: quia oīs equū moritū est iuuenis. ut patet p̄ casum: et oīs equū senex est equū moritur. p̄t p̄mū in casu. ḡ oīs sonex est iuuenis. hic est filogismus in p̄mo mō p̄me figure: et tñ p̄clusio ē fā et impossibilis: ḡ et aliq̄ p̄missa rū et nō maior quā p̄sonat casu: ḡ minor que est sophisma est falla R̄ nr̄ q̄ sophisma in casu posito ē verū. nec valz argumētū quā deficit rōne appellatiōis. Nā iste terminus equū senex in minori p̄pōne appellat senectutē sub diſiūctiōe p̄ tēpore p̄nū vel futurō: et in con clūsione solū p̄ p̄nti. ido p̄cedit a diſiūctiua ad partē ei⁹ quomodo nō valeat p̄sequētia. ideo infertur correlari: sicut p̄n⁹ inferebatur. q̄ illi modi filogisādi nō sāt for males: nisi p̄pōnes formās cū illa ad. itiōe qd̄ est.

Quintum sophisma.

Orruptū est generandū
et generandū ē corruptū
Probat: quia p̄tū qd̄ ē gene randū ampliat s̄bcim. cū sit futu ri t̄pis ad supponēdū p̄ futuris. ido ista p̄positio corruptū ē generandū. valz istā qd̄ est vel erit corruptū est generadū. et hec ē vera p̄ illa secūda p̄te diſiūctiue. Nā aliqd̄ ē corruptū idē ē generandū ut equū qui cras generabit: ḡ so phismaverū Et s̄lt̄ arguit: q̄ hec est vera generadū ē corruptū. q̄a ppter ampliationē ip̄a equiualeat

isti qd̄ est vel fuit generandū est corruptū. qd̄ ēverū d̄ equū aristote lis ille enī fuit generadū et tā ē corruptū. S̄z oppositū videt de terminasse aristoteles in fine se cādi de gnatiōe. quā impossible ē ut dicit corruptū reverti idē in numero. et tñ revertet. si gnare tur: ḡ sophisma ē fā. Iterū n̄ lūqd̄ ē corruptū ē generandū: s̄z om̄e corruptū ē qd̄ ē corruptū: ḡ nullū corruptū est generandum. Iterū iste terminus generandū nō supponit nisi p̄ generandum. nec iste terminus corruptū nisi p̄ corr uptis. et nihil idē ē corruptū et ge nerandū: ḡ in dicto sophismate t̄mini n̄ supponit p̄ eodē: ḡ ē fal su cū p̄positio sit affiratio. Itē in dicta p̄fāre: s̄z corruptū ē ge nerandū: iste terminus generandū nō supponit nisi p̄ futuris q̄ nōdū sūt vel fuerint. et iste terminus cor ruptū rō supponit p̄hus q̄e fūt cū sit p̄cipiū p̄tū t̄pis. ḡ t̄ni n̄ p̄ eodē supponit. ido p̄cludit vt p̄n⁹. R̄ video q̄ so phismā ēvenit: et bñ p̄batū. Ad fīmā rōne in oppositū dico q̄ ista ē vera corruptū p̄tī ḡnātiū: quā q̄ ēvel p̄tī esse corruptū p̄tī ḡnātiū. et sic etiā verum ē q̄ corruptū ḡnābiſ. quā qd̄ est vel erit corruptū ḡnābitur. s̄z iste sāt fā corruptū regnabit vel corruptū p̄tī regnabit corruptū est regnandū. q̄a bñ s̄gt q̄ p̄cīlō p̄ mo ētēt ḡnātū iterū alia vice rege nerare. qd̄ ē impossible nāfār. Et sic de reiteratione loq̄bas ad. Ad

Secundū pēdo q̄ hec ēlverā, nō
h̄i q̄ est corrupti est ḡiāndā; ga
dīād p̄imū est p̄abet ampliatiōe
h̄iāus tēmū corrupti ad futura
Et pēdo etiā māiorez; q̄a oē cor
rupti est corrupti. S̄i p̄chio male
infer̄ḡa deb̄ḡ inferri fm̄ exi
gentiā māiori c̄i illa additiōe q̄d
est, s̄eq̄ nulli q̄d est corrupti est
ḡiāndā. Ad alia dico q̄ in di
cto sophiātēv̄a ē q̄ ille termi
nus corrupti n̄ sup̄poit n̄i p̄ cor
ruptis, h̄i ē c̄i ampliatiōe ad futu
ra. i. p̄ h̄is q̄ s̄it v̄l erāt corrupta

Vnde notādi ē q̄ n̄ leḡ. sup
ponit soli p̄ corruptis: ḡ sup̄poit
soli p̄ h̄is que soli s̄it corrupta
Sicut etiā n̄ leḡ sup̄poit solum p̄
h̄oib̄: ḡ sup̄poit soli p̄ h̄is que
sunt homines. Nā sicut isti termi
intelligere/significare. ampliant
ad p̄terita possibilia et fut̄a. Ita
etiā iste terminus sup̄pōere. Ad
alii codez mō dico q̄ iste t̄mūs
corrupti p̄pt er̄ ampliatiōe n̄ soli
sup̄poit p̄ h̄is q̄ s̄it e fuerāt: s̄i e
tiā p̄ h̄is que erāt e n̄ādā fuerāt.
p̄p̄ h̄i q̄ ip̄a erāt corrupta. S̄i
tu dicas quō ḡ saluab̄iſ iste mo
dus significandi h̄iāus termi cor
rupti, qui est p̄teriti t̄pis. dico q̄
b̄ā saluabitur: q̄a futura p̄ quib̄
sup̄ponit erāt eoc p̄terita quando
erānt corrupta. Vnde si ego di
co, aristoteles fuit generandus i
ste terminus generādus q̄ eit fu
turi t̄pis bene retin̄z significatio
nem. q̄a in t̄pe significato p̄ h̄i ver
bū fuit aristoteles adhuc erat su

terū. Sextū sophiātā.
Orte jūcēs fuit disputa
turū. posēdo casū q̄ for
tes q̄ s̄it iūcēs, mō est
sextū et q̄ namq̄ dīspatāt̄ neq̄
dīspatāt̄: s̄i cras dīspatābit. Tūc
p̄ba. q̄a p̄pter ampliatiōe s̄b̄tū so
phiātā equalz isti pp̄t̄, qui est
vel fuit fortē iūcēs fuit dispu
taturū. & c̄ēm. Oppositū ar
guitur q̄a quicq̄ fuit dīspatāt̄
rū: ip̄e dīspatāt̄ vel ip̄e dīspatāt̄
vel dīspatāt̄: fortes iūcēs
fuit dīspatāt̄: & fortes iūcēs
dīspatāt̄ vel dīspatāt̄. p̄cessus ē
bonus: ḡ est flā: ḡ ali qua p̄missa
rū est flā: s̄i n̄ maior ḡ minor que
erat sophiātā. Tūc ego probō q̄
p̄chio si flā. quia flā est q̄ dīspu
tāt̄ p̄ casū: s̄i etiāz flā est q̄ for
tes iūcēs dīspatāt̄: q̄a equalz isti
qui est v̄l erāt fortes iūcēs dīspatāt̄:
q̄d totā est flā. vt pat̄z per
casū. R̄idēo q̄ sophiātā est ve
ritā. S̄i aī ip̄probatiōe dicūt̄ alīq̄
q̄ fillogismus ille non est bonus:
q̄a sub isto dīstributino quicq̄
q̄d est dīstributiuū substātie s̄tū
t̄minus de alio p̄dicato q̄d est in
cōveniens vbi est ampliatio. Tā
saluo meliori iūdicio eō credo q̄
p̄cessus ille quātū ad fillogismā
sit bonus. quia sub dīstributio s̄tū
stātie p̄ueniens est s̄amēre que
cāq̄ terminū subicibilem, siue fuit
ampliatio, siue non. dāmodo nō
mutetur ampliatio in premūllis.
et in conclusione. verbi grā. Nō
legit̄, quicq̄d vidi video: alba vi

di: g albu[m] video: quia in coclusione auferitur ampliatio. Sed bñ sequit[ur], quidq[ue] vidi p[ro]medi: albu[m] vidi: g albu[m] p[ro]medi. Modo in p[ro]posito non mutatur ampliatio.

Propter q[uo]d sciendum est q[uo]d in ista p[ro]positione, sortes iuuenis suit disputari: subiectus ampliatur ad p[re]terita et ad futura. Dico ad p[re]terita, propter hoc verbum fuit. dico ad futura, propter hoc partcipium disputaturus. ideo p[ro]positio illa valet istam, qui est vel fuit vel sortes iuuenis sunt disputaturus. Et ita etiam in maiore iste terminus quicunq[ue] ampliatur ad p[re]terita et ad futura. et ita etiam in illa p[er]turbatione, scilicet sortes iuuenis disputauit vel disputabit, subiectus ampliatur ad p[re]terita et ad futura, p[ro]pter istaverba disputant et disputabit. Ideo coclusio illa valet istam, qui est vel fuit vel sortes iuuenis disputat disputauit vel disputabit. et est vera. et totus filologismus bonus

Vnde notandum est q[uo]d c[on]clusio est categorica de predicato disiuncto. Sed ista disiunctio bene est falsa, sortes iuuenis disputat vel sortes iuuenis disputauit vel sortes iuuenis disputabit. ga nulla categoriarum illius disiunctio referuat ampliationes: que erat in premissis. una eni dimittit ampliationem de futuro: et alia dimittit ampliationes de p[re]terito: et tercia utramq[ue]. Sed si in illa categorica de futuro tu po-

nas ampliationes que erat in p[re]missis: ipsa esset falsa scilicet ista qui est vel fuit vel erit sortes iuuenis disputabit.

Septimum sophisma.

On ens intelligitur. Pono q[uo]d propositio sit affirmativa de subiecto infinito. Tunc probatur sophisma, quia tales termini infiniti resoluunt sic quia idem valet dicere non homo currit, sicut dicere q[uo]d non est homo currit. Et equaliter dicere non ens intelligitur. et dicere quod non est ens intelligitur: Sed hec secunda est vera, quia antichristus qui non est ens intelligitur. Oppositum arguit, quia iste terminus non ens pro nullo supponit. et tamen propositio affirmativa est haec: si hoc est p[ro]prio supponat, g[ener]aliter. R[esponde]o q[uo]d sophisma est fallac[ium]. ga iste terminus non ens p[ro]nullo supponit, q[uo]d sic patet ga illud verbum intelligere vel intelligo est ampliatio supponit ad p[re]terita et ad futura: immo etiam ad omnia possibilia. I[ust]o si dico non ens intelligit: nam non ens in dicitur supponit p[ro]prio ente p[re]terito vel futuro vel possibili f[ac]tum relationem q[uo]d negacio infinitas addita alicui termino p[ro]prio supponet p[ro]prio oibus p[ro]prio q[ui]bus supponet: et facit ipsum supponere p[ro]prio omnibus p[ro]prio q[ui]bus non supponet, si aliqua sint talia. I[ust]o in hac propositione, non ens intelligitur iste terminus non ens pro nullo p[re]terito, p[re]terito vel futuro supponit aut etiam possibili. Ideo pro nullo

supponit. et sic est ppositiō falsa.
Et dico q̄ ille due nō equalēt, nō
ens intelligit. et qd nō ē ens intel-
ligit. q̄a per h̄ verbū ē: tu restrin-
gis infinitatē a. i presentia. Ideo
remanet suppositio p̄ p̄teritis et
futuris. et sic illa ē p̄cedēda/qd nō
ē ens intelligit. Si ḡ per resolu-
tionē debem⁹ dare equivalentē isti
non ens intelligitur: illa ē talis.
quod non est nec fuit nec p̄t ē
ens intelligitur. et ista ē flā sicut
erat sophisma. Eodem⁹ eēt dicē
dū de ista p̄pōne nō ens erit. il-
la enī ē flā: i tñ hec ē vera qd non
est ens erit. Sed cōtra istā det-
initione⁹ obicī fortiter. q̄a in
ista p̄pōne, quo. i nō ē ens intelli-
git: vel etiā quod non est ens erit
istud verbum ē restringit istū ter-
minum quod, vt nō supponat ni-
si pro hūis que sunt. Deinde o-
mni quod est, falluz ē dicere q̄
ipsum non ē ens. Ideo hoc totale
subjectum quod non ē ens impli-
cat cōtradictionē iō p̄ nullo sup-
ponit. verbi grā hoc totū homo q̄
non ē homo p̄ nullo supponit.
Itē etiā, h̄ aliqd qd non ē ens, p̄
nullo supponit. i cū idēz dicere
quo. i non ē ens. et aliqd qd nō ē
ens: ḡ hec ē flā, quod nō ē ens intel-
ligit: vel qd nō ens erit. q̄a sb̄ctm
p̄ nullo supponit. Ad hoc ego
dicov⁹ pri⁹ q̄ iste fūt vere. Pro-
pter quod sciendā ē. q̄ tales ppo-
sitiones/sue talis p̄positio non ē
pfecta nūlī p̄ hoc quo. i subintel-
ligitur: scilicet q̄ non est erit. vel

quod non est intelligit. ppter du-
o. primo quia ponit ibi istud re-
latiuum quod sine antecedente.

Secūdo quia ibi sunt duo vba
quibus non p̄tūnicus nominati-
uus reddere suppositū. ideo opor-
tet suppler: quod non est erit. i. a
liquid quod nō est erit. Modo in
hac p̄pōne iste termin⁹ aliqd nō cō-
struē cum hocverbo est: s̄z cu⁹ h̄
verbo erit. ideo nō restringit ad
presentia sed ampliat ad futura
Deinde etiā licet istud relativu⁹
qd p̄struāt cum hocverbo est. ta-
men per ipsu⁹ nō restringit ad
presentia. Quia cōditio relativi
est, q̄ supponit sicut suu⁹ antece-
dēs. ideo hoc totale subjectu⁹, a-
liquid qd non est ens bñ supponit
pro aliquo non p̄ esēte s̄z futuro
ideo propositio ent̄ vera. Et ita e-
tiā si diceretur q̄ illa est vera,
homo qui non est homo erit: vel
homo qui non est homo intelli-
gitur. quia ille termin⁹ homo be-
ne supponit pro hominibus fu-
turis qui non sunt.

Octauum sophisma.

Mne quod erit est vel eti-
am oīne quod erit ens est
ens. Probatur ex dictis
quia hec dicitio omne non con-
struitur cum erit: sed cum est: ḡ
restringitur ad presentia. et non
ampliatur ad futura. Et ita e-
tiā hoc relativum quod eodēz
modo supponit: ḡ h̄ totale sb̄ctm
oē qd erit, non supponit nūlī p̄

illis qui erunt et iaz sunt. Modo de omni taliverū ē dicere q̄ ipm est: ḡ hec ē vera om̄e qd̄ erit ē. Et sicut argueret de ista, om̄ne qd̄ pot̄ esse est: q̄ si vera. Oppositū argumenta, q̄a aliquid erit (ut antichristus) qd̄ tñ nundū est: ḡ non om̄e qd̄ erit est. Item c̄mē qd̄ erit est: antichristus erit: ḡ antichrist⁹ erit. conclusio est falsa ḡ aliqua premissa rum. nō minor: ḡ maior que est sophisma. Item iste vident̄ equiuocare, q̄cquid erit est, et c̄mē quod erit est: sed prima non pot̄ pcedi esse vera: ḡ nec secunda. Respondeo q̄ sophisma est verō: et tamē hec est flā, quicqd̄ erit est, q̄ a valde dicit. Nā hec dictio quicqd̄ pstruīt. cū hoc verbo erit: oport̄ subintelligere relatiū: qd̄ pstruatur cū est. videlic̄ dicendo quicqd̄ erit ipm ē. Et ideo iste terminus quicqd̄ ampliat ad futura. et per p̄n̄ suū r̄latiū sc̄ illa dictio ipm. Et sic instātia ē cōtra istā p̄fisiōnem, quicqd̄ erit erit est. q̄tum ad om̄ia futura que nundū sunt. sed econverso ē in ista, oē qd̄ erit ē. q̄a li om̄e pstruīt cuz h̄ verbo ē et restringit ad ea que sunt. et p̄ co sequēs illud relatiū qd̄ restringitur eodemō: ḡ nō supponit nisi p̄ his q̄ sunt. et om̄e tale ē. Ideo oē qd̄ erit est. Et sic p̄cludit q̄ om̄es tales sunt vere, om̄e qd̄ fuit est. et om̄e qd̄ pot̄ eē ē. Sed iste sunt flē quicqd̄ fuit ē. vel q̄cqd̄ pot̄ eē est et q̄a n̄ bene p̄sideratib⁹ dicta diū sitatē iste videlic̄ equipollere illis.

Ideo p̄ma facie ille appareat false sicut iste. Et ita sicut in p̄positionibus p̄ticularibus ego dico q̄ ista ē vera, aliqd̄ erit quod nō est. et ista ē flā, aliqd̄ quod erit nō ē.

Ad r̄ones in oppositū. Ad p̄mā dicit p̄cedo aīs: sc̄ aliqd̄ ēit quod nādū ē. et nego p̄ntiaz. Imo debet p̄cludi: ḡ n̄ quicqd̄ erit ipm ē. Ad aliam dico q̄ filologism⁹ non val̄: q̄a tu nō sumis miorez sub distributiōe majoris: q̄a tu sumis in mīori p̄ futuro. p̄pter ampliationē et nō erat distributio i mīori nisi p̄ p̄ntib⁹. Sed si in mīori dices resstringēdo ad p̄fens⁹ q̄ antichrist⁹ ē qd̄ erit: tūc filologism⁹ de necessitate ē p̄cludēs: sed minor ē flā. Ad ultimā rationē dictū ē q̄ ille nō equipollēt

Nōnum sophisma.

Omo et risibile p̄uertit. i. isti termini, homo et risibile p̄uertunt. Probat q̄a risibile ponit xp̄ria passio hominis. et xp̄ia passio p̄uertit cuz suo subiecto: cuius ē xp̄ria passio.

Oppositū arguit: q̄a de aliqd̄ vere dicit risibile: de q̄būs nō vere dicit homo: ḡ nō p̄uertit. p̄na videt̄ nota. aīs pat̄. q̄a risibile ē normē potēt. fīgt tñ idez sic possibile ridere. Ideo ampliat ad ea que sicut esse et non sunt. Vnde antichrist⁹ ē risibilis: q̄a pot̄ ridere: imo etiam forte multotiens de facto ridebit. quod non faceret: si non posset ridere. Sic ergo de antichristo et de om̄ni homine gene-

rando pdicat ille terminus risibilius. qā omnis homo generand' ē risibilis: sed de nullo tali pdicatur ille terminus homo: qā null' homo generand' ē homo. Rādeo p' pdicūdes. Prima ē pdicti termini non sic puertūt. qā vñter vere affirms' de sciuicē mediata. Verbo ē sive alia additioē. qā l3 omnis homo ē risibilis: tñ nō omne risibile ē homo. qā sic arguerat: a iuchristus ē risibilis et tñ n̄ e. i. homo. Sed aliq obicitur qā videt q' hec sit vera; omne risibile ē homo. qā risibile p' hocverbū ē restrigit ad supponēdū solū p' huius q' sunt. Ideo idēvalg dicere; omne risibile ē homo: i. dicere; omne risibile q' est ē homo. S3 hec secunda eva: ḡ pma ē vera. Rādec q' participiū p' teriti q' q' est sicut in ppositione: nō pot' restrixi per copula; vel pdicata; ppōnis quin suppona. it p' p' teritis. qā ppter copula; v' pdicata; nō pdit suū modū significandi. Ita etiā nec nomē potentiē sic restringitur; quin supponat pro huius que possunt esse; licet non sint. Tamen glibet terminus potest restrixi per determinatiōnem sibi apposita; ut si dico; homo albus currit. homo nō supponit pro omnibus hominibus; sed solum pro illis q' sunt albi. Similiter si dico; homo qui heri currebat p'medit: homo cura illa additione non supponit pro omni homine; sed solum p' huius q' heri currebat. Itē etiā dicendū ē. q' in

ista appōne risibile q' ē ē bō. nōde le restrigit p' istā p' teritiōē q' ē sibi adiuncta. i. si sic restrigit ista risibile est homo. Secunda p' clusio ē dicti termini couertiōē finiū uersalem pdicationē de sciuicē cum ista additione quod est. qui a per illā additionē auferit suppositio risibilis p' q' excedebat supponē homis. Vbi grā omne risibile quo d' est; est homo. et oīs homo qui est; est risibilis. Tercia p' clusio ē q' etiā dicti termini ēēnt puertibiles cā ista additione q' fuit respectu h' vbi fuit. et curz i. stā additionē quod erit respectu h': vbi erit. et cā ista quod pot' esse. respectu huius verbi potest esse: verbi grā; omne risibile quod fuit. fuit h'. i. ecōverso: i. omne risibile quod erit; erit h': et omne risibile q' pot' ēē; pot' ēē homo i. ecōverso. Quarta p' clusio q' sicut aliq' ē risibile quod n̄ ē hō: ita fuit aliq' risibile quod n̄ fuit h'. i. aliq' erit risibile q' n̄ erit h'. S3 qcqd pot' ēē risibile pot' ēē hō. Et hec q' et clausula p'z: qā q' tūcūq' aplā est li risibile tātu aplāf hō p' h' verbo pot' pma aōt i. secunda patēt: q' a antichrist' est risibilis i. fuit risibilis q' tā nec ē hō nec fuit homo. Tercia etiā clausula patēt p' h' q' multi homines possunt creari q' nū qui creabunt. et sicut illi pot' esse ita pot' ridere. Ideo risibiles sunt i. erat etiā risibiles. qā nō oportet q' cras deficit potētia ad eoru' creationē: ḡ illi erant risibiles. i.

nam erit homo. Quia cōdū
fio est q̄ iste sit vere, om̄e q̄ ē ri-
fibile, ē homo. q̄ q̄ fuit r̄fibile
fuit homo. et om̄e q̄ erit r̄fibile
erit homo. Sed nō sic de q̄cqd. Et
hec p̄t patere de p̄ore sophisma.

Decimū sophisma.

Ortes morief hodie: positi-
to q̄ p̄ hāc totā diez. m̄o
et p̄ vñā annū integrū p̄
ip̄le viuet sanus et tūc p̄ casū ap-
paret q̄ sophisma ē fīm. q̄ p̄ ca-
sū nec hodie nec cras morief. S3
arguit q̄ sophisma sit vera quia
ista p̄pō lois morief hodie, est p̄
positio de futuro. Ideo ēva: si ali-
quādo in futuro p̄pō ē p̄nti sibi
corrīdes erit vera: et tñ ita erit. q̄
a pono q̄ morief in p̄ma die an-
ni futuri. et tūc ista die vñ erit di-
cere de p̄nti sortes morief hodie
q̄ sophisma ē vere. R̄t q̄ sophis-
ma ē fīm p̄ casū positio: q̄a iste ter-
min⁹ hodie ē ēmin⁹ discret⁹ suppo-
nēs solū p̄ hac die demonstrata.
Sicut hic homo & li⁹ hornie. vnde
idē valet dicere hodie et hac die
vñ demonstrādo sorte, iste termi-
nus hic homo supponit pro sorte
et nō p̄t supponere p̄ aliquo alio
fm̄ istā demonstrātione. Ideo non
potest p̄ aliquod verbi vel p̄dicā-
tum ampliari ad supponēdū p̄
alio. et ita etiāz demonstrato hac
die iste terminus hodie non p̄t
per aliquod verbi vel p̄dicatū apli-
ari ad hoc q̄ p̄ alio diē teneatur:
s3 cū cras demonstraueris alia di-
em p̄ illū terminū hodie: tēc sup-

ponerz p̄ alia die. sicut iste termi-
nus vocalis, hic homo nō fm̄ de-
monstrātione fortis supponeret p̄
alio q̄ p̄ forte sive respectuvi p̄-
titivel. futurivel alteri⁹ cuiuscūq̄
temporis. S3 demonstrato platone
istevl tñ ēmin⁹ supponeret iaz
p̄ platone & non pro forte. & sic ra-
tio que arguebat sophisma et ve-
num nō valebit. q̄a mutat⁹ suppo-
hui⁹ termi ppter diuersā demon-
strationē nec sic amplias ppter ter-
minā singularisatō.

Sextum capitulum.

Extum capitulū erit 8
hoc q̄ voces significat
ad placitūz. Et formāz
circa hoc sophisma. at
Prīmā tu eris as:n⁹. pbo q̄a cras
ista erit vera/tu es asinus: ḡ hodi
e hec es vera/tu eris asinus. p̄na
ē nota ex ordine temporū p̄ntis p̄-
teriti et futuri adinuicē. q̄a quod
modo ē p̄ns post erit p̄ntū et aīe
futurū. & etiā ita ē de p̄pōnib⁹.
Nam si est vñ q̄ tu curreas, aliqñ
ēit vñ q̄ tu curreis. Aīs p̄ncipal⁹
ḡne pbak. posito casu q̄ tu & alii
ad placitū volētes mutare nomen
tuū & iponē tibi li⁹ nomē asinus
tūc apparz q̄ cras h. ēitvā & a te
pcedēda/tu es asin⁹. q̄ aut sit li-
citā mutare sic noīna apparz mi-
tip̄l. pmo de bīo paulo q̄ primo
vocabat IauM postea paul⁹. Secū-
do de papa: q̄ q̄ aliḡ fit papa
mutatur sibi nomē volūtarie & ad
placitūz etiā q̄a ī p̄fratice solz
aliquā mutari noēz. q̄to q̄a aliqñ

nonā significat ad placitum; et non apparet quod magis debet si- gnificare ad placitum; eorum qui fuerint q̄ eorum qui sunt. speciale de rebus que modo sunt. Quicquid sic: quia cotidie aliqui imponunt nōb̄ noua nomina in suis dispu-tationibus. ut qd̄ angulus acutus vocetur, et linea recta vocetur b.

Oppositū arguitur qui a credo quod tu non concedes hoc scilicet tu eris alius: sic enim pari ratione valēt cōcordare qd̄ omnis homo erit alius. et qd̄ deus erit iniustus salterū prop̄teret qd̄ pcedas istas de bellis bellū hereticas, scilicet de pōtentiā iniusti et qd̄ alius potest esse. Et dicitur qd̄ est possibilis, de- mōstrat deinde chimaera ēst dōmīnū. Et pōtēt pōtēt possibiliter p̄ti- gēns et nullū p̄tēt ipossibilis vñ ne occurrat. "Respondet ponēdo p̄fita et dicit aliquid conclusio-nē. Primum est qd̄ talis fūm vo- catur homo ē alius pōtēt et nō scilicet posse, qd̄ p̄ dilatoriam p̄ voluntatiē diū mōderatur. Ideōma latini; sit deperditus: eo qd̄ omnes ipsum scientes sunt corrupti: et tunc no- un superuenientes imponant ad placitum suā istā vocem homo si- gnificare idem hinc nunc ipsa nō significat. et ista vox alius impo-natur ad significandū cantū ḡtū ista vox animal nobis nunc signi-ficat iste casus ē possibilis. Ideo ad ipsum positū ī eē nihil debet seq- uī impossibile. Et tā sequeretur qd̄ huc vocalis vel talis scilicet vox et

servera scilicet homo est animus quod designaret mentalem, alementem: quae lez modo nobis significat ista homo est animal. Ideo designaret mentalem veram: et mentalivere sub ordinare. Et tamen ex isto propositio vocalis dici vera quia vere mentali subordinata etiam falsa quia false mentali subordinatur ergo non est impossibile quod talis sit falsa. Secunda conclusio est quod impossibile est istam/homo est animus vel tantum scdm vocem esse veram manente scilicet omnino tali significacione qua etiam modo habet. quod semper designaret mentalem falso. sicut nam designat. Ideo semper est falsa. Tertia conclusio quod hec propositio/homo est animus est propositio impossibilis. quia cum ipsa modo opponatur ipsa proponitur secundum significacionem quam modo habet et secundum istam designat nobis mentalem impossibilem. Et tamen ex eo propositio vocalis vel scripta dicitur impossibilis quod designat mentalem impossibilem vel possibilis quia possibiliter est necessaria quia necessariam: ergo illa simpliciter est impossibilis. Quarta conclusio infero quod scriptura eadem in numero que modo est propositio impossibilis potest esse propositio necessaria. quia scribatur hec propositio/homo est animus in lapide hunc scripta modo est impossibilis et illa scriptura. Si tamen illo lapide duratus mutaretur ideo ma sicut dicebat scilicet quod iste terminus animus significaret idee

quod nobis modo significat aīal:
tunc illā scriptura est pōne-
cessaria qā designaret mētalē ne
collariā. Quinto videtur nūbi
inferendū qā fili tpe eadē vox vel
scriptura aut p̄fīls est nūbi ppo-
fitio vera: tibi ppositio falsa. p.
baf de ista, homo est sp̄s. Nā tu
nō recipis eā fm suppositionēz ma-
terialez subcū s̄z fm p̄sonalē. Iō
illa designat ubi mentale s̄ iō. et
sic ē tibi flā. t ego recipio eāz fm
suppositionēz materiale quomō
poluit porphinius. et sic designat
mīhi vāz mētalez. iō ē mīhi vā: vñ
nō oportz q̄ sp̄ p̄pōne recipiāf s̄z
illā senti qui magis eēt de p̄prie-
tate fīomis: s̄z sepe p̄ueniēs ē e-
as recipere fm alios s̄elus fm q̄s
p̄luerent ponit a doctoribz s̄z eti-
am in alio casu magis ad p̄posi-
tiū si scribaf in pariete q̄ hō est a
fī: illā p̄positio est flā mīhi qui
sum de isto ideomate. t est euaz
vera: suppositio q̄ tu e; de quodā
alio ideomate: in quo iste ēmin'
afin' p̄cise significat idē qd̄ siḡt no-
bis iste termin' aīal. Adhuc a
li'cas' accidit p̄mūiter i disputa-
tionib' obligatoriis videlicz q̄ in
scolis magister ponit q̄ tpe illa-
rū disputationū iste ēmin' afin' si-
gnificet eis p̄cise idez qd̄ siḡt iste
termin' aīal nobis fm p̄mūez ei'
figūtione. t rās t alii p̄sentiat: tūc
illa p̄positio, hō est afin' ē illis ve-
ra t p̄cedēda. et tū filis fm vocez
ēt flā t ipossibilis si fine tū obli-
gatiōe poneret i ecclia beate ma-

rie illis q ibi cēnt. Sexta pcli-
o est q ppōvocalis fine tli suppo-
fitiōē v obligatiōē pposita deber
reputari vera: si fm signationē , uā
pponenter habet in ideomate au-
dientiū i pponētiū sitvā, i flā. Si
flā: i tūc ego mīdeo ad lopū. Sina
q ipm est flā: qn̄ dicit̄ illa cras
erit vera, tu es asin°: pcedo d ista
vel de sili fm vocē. Iž li nō erit fz
significationē quā mō habet iste
termin° asin° fm quā sophisma p
pōit nāc. iō nō seq̄t: g tu es asin°

Secundum sophisma.

b **A**f baptisabit. Pono ca
sē φ hec vox baf sit nō si
gnificativa: ita φ nādū
est imposita a l aliqd signdō: sed
cras iste puer baptisabit i pone
tur sibi h nomē baf tāq pprium
Tunc pbaſ sophisma: qd iste pu
er cras baptisabit: i tunc ipē erit
baf: g baf baptisabit. iste videtur
sillogism⁹ expofitor⁹. Itē qd ē
vel erit baf baptisabit: g baf ba
tisabit: pna pat̄: qd pcedit ab
exponētib⁹ ad expositā. Ans p̄
ja iste puer q cras jēt baf bap
tisabit p casū. Opponitū arguſ: qd
oppositio si sit vera: debet eē vera
in significationē quā acut h ib⁹
n̄ pponit: nō fm illā qui forte
abebit i nādā habet. sicut dicti
tū in priori sophismate: s̄ baf n̄
gnificat mō istā puerūt pat̄ p
llā: g p eo nō est vera. s̄ etiā n̄
vera p alio: g nō est v̄a. Re
ondeē φ nāq ppositio si tñuni
n̄ sumat materialē d̄ diciva

vñ illa isti fin significacione qua
ipa e fin termini hanc qd pponit. et n
fin significacione qud pot habere? For
te habebit s3 nactu bz. qd aliter o
porteret dicere qd illa e vera de?
pot eē iniust?. et hoc pot eē absurdus.
qd significatio noſm mutari possit
et ncedere e absurdus et hereticus.
Et tūc ego dico qd si illa scriptura
baf suppoat material p sev p co
ceptu suo tūc talis vox xlvi scriptu
ra baf baptisabil. evna ppō mai
feste flā. S3 si n ſumāt p ſe vel ſi
bi filie. nego qd in caſu poſito qd i
ſta vox xlvi scriptura baf baptisabi
lē ſi verav flā: qd nō e ppō ne
qd ſophism. id nec e oſo cu orati
o diffiniat qd ē vox ſigta ad pla
ciū cui ptes ſunt ſigtaue ſepate.
Quādoq tu dicas; ille puer erat
erit baf. dico qd ſi h vox baf ſup
ponat materialiter illa eſt nega
da tanquā falsa. et ſi non ſuppo
nat materialiter, tūc illud dictū
totale, ille puer erat baf nec
erat verū nec fmi nec ſcedendum
nec negandū. ſicut nec eſſet ſi tu
diceras buſ baf. licet tñ ps illi di
cti. ſclz illa pte buſ remota, eſſet
bñvna ppōvera. videlz qd ille pu
er erat erit. et codēmō dicēdūz e
de illa voce xlvi scriptura qd ēvel e
rit baf baptisabil. S3 tu qris du
plicē dubitationē? Pria ē/non
ne illa ppō ille puer erit baf: eſt
crasvera Secunda ſi qd dicat qd
ille puer crasvocabif baf nonne
dicitveri Ad p̄mā dicit qd ta
lis vox xlvi talis scriptura ille puer

eſt baf erit crasvera ſi pferat.
vel ſcribatur. vñ etiā qd māc ſcri
ptura maneat. S3 manifeſtu3 eſt
qd iam tu capis li totū ille puer
e baf material. Sali ad ſecondā da
bitationē dico qd ille dicerz veri
ſ3 etiā ipē capit hāc vocē baf ma
terial. Nā ille puer vocabif baf. i
vocabif nō nomie ſuo ſclz hacvo
ce baf. vñ baf ſic material ſcriptu3
e bñ ps ppōniſvere aut flē. Sed
adhuſ tu dices de h qd aſ. fillogi
ſabat pmo priority omne b ē a ſe
c ē bīg omne c ē a ſe ſe g ibi ē fil
logism⁹ bon⁹: et p pñs ſuit ibi pñal
ſe et pñlio que ſuit pprofiſioes vere
aut flē: licet tñ nō ſint ſigtiui? Rñr
qd nū ille littere ſumāt material
p ſevel p ſuſceptib⁹ nō ſuit ppro
fiſioes loquedo ppe: nec ibi ē fil
logism⁹. S3 ad intētionē illa uti
mut ſic talib⁹ litterarū ad deſignā
dā qd ſi loco illarū litterarū pone
rem⁹ terminos ſigtiuos ſubiciobi
les et pñdicabiles qñcāq eent illi
termi fillogism⁹, eēt bon⁹ fillogiſ
mus. Et ſi ſolū intēdit aſ. et hoc
mō intēdere debem⁹.

Tercium ſophisma.

Stavox a ē vna pprofiſio
ponam⁹ caſu qd cōlenſia
m⁹ diſputando qd illa vox
a: omīno et pñſe ſignificet nobis
qcd hec ppōidio/bono currit no
bis ſignificat: ita qd ille voce ſe
habeat tñq ſinōme. Tunc pbaſ
ſophiſma. hec vox bono currit eſt
vna pprofiſio: g illa vox a ēvnap
poſitio. pñtia patet qd ille voce

a, homo currit sicut simonis et egredientes se per casum, et quicquid vere dicitur de uno equalestius, vere dicitur de reliquo. Oppositus argumentum quod omnis propositio est oratio et hec vox a nobis est oratio (qua non habet praeceptum significandi) non est propositio. Itaque quare quod est ea significativa et quid est predicatum et non posset assignari. Ratiōne quod hec vox a in casu positio et concessio non posset esse significativa propositio: sicut nec ista vox homo currit. Unde secundum grammaticam licet oratio infinitum modi bona reddat suppositum verbo: etiam significativa sumpta (ut dicendo quod sorte studere est sibi bonum) tamen non est oīo significativa, sortes currit est sibi bonum. Iō talis oīo nec est vera nec falsa nec est propositio: nisi capie do sortes currit materialiter ad istum sensum quod hec oīo sortes currit est bonum. Sed tamen appareat quod in dicto sophismate non capiebat a significativa sed materialiter sicut si quereremus: utrum hec vox homo currit sicut vera propositio. Apparet quod homo currit capere hic materialiter et tamen apparatur mihi quod questione de dicto sophismate est sicut si quereremus: utrum circulus pendens in taberna sit vera propositio. Videamus quod sic, quod significatio ad placitum imposita inter vocis qua aliquis clamaret in hostio taberne hic vere dicatur et hic est una propositio. Dico ergo quod si vox vel aliud signum ad placitum in fiducia dicatur propositio ex eo quod designat nos vel substituit propositio

nec mentale: ita significativa plus regalis: tamen in casu positio ista vox a vel circulus pendens aut tabernacula vel positio digitum inter mediales ad frontem eius vera propositio. Sic enim nec vox vel scriptura loquuntur moniales ad inuidem. Sed dicendum est quod ad propositio vocalis proprie dicta plus regalis. videlicet quod significativa propositio nomen metalis designat per uniuersum voce et predicatum per alias: et perceptus pplexius qui est copula per tertiam. vel substantia copula sunt et pars per uniuersum verbū. Sic dicere quod hec vox a nobis est propositio nec etiam circulus in taberna sicut etiam hinc hec vox vacuum et hec vox locus non repletus corpe habet eadem significatio apud mentem. et etiam quantum ad res conceptas. et tamen hec vox loco non repletus corpe dicitur una oratio: et non hec vox vacuum. Tamen ad rationem quod dicebat quod si voces sunt simones, quodque vere per ipsum de una etiam vere per ipsum de aliis. Procedo si significativa summa. Si tamen materialiter summa non oportet hinc esse verum. verbi gratia marcus et tullius ponant esse simones tamen non sequitur si hinc nomine tullius est tristulus labius et marcus sit nomine tristulus. Quartum sophisma.

Non potestate nostra est quod haec sit alius. Probat quod significatio et tu disputabimus. et tunc possumus ut vocibus ad placitum nostrum sicut volumen recordare quantum ad significaciones earum. Sic enim sepe concordant disputantes quod a significatis hominem. et hoc alium concordamus ergo quod in hac nostra

disputatione iste terminis hō significat nobis facit alia a nobis cōmunicat significat iste terminus albedo et iste terminus affinis nobis significat sicut per se alii iste terminus color: quia hō est in potestate nra: qd si dicimus hec habebat apud nos hec ppositio, hō est affinis exinde intentione nobis facit et facit alia hec ppositio albedo est color sed ista ppositio albedo est color: est alia ppositio vera: qd hec/homo est affinis nobis veritas qd hō est in potestate nra: qd sequitur hec est vera homo est affinis: qd hō est affinis: qd in potestate nra est qd homo sit affinis. Et si dicas illa eē vera nobis, et alia esse vera; simili. Tūc ego pono casū possibiles qd non sunt homines nisi illi qui sunt prius modo: et oīs alii sunt corrupti tūc oīs possunt fieri pueri in dicta significatiōe: et pueros suos docere de cetero illa significatiōe. et sic sicut apud oīs hec erit vera hō est affinis. Tūc qd arguit sic ad istas hec est vera homo est affinis sequitur illa/homo est affinis. Iō in cur' potestate est qd hec sit vera/homo est a fūn' in eius potestate est qd homo sit affinis: qd in potestate nra qd sum'parisi' est de prima: qd de secunda. Sj oppositū arguit qd paratiōe est in potestate nra qd deus nō eēt nec celum nec terra qd dicere est absurdum et hereticum.

Rār qd fin' dicta pni' qd sophisma est fin'. qd qā vñimur istis terminis homo et affinis significatio

utimur eis f3 significatiōe qui habet nūc mō fin' significatiōe qui habet nūc hec est impossiblē/hō est affinis. iō nō est possibile qd hō sit affinis. Sj sicut istis terminis homo et affinis inadibiles tunc procedēmus est qd nobis possibile est mutare eorū significatiōe et facere qd talis ppositio vocalis sit vera/homo est affinis. Sj qd tu argui' qd seqf hec est vera homo est affinis: qd homo est affinis/pcedo. qd affinis est fin'. Sj tu dicas si nō ēva tñ pōt eēva. cōcedo qd qd ipav' talis Et tu pcedas/qd homo pōt esse a finis. vel sicut hec est possiblē hō est affinis. nego pātia qd possum' mutare significatiōe: qd nō rē si gūificari. Vñ cū dico qd hō est a fūr'. vñ hō pōt eēt affinis': egovt illis terminis fin' significatiōe quā nūc habet: fin' quā iste vel tales ppositioes nō pōt eēvere. Iō simili citer sūt impossibiles. Et licqz sequatur talis ppositio/hō est affinis' eēvera. qd hō est affinis'. tñ nō seqf. talis eēt vera: qd hō est affinis'. qd nūdū mutat significatio. et tūc nō pponet ista ppo fin' significatiōem fin' quā ista nūc pponit. hō est affinis: sicut hō est affinis'. immo etiā nō pcedo qd talis sit bona pātia/talis ppo hō est affinis' fin' vocē est vera: qd hō est affinis' qd forte talis in alio ideomate eēvera. et tñ ista pātia nō valz. qd adī facim' in nro ideomate terminis significatiōe sumptis et fin' significatiōe quā nob̄ habet. Sj adī in p̄dicamēt pcedit ta

adversus et verum non significatio-
nem suam possunt conser-
vare. Quoniam significativa.

Vero dicitur: ut tu non es
bo. Probo posse casu qd i-
dem significat alium qd se supponit p
alio et pro aliis alio. Et in qua-
cunq; propositione falsa ponatur, a
significat hominem sic se suppo-
nit pro homine: et pro aliis alio
tunc g; apparet significativa ut
tu es a: vel tu non es a: tunc dicitur
o apparet per regulam contradic-
toria. Sed si tu es a: sequitur qd
hec est vita: tu es a: qd tu es a:
et si tu non es alius sequitur qd
hec est falsa: tu es a. Ideo hec est
falsa, tu es homo: qd tu es alius.
vel tunc es homo. Item ista
propositione tunc a: vel est falsa ul-
tima. Si est vera sequitur qd tu es
alius. Si est falsa sequitur qd tu
non es homo. Oppositus argu-
it, quod cum hec sic contradicunt
cuiuslibet alio, ita est copulativa
ex categoricis contradictionibus.
Ponit: sic ista/tu non es alius. qd
tu es homo. et hec est vera: qd so-
litudine non est alius. Responde-
tur qd significativa. Ad p-
ropositum nullus contraferre qd casus
est impossibilis. quia posse qd
homines habent videtur significa-
tibus illis in vita contradictiones
et aliis in vita. Et hoc est impo-
sibile. quia tunc contradictione no-
n possunt contradictiones. Et etiam qd

etiam est impossibile qd significativa
se supponit terminus significativa
tertius. prius enim oportet ter-
minus esse supponens ad signifi-
cationem qd aliqua propositione ex eis
formetur. ideo non possibile est qd
propositio significativa termini in a
lia et alias propositione qd recta ha-
beat aliari et aliata significatio-
nem nisi per novam significatio-
nes vel equinoce et casus posset ptra-
mut. ideo etiam seq: qd significativa
est falsum.

Sextum sophismi.

Sic potest esse: homo
est non homo. P. sicutur:
quia ille terminus homo
potest significare omne quod non
homo. ita qd precise supponit pro-
positione quod non est homo. hoc
est possibile: quia potest mutari
eius significatio, sic qd precise sig-
nificare sicut nunc significat ille per
mutans aliud ab homine. id: o tunc
precise, significaret pro omni eo
quod non est homo, quia sic sup-
ponit ille terminus aliud ab illo. die
tunc qd ex quo hec significatio de pos-
sibili est vera scilicet ille terminus
homo potest supponere pro omni
eo quod non est homo ponat
casus inesse. tunc hec est vera, ille
terminus homo supponit pro omni
eo quod non est homo. Iudeo
do illius terminus significatio
hec est vera, homo est aliud ab ho-
mine. quia hec est affirmativa.
Et per casum termini supponit
pro eodem. et ad eas sequitur qd

c. m.

magis significare hoc est homo, non quod sit homo, sed quod sit homo, qui dicitur homo. Et hoc est impossibile, quia non potest esse vera, nisi sit significatio, significatio huius dictio nis est. Quantitatemque significatio huius nominis homo impetrat. Ne dico dicere quod sophisma est fallimentum sicut sic et non per aliquod tempore convernuntur tenet significatio illius hanc dictio nis. Et nunc ad rationes dictio concedendo quod hoc dictio homo posset supponere pro omni et quod non est homo per mutari enim illuc significacionem. Et tu dictio ponatur cras inesse cedo. Sed dico quod illa positio inesse non exprimetur per istam propositionem, ille terminus homo supponit pro omnibus eo quod non est homo, quia ille terminus homo in predicato significative semper mutari suam significacionem. Ideo non pro eodem supponit pro quo supponebat in illa quod possibili. Ideo apparet quod exprimendo positionem inesse oportet in predicato mutari hanc vocem homo in talen que supponeret per illis propter quod illa vox homo supponebat. Verbi gratia dicendo quod ille terminus homo supponit pro omnibus eo pro quo tunc supponet ille terminus non homo. Vel universales reducantur ad

singularis demonstrando per hunc homo. Et hec de sexto sophismate dicta sufficiant.

Septimum sophisma.

Veritas utrum talis sit vera/bono est affirmatur. Probatur: quia possibile est quod in alio ideonate nobis ignoto talis oratio vocalis homo est affinis, significaret omnino si est nobis omnino significat hec oratio, albedo est color, et ista apud illos est vera: sicut ista apud nos est vera, albedo est color.: si ne scias utrum ita est: tu ne scias utrum illa est vera. Oppositorum arguitur: quia si ne scias utrum illa sit vera: tu non debes ei negare, sed dubitare. et tunc par ratione tu nullum debes negare, quod est inconveniens. Respondeatur breviter quod sophisma est verum loquendo de tali fuit vocem. tunc ego bene scio quod ista per positionem homo est affinis quam inter nos propositiones est falsa et impossibile et non vera: quia eam fuit talam significacionem propontimus quod nulla talis potest habere talam significacionem esse vera. Ideo illam firmiter negare debeamus. sed illam nobis propositam non debemus negare: sed dubitate amvaleat idem quod talis fuit vocem homo est affinis est vera.

Finitum sexti capituli.

SEQVITVR TRACTA
TVS DE MENSURA: ET
et Septimi capitula brevis libri

Epinum capitulug e-
rit & mensura pro qua
proposito reputanda e-
sse verav' falla. Et ali-
qua ponuntur sophismata

Primum sophisma

Villa propositio vocalis e-
vera. Probatur: quia quia
docimus ipsa non est: ipsa
non est vera: sed nunq' ipsa est: g-
nusq' e' ipsa. minor prob: q' a nūq' e'
propositio sine suctovi' etiā sine pto

Ideo nunq' estensio quando subiec-
tum et predicatum esse sunt: q'z
nunq' sunt. quia quando subiectum
est predicatum mundū est. et quo-
do est predicatum tunc amplius
subiectum non est: sed transiret q'
z. Oppositorum est simpliciter
concedendum. Notandum est q' simile argumentum fa-
ctum aristoteles quarto phisicorum
de tempore: arguendo q' non fit
quia tempus futurum nullum
e' et tempus præteriti non amplius
est. et tempus praesens (cum non
fit instantia inadimibile) est compo-
nendum ex parte præterita et parte
futura: que ut dictum est non s'at
Tale autem totum non est. cum
partes non sunt: gaulum temp'
est. Et respondet philosophus
q' tempus est: sed non totū simul
imo in successione una pars poli
alior. Et quando arguitur q' pre-
teritum non est nec etiam futurū.
Ego concedo loquendo de tempo
re simpliciter præterito vel futuro
Sed praesens tempus est: et est co-
ponendum ex partibus que etia' s'at
sed non simul. in ovna prius: et a
lia posterius. Nec aliqua pars p
tentis temporis est simpliciter p-
teritavel futura simpliciter loqu-
do de præterito vel futuro. imo q'
libet pars est praesens: licet una sit
altera prior: et altera posterior.
Sed tu queres quantum est ergo
tempus praesens cum non sit in-
stantia inadimibile prout hic suppo-
nendum e'. et i' sexto phisi. declaradū
e. iiiii.

Et si dico in parte et non in tota
tempore quod in parte tempore
est dicitur. hoc est dicitur
sicut predicatorum. Et dicitur
vixit enim Christus in vita dominica
in parte tempore. sed hanc dictio presentis in
tempore. dicitur presentis. et si hoc
dicitur in parte tempore. tunc ho-
ram illam dicitur hora et tempore est
et hora confectionis illius lectionis.
Si vero dico vixit hora mea
enim tempore presentis dicitur
hora primaria eius et preterita;
et non atropila eius et horam co-
plerium eius futuram et nundinam
eius. et hoc debet magis decidua-
ri in quarto et sexto predicatorum.

Hoc ergo notato dicendum est quod
sophisma est fallsum. immo propo-
tiovocalis et eius partes sunt: id
non simul. immo subiectum praime:
et predicatum posterius. Sed tu
obicas quod quando subiectum est.
predicatum non est. concedo: sed
etiam verum est: quod quando subi-
ectum est predicatum etiam est
quia hic accipit iste tempus quando
indefinitus. modo in aliquo te
fere: sicut in ista hora tanquam subi-
ectum est predicatum. Ideo vere di-
cimus quod quando subiectum est.
predicatum est. Sed etiam in ali-
qua parva parte huius hore subi-
ectum est, in qua predicatum non
est. Ideo vere est quod subiectum est
predicatum non est. Indefinitus etiam
affirmativa et negativa bene lat-
tere habet. sed iste vniuersales be-
ne negantur quandocumque sub-

iectum non est. predicatum non est
vgl etiam quandocumque subiectum
est. predicatum est.

Secundum sophisma.

Vnde de aliqua propositione vocali mea potest scire
sibi contradicere. Probo
quia si ego dico fortis currit: tu
ignoras quam propositiones de
beam dicere donec locutus sum.
ideo nescis sibi contradicere do-
ne locutus sum. et tunc contra-
dicere non potes quia non codes
tempore quod requiritur ad con-
tradictionem. in uolendo ostendit
dicere si tu dices quod fortis non cur-
rit: forte quod ego dicebam uerum.
et tu dicas uerum: quia quando di-
cebam, curribat: et quando tu di-
cebas, non currebat modo nunquam
propositio vera contradicit vere.

Oppositorum arguitur: quia hos
est et affirmare mentitur; sed argu-
tionis. Dico quod sophisma est fal-
sum. Et non oportet ad rationes
respondere sicut aliqui dixerunt
videlicet quod tu non contradicis di-
cendo: fortis non curribat: sed di-
cendo quod fortis non currebat: qua-
do dixisti enim correre. hec er-
go non est contradictione. Respon-
do: quia contradictione debent
esse de eodem subiecto et de eo-
dem predicato et conformatib[us] cir-
cumstantiis: sicut vocem et fini in-
tensionem. Ideo dicendum est quod
fini intensionem debet referre
cum propositionis meae ad idem
tempus ad quod reterebas ver-

Quintam sophismis. Iste. Ista qd in
tempo b: pro codem tempore ne
gare, pro quo tu affirmabas aut
concesseris; et illud tempus co-
existens propositio tue, et non
mea, cum causa tua intentione lo-
queritur si loquerer de codem te-
ppreset hoc latum est facere ut
possimus confit ad eundem in-
tentionem. sic enim sit sepe in sa-
gra scriptura. dicimus enim qd ho-
die natus est christus vel cras na-
scitur, loquentes sua intentiones
ac si essentia in illo tempore, in
quo nascetur.

Tercium sophisma.

Ec propositio, sortes sedet
est in aliquo tempore ve-
ra, in quo toto tempore sortes
non sedet, hoc probatur p: de-
terminatione, precedente sophis-
matis. Nam ego ponu casum qd
tu dicas sortes non sedet. et qd tu
veneris tamq prelante illo solo te-
pore quod coexistit tue propositi-
oni, et qd illo tempore sedent. ita
qd tua propositio sit falla. et illud
tempus vocatur a: et tempus im-
mediatum sequens in quo possi-
tibi contradicere vocetur b. et qd
sortes sit in illo tempore b. et non
sedet. hunc g contradicendo tibi
in illo tempore b, disco qd sortes se-
det et pstat qd hec propositio mea
est vera: quia contradicit tue, qd
est falla. et tamen ipsa non eve-
ra; nisi quando ipsa est, et ipsa est
in b: et non in a: g in tempore b,
est vera. et tamen sortes in illo to-

to tempore b, ponuntur stare et non
sedet, qd sophisma erat vera;
Oppositum arguitur: quia tunc
non est bona consequentia qd b:
propositio, sortes sedet et si vera,
g sortes sedet, contra oppositum in-
tendit aristoteles in postpredica-
mentis capitulo de priori. Re-
spondeo breviter qd sophisma est
verum et bene probat. Et ad
exemplaritatem aristoteles ego di-
co qd optimo sequitur hec propo-
sitio, sortes sedet est vera, g sortes
sedet. tamen in b: consequitur
sortes sedet accipiatinus tempus
est vera, sicut per hoc verbum se-
det pro illo tempore pro quo pro
positio est vera, et non pro illo in
quo est vera, sicut fuit idem et loc
et illud. unde licet ista propositio
sortes sedet, est vera in tempore b:
tum hoc erat pro tempore a.

Quartum sophisma

Ec copulativa est vera sortes
sedet et sortes non se-
det. Probatur ex predicto
quia quidam et sortes stat ipse
tunc non sedet: g si hec est vera, sortes
sedet: et sortes stat: hec etiam
est vera, sortes sedet et sortes non
sedet. sed hec est vera, sortes sedet
et sortes stat: quia cum tempore quo
utimur pro presenti sit disponibile
sortes in priore parte temporis se-
det et in posteriori stat, g sedet et
stat. hinc prius et posterius. Ita
hec est vera, sortes est sedes et for-
tes est non sedens, licet prius po-
sterius. sed ad istam, sortes est

Quoniam quae est affirmatio de p-
dicato infinito? neque enim est p-
dicato finito sed et fortissimum est
fodere. ut habet in libro plenarior-
um. et hoc est vera fortis est sedem
et fortis non est fodere que expellit
fotisimam. Oppositus apparet
qua nulla copulativa ex categori-
eis potestur. et vera cum oportet
alioz fodere vel est. Sophtia
non ad infinitum est. Dico be-
niter quod hoc est vera fortis fodere et for-
tis sunt. et fortis est fodere et fortis
est non fodere. sicut hoc probat. immo o-
portet sic describere si verbi au-
toritate. quod mutantur est aut se habere
potest. et alioz postulatur. Non enim suffi-
cere est quod se habere quod se habere. quia
si significaret non mutantur mutantur est.
nec alioz se habere quod habebit. quia si
significaret non mutantur sed mutantur
est est. Tunc dico quod fotisima est illa
et impossibile. Et rideo ad ra-
tiones. Ad primas ergo hoc con-
cedere nullum quod fortis stat. ipse non
fodet. quia non accipit qui indefinitum
et sic illa propositio valeret illa. in ali-
quo ipse fortis stat in quo tunc non
fodet. et hoc est vera. sed hoc est
negatio. Quoniam ergo fortis stat
ipse non fodet. graviter nullum nullum
pote in quo fortis stat: in illo non
fodet. et si est nullum in causa in quo
mutantur tota tunc potest. et quod in
qua potest eradicari non stat et non feci-
tur stat. quia est quod mutantur in quo se
det et stat. Unde non legitur stat: non
fodet. vel etiam est alioz: quod est niger
vel egypti mortuus: quod non est virius. et

contra dicitur in affirmativa quod
tunc ad tempore contingit accipi non
fodere. Ita si in causa potest tempore preteriti
fortis fodet: vel est alioz: vel est non
tunc vera est fortis dicere quod ipse
fodet vel est alioz: vel est mortuus. Si tunc
negativa vero est quod ad tempore pre-
teriti distribuitur. Ita si in causa
potest tempore alijs fodet vel est non
fodet: vel non est niger: vel non est vi-
rus. sic etiam propter distributioem fortis
riversus est quod stat: et quod a fode
bit. quod est alioz: et est niger:
quod est virus: et est mortuus.

Ad alii dicitur quod fortis non est
bona formatio per se ab affirmativa
de pro infinito ad negativam de p-
dicato finito. quia manifestum est quod p-
pter distributioem potest vel futu-
ri illa non valeret in illis de praeterito
vel futuro: quod nec in illis est potest p-
pter idem. Si intencio aristotelis est
quod potest est bona sine intentione de p-
tei sine in illis de praeterito et futuro
ex suppositione quod affirmativa
illa sit vera pro causa tunc config-
ficiato per verbis alijs non.

Quoniam in fotisima.

Ex copulativa est vera. aris-
totelica disputatione et anti-
christiana predicit. Probo:
quia dictum est quod nobis huiusmodi est
ut profete propheta tunc volunt
et si apparet quod ex quo supposi-
tione non est manifesta impossibilis.
manifestum est quod oportet tunc di-
stributio tunc potest non tunc mutatio
potest. ut aliqui dicuntur. quia

tric nunc lingui ppositio vocalis effervera. ca nunc sit in illo tote
tis: quis aliqua pars pars eius sit.
Nec oportet ut pacete illo se
lo tempore quod coexistit sive p
ositione quod plicatur. quia se
penses ppositiones nra sunt usque p
teriori vel minori tpe durationis illarum q sit tempus durationis illarum qualitatum orationis. Is
ei nra oratione seu pponens fuit de
poti. et etiam in qd sophistmate di
cti fuit q hoc nobis alio tpe
tangit pfectu ab illo in quo nra p
positio pote pponit et omnino ap
paret. q omnes loquuntur sepe
vitantes maiori tempore tanq p
fente. dicentes enim uiam multam
esse valde longam: et aliud esse
breuem. et dies estatis esse lon
giores diebus hiemis. et aristote
les posuit perpetuas esse motum
edi. Si g he liceat magno tempo
revti tangit presente: nulla est ra
tio quare non licet ut quarto
hunc. Si g hoc sit suppositum e
go poso casum q volumus vti te
pore centum vel mille annorum
tanquam presente: et tunc fin di
cta quelibet pars eius est presens
Ideo etiam omne illud dicitur es
se presens omni abq ps illi? ipsoris
coexistit? alia coexistit disputa
quisi aristoteles: et alia psoni si
dicantur: et aristoteles presenti
sister disputat. et antichrist? pre
dicta iter predictat. Oppositi
arguerunt q aristoteles non est
in dandum est mortuus. quanto

do ergo disputaret? et antichristus
nudus est genitus: quomodo er
go predicaret: quia nec lingua
habet ad loquendum nec vocem
advocandam. Respon
deo q sophistma est concedenda
in calu in quo tanto tempore vo
lunus ut tanquam presente. quod
rationabiliter possimus facere fi
cut bene argubatur. Sed beneve
runt est q nos loquentes commu
niter de nostris factis cotidiis
non solennis vti magno tempo
re tanquam presente: sed parvo ad
ponendum melius differentiam
inter nostra facta priora et poste
riora quantus ad tempus. Ideo
sic propter consuetudinez ad par
uum tempus aspicientes tanquam
presens videtur nobis prima fa
cie abhorribile dicere q aris
toleles disputat. Tamen ratio
nevitentes et utriversus tanto te
pore tanquam presente debemus
concedere sophistma. et dicere eu
am q aristoteles est mortuus ex
q ipse est viuus: et ita de antichri
sto fin prius et posterius. et est fal
sum de antichristo dicere q ipse
non est genitus q ipse non habet
linguam. sed bene verum est q ipse
est non genitus et non habens lin
guam prout apparuit ex sophis
mate.

Sextum sophistma.

N omni tempore scites
currat. Probo: quia hac
sola horae vtor tanquam pu
ti. et pono q i ea tota sois currat

Et hoc arguit quod si fortis semper
fuerit, fortis currit. quod si fortis
semper fuit, fortis fuit. quod si fortis
est, apparebit in aliis tempore.
ne in aliis tempore ampliatio.
Ió nō est in dicta propositio supposi
tio alia neq; ampliatio, nisi p rati
o tpe. Ió iste eappollit in omni tpe
fortis currit: et i omni operante for
tes currit. **I**cē sophisma appa
ret p inductionē: quia in nullo tpe
qđ ē invenit instātua: nihil ē ad
propositū de illis hominib; q; non sūt
fūcū. dico: oīs homo currunt h
oc ad propositū de his q; fuerit v
erū. et fortis non fuit. Opposi
tu arguit: q; id ē valē dicere in oī
tpe fortis currit: et semper fortis cur
rit. q; ista dictio semper nō distri
but p l' q; p omni tpe. h' nō ē verū
dicere q; fortis semper currit: qn
a uic et fortis et currit et eēnt se
pīce. in mortali hac sola die p p
leuit; oīs res que ēt p hāc sotaz
diē ēt sēpēerna: cū sēpēernū di
catur a semper eē. et hoc videt absurdū.
Rādeo q; sophisma ēt
verū. et bñ pbarū in casu posito.
Sed de rōne in opositū apparet
mibi ēt recurrēndū ad signationē
voluntaria: h' tñi semper. et h' nomi
nis sempitnā. Noīa enī signat ad
placiū. Si g; dicant q; finione se
habent iste voces in oī tpe et sēpē
uic pcedat q; fortis semper currit:
Spudat subi fini vñi pminēz q;
h' dictio sēpē finit iposita ad distri
būdū p ei tpe pōi pōto et fuo.
et sic ēt min' ampliatio: et valeret iō

Si enim dico: fortis currit q; fortis
est et futurō fuit. aut certe aut
cœcurit. Aut fortis pōi dici q; si
dictio sēpē ipsa ē ad distributionē
p ei tpe quo licet p pāti tpe. si
futurō pōi tpe. aut p pterito si sit
verbū possibilis: et h' de futuro
Aut tñi pōi tpe pōi pterito v
hūcōvi possibilis: et verbū sē
ergat. vt si dicant q; sēpē aliqd intelli
git. vt q; sēpē de colligit et illigat.
ita q; totū reditū ad signationē ad
placiū huius māscamp et h' terminū
sēpēernū. Septimū sophisma.

Adē ppositū vocalis v
e
scripta ē vñi flā orib;
hominiib; et sēpē ideomati
et fine noua impositū vñi obliga
tōe. Probo: q; pono q; ppositio
sit scriptavel plata q; robertus nō
currat. Et pono q; robertus hac ho
ra prima hñi dici nō currat: s; oī
alia hora tñi dici currat. Enī po
no q; fortis sola hac hora h' diei p
marcat qjā pñte. et plato utrū to
ta die tñi pñte. uic g; illa pposito
est vera fāvñum fortis: et flā fñ
vñi platonis: g; vera et flā cāvter
q; seculis sit coenientis: et nullū
repugnet proprietate sermonis.

Oppositum arguitur: quia si
aliqua ppositio est vera sua co
tradictoria est falsa: et econser
so: ergo si aliqua sit vera et falsa
oportet p; sua contradictoria sit
vera et falsa. et per consequē am
be contradictiones esse simul vere
et simul false: quod est impossibili
e contra legem contradictionis.

Rādeo breviter φ sophisma ēve
rā et bene pbatū. Et ad rōnē e
go dico φ oēs ppositiōes pdicto
rie bā dñt diffirre penes affirati
onē et negationē: et penes distibu
tiōē qmō distributionē termiorū
qmuniū: Et iō si alig snt tales et
in aliis debet eē siles nō fīmōcē
solū: s3 etiā magis fīm intēsiōes
Et tōc ego dico φ ille ppōnes in
casu pōnto, robertus currit et ro
bertus nō currit. snt pdictorie apd
sortē. vna ēvera et alia flā. Sunt
etiā ptradictorie apud platonē: et
una est verā et alia flā. S3 affirati
ua apud sortē: negatiua apud
platonē nō snt ptradictorie: quia
dñt fīm intēsiōes tporū. iō non ē
incōueniēs φ affiratiua vocalis
apud istū et negatiua apud illum
sint silvere. Octauī sophisma.

Mne qd mouef moveba
tur prius, pbaf auctorita
te arī. i sexto phisicorum
vbi h̄ exp̄sse declarat. imo etiā
declarat φ ncē eē est. φ omē qd
mutaf mutatū fit p̄n. et qd fit fa
ctū esse prius t̄c.. Oppositum
arguit p̄ pōrē nrāz determinatio
nē. ga fīvat̄ hac tota die tāq pre
sente dicim⁹ φ qlib⁹ ps hui⁹ diei
dicēda ē p̄ns: et nūlla pteritav̄ fu
tura. S3 R̄verbū movebas ē pte
ti t̄pis: et fit motū eē. iō de nullo
verū ē dicere qd movebas v̄l mo
tū ē: nūli in pterito moueref. po
nam⁹ ḡ φ a nōq fuit aī istā diez
imo hora p̄ma gnabif et etiā nō
erit post istā diē: imo hora vespe

rō corrupef et in hora meridi
ei monetur apparet φ a mouef.
et tñ mīg movebas neq̄ mouebis
ga ipm nōq fuit et nōq erit. ga p
casō in nullo t̄pe pterito fuit. et nō
non fuit: nūli in t̄pe pterito fuerit
Et eodē mō argneref: ga q̄to c̄ q
t̄pe paruovteremur tāq presente
ponēdo φ a p̄cise in illo p̄to t̄pe
moueref. Solutio videf mibi φ
ista nomia pteriti et futuri sup
ponēta p tēponib⁹ capi solēt ali
quando simplr et absolute. et ali
quando respective. Si ḡ capiāt
absolute tōc nulla pars t̄pis qua
vtimur tāq p̄te dicēda est pteri
tavel futura. Sic eni nullō t̄p⁹ p
teriti est: sed fuit: nullō futuri
est: sed erit. et fīm istam acceptio
nez pteriti et futuri sophisma est
fīm et bñ ip̄cib⁹. Alter acci
piāt pteriti et futuri respecti
ue: ita φ p̄ntis t̄pis pars prior v̄
cas pterita respectu posteriorū:
et pars posterior futura respectu
posteriorū. Ita acceptio ex hoc
vītata est: ga si sola priori parte
vtatur tāq p̄te. pars posterior
vere dicere futura et ecēuersove
re pars prior dicere pterita. Et
fīm istā acceptiōez respectiuam
pcedi deb⁹ sophisma. ga omē qd
mouef in aliquo toto t̄pe mouef
et in ei⁹ qlibet parte: ita in q̄tūz
in pte p̄ori mouef dicim⁹ φ mo
uebas. et q̄tā in pte posteriori mo
uef dicim⁹ φ movebas. Iō oē qd
mouef: movebas p̄us: moue
bas posieri. et h̄ intēdetat arī. Et

scđm istâ acceptione iste nō sum:
negâd e pteritû est i futurâ têp
est. et sic bñ solz dici q têp pñs ē
ppositû ex pterito q futuro, i. ex
priori et posteriori.

Nonum sophisma.

Vlla mutatio ē istâanea.
a. Probo q a ois mutatio
vel ē in istâti indiuisibili
vñ ē in tpe diuisibili: s3 nulla ē in
instâti indiuisibili. cū nō possint
dari instâta indiuisibilia in tpe
p vt lepe supponit: g omnis mu-
tatio ē in tpe diuisibili. et ois ths
dz dici tpalis et non instantanea;

Oppositi arguit q a saltâ crea-
tô aie nre intellectie ē istâanea
cū eni ipa ē indiuisibilis: oportz
q fiat tota sñ nôvna ps post pte
et talâ factioñ evocam' instâane-
am ig. Notandu ē q ad logi-
câñ spectat deterinare an instâs
est aliq res. et si est: q res est. s3 so-
lâ lupponim' q nulla res indiui-
sibilis in cotinuo est: q sit terinus
ptini pvt multi imaginati sunt
de puctis in lineis. et istâib' i te-
porib'. s3tñ h' vocam' instâter fieri
q a postq nihil ei' erat ipm totu
sñ ē. sic q nulla ei' ps ē alia par-
te por scđm tpeus et hmoi factio
aie ronalis vocat factio sive mu-
tatio istâanea. Iō cū sic fiat aia
nra intellectia: et ois res idiu-
sibilis q sit manifestu ē q bñ est alia
mutatio istâanea. iō sophisma
erat fñm. S3 tñc pot qrere alijs
qñ ē aliq mutatio et q res ē ipsa?

Ad qd rôdeo pvt ptinet; ad pñs

negociu q talis mutatio est ipsa
res que dicis fieri. Nec est aliud
fieri q factio et factu. Nec creari
aliud q creatio et creatu. Nec om-
nino sic mutari est aliud q muta-
tioñ mutatu. Et iō mutari i mu-
tatio ē: qñ ē mutatu. et nñq ē mu-
tato nñli qñ ē mutatu. s3 bñ ē mu-
tatum qñ nō ē mutatio eo q ista
nomia mutatu et mutatio bñ pue-
niat in h' qvtrumq' appellat du-
plex tpus: vnu tâq in quo res est
vel finit: et altera tâq in quo n̄ est
vel nō finit: s3 drñter appellat ista
tpa. q a mutatio que dicis factio
appellat vtrñq' eorū tporū p mo-
du pñtis. Iō describit hmoi facti
o p h' q est priñ nō esse et posteri
esse. Sed factu appellat tempus
in quo prius nō est vel nō erat p
modu pteriti. Ex eo eni aliqd di-
citur factu quia prius nō erat vel
non est et postea ēvel erit. si g nul-
lo tpeore in quo res prius non e-
rat vel nō est vltamur tâq presete:
sed soluz aliquo tpeore sequente
tunc non dicimus rem fieri sed fa-
ctam esse. Et si etiam solo tempo-
re precedente esse rei vltamur tâq
presente: tunc nec dicimus illam
fieri nec factam esse sed fieriaz.
Et svtamur tanq' presete aliquo
tempore cōposito ex eo in quo p-
us non est et eo in quo posterius
est: tunc dicimus illam rem fieri
et etiam factam esse ratiõe poste-
rioritatis temporis respectu cuñ
tempus presens possumus dice-
re: preteritum. licet simile vtrñq'

dicatur presens. Et sic est finis se-
ptimi capituli.

Octauum capitulum.

Ctiamum capitulo erit o
ppositionibus habenti-
bus supra scipias refle-
ctionem ex significatiō
suorū terminorū: in quo capitulo
vocaturvocata insolubilia. Et
a faciliorib⁹ incipiendo proponit
hoc sophisma.

Mnis propositio est affir-
mativa: ḡ nulla est nega-
tiua. Probat primo p lo-
cum a contrariis. sicut enim sequi-
tur, omnis homo est eger: ḡ nullus
homo est sanus: ppter hec q̄ im-
possibile est eundez esse sanu⁹ et
grum: ita seq̄t in proposito q̄
impossibile est eandez ppositio-
ne⁹ esse affirmatā et negatiuam
sīl. Itē p̄na ert matematica est
bona: si p additio⁹e⁹ propositiois
necessarie poss⁹ ppleri sillogism⁹
bone forme. sic eni per tales ad-
ditiones solemus pbare nras pse
quētias entimeumaticas vbi grā
dicimus hanc p̄ntiam esse bonā
asinus volat: ḡ asinus habet alas
quia hec ē necessaria, omne volas
habz alas. Et si fiat maior ēit bo-
nis sillogism⁹ in tertio mō p̄me
figure. Sed ita etiā in ppōto hec
est necessaria, nulla affiratiua ē
negatia. Et si, h̄ i p̄dicto entimeu-
mate fiat maior ērit bonus sillo-
gism⁹ in secūdo mō prime figure

Itē ex opposito p̄nt seq̄t oppo-

situ āntis: ḡ p̄na est bona. Hec eni
est regla p̄munis oī bone p̄ne. s̄z
āns p̄z: q̄a seq̄t manifeste quedaz
ppositio ē negatia: ḡ nō oīs ē af-
firatiua. Oppositus arguit: q̄a
ad possibile no seq̄t ipossibile: et
tñ p̄ma est possibilis: sc̄z oīs ppō
est affiratiia. Dc⁹ eni poss⁹ anhi-
lare oēs negatias/dimittendo af-
firatiuas. io oīs xpositio esset af-
firatiua: s̄z altera ē ipossibilis sc̄z
nulla est negatia. q̄a in nullo ca-
su pōt ēēva. Nā q̄ncūq̄ ip̄a nō ē
ip̄a nec ēēva nec flā: t̄ q̄ncūq̄ ip̄a
est tūc aliq̄ est negatia: sc̄z ip̄a. io
flā ē dicere q̄ nulla est negatia.

Itē p̄na nō est bona si āns pōt
esseverū sineveritate p̄ntis: s̄z sic
est in xposito: q̄a ex quo āns pōt
esseverū i p̄ns nō pōt esse verū
app⁹ q̄ āns pōt ēēverū sineveri-
tate p̄ntis. Et h̄ etiā p̄z q̄a ista ē
vera, oīs p̄positio est affiratiia l̄
deus anihilat̄ negatias i tñ tūc
ill̄ p̄ns n̄ ēēvū: q̄a n̄ ēēt: ḡ ma-
festū ē q̄ ap̄s pōt ēēvū s̄n p̄nterḡ
p̄na n̄ ē bona. S̄z tñdo q̄ p̄na n̄ ex
eo ēr bona: q̄a āns n̄ pōt ēē vū s̄n
p̄nterel sine necessitate p̄ntis: s̄z
ex eo q̄ nō pōt esse vū s̄n vērita-
te p̄ntis ip̄is simul format̄ mō sic
nō est i p̄posito p̄na. Cōtra: q̄a
si ex eo hec p̄na diceref bona seq̄
ref q̄a ista p̄na diceref bona, nul-
la p̄positio ē affiratiia: ḡ bacul⁹
est i agulo q̄a ipossibile ē ip̄is si-
foraq̄ ānse ēvū. i si n̄ pōt ēē vū
seq̄t q̄ non pōt esse vū s̄n p̄nt.
Item illa n̄ est bona p̄ntia vbi

sequens si apponere ait vero fallitaret ipsum. quia tale pars ad tale animus magnavidebat habere repugnari. scilicet ad partiam. et tamen sic est in proposito. Nam posito quod hec sit vera, oportet propositio est affirmativa. si apponatur ista, scilicet nulla propositio est negativa ipsa erit falsa: sed non est bona partia. Rursum quod partia est bona sicut bona probatur. Sed tamen est difficultas dicere unde partia debet diceretur vel falsa. et de hinc pono breviter conclusiones. Prima est quod partia est bona cuius animus potest esse verum sine veritate sequentis et sine sequente. hec enim partia est bona homo currit. sed non currit. et tamen prima est vera quia secunda non esset et esset anhilata. Secunda conclusio quod bona partie animus potest esse verum et sequens non potest esse vera nisi patet in proposito. Et enim potest esse vera, omnis propositio est affirmativa. et hec non potest esse vera, nulla propositio est negativa. et tamen illa sequitur ad primam. Et sicut oportet in multis aliis ut omnis syllaba est plures litterae: sed nulla syllaba est unica littera. Tercia conclusio. quod aliquis propositio est possibilis que non potest esse vera. probatur quia nunquam ex antecedente possibili sequitur partis impossibilitate. puto suppono ex primo priorum et tamen ex ista que est possibilis: scilicet omnis propositio est affirmativa: sequitur ista, scilicet nulla propositio est negativa: sed ista est possibilis. et tamen non potest esse vera. Et sic in iustitia est quod propositio non dicitur possibilis ex eo quod

potest esse vera. nec impossibilis: quia non potest esse vera. Sed dicitur possibilis quia licet sit: sic potest esse accipiendo ista verba ad bonum sensum finis ea documenta quae fuerant in secundo capitulo dicta et impossibilis quia non potest illa esse. tamen. Quarta conclusio est quod impossibile est bona consequentia animus esse verum consequente existente falso. Sic enim debet intelligi quod non potest se qui ex vero finem ut habet in libro priorum. et sic beneverum est quod oportet bona partie impossible est animus esse verum sine veritate partis ipsius sit formatus. Tamen hoc non obstat ista est procedenda quod ex vero potest sequi falsus ponamus enim quod hec propositio sit vera, omnis propositio est affirmativa tamen potest sequi ex ea finem scilicet quod nulla est negativa. Sed quandoconducitur ista: scilicet nulla est negativa tunc prima non amplius est vera sed falsa: Quinta conclusio. quod non sufficit ad hoc quod sit bona consequentia quod impossibile sit antecedens esse verum sine consequente ipsis simul formatis. sicut prius benebatur de baculo in angulo: et apparet hoc etiam in alio exemplo. quia non sequitur nulla propositio est negativa: sed nulla propositio est affirmativa. quod potest patere quia ex opposito consequentis non sequitur oppositum animus. et tamen prima non potest esse vera sine veritate secunde quia non potest esse vera. Plus sed requiritur scilicet quod non possit esse qualiter animus significat: quin e-

tiam ita sit sicut p̄ p̄ns significat
Sed ab hac determinatiō fuit pri⁹
q̄ ista verba nō sāt p̄p̄na: sed vñ
mūr̄ c̄is ad sensus alias datus. q̄
a nō possum⁹ uno p̄mūni f̄mone
exp̄mere de om̄ib⁹ p̄p̄nib⁹ veris
q̄re sāt vere: nec de his q̄re sunt
s̄c̄f̄c̄t̄ alias dictā fuit. Et per h̄
dicta solutū rōnes iprobantes so-
phisma. Ad primā dicit̄ q̄ h̄
est possib⁹l⁹s, nulla p̄positio ē ne-
garīna:lic⁹z nō possit ēēvera. Ad
secundā pat̄z ex dictis quō sit r̄n-
dendū. Ad terciā dicendū est
q̄ ille p̄p̄nes bñ repugnat q̄tu⁹
ad ēēveras l̄z nō repugnat q̄tum
ad ēē ita sicut sign̄t semp̄ loquē-
do ad debitu⁹ sensū. Imo sic p̄ueni
enter necesse enī ē si est ita sicut
p̄ma sign̄t̄: etiā ēē ita sicut secun-
da sign̄t̄. Secundū sophisma.

Villa p̄positio ē negatia.
q̄ quedā p̄positio est nega-
tua. pbo suppono q̄ ad
quāl⁹z p̄positione seq̄t̄ q̄ ipsa ē ve-
ra h̄ videſ aristoſteles exp̄mere in
p̄nis capitolo de p̄ori. Seq̄t̄ ei si hō
ē q̄ hec ēvā hō ē. Etia⁹ eōuerſo
vt dicit pari rōne ēē d̄ alius. T̄c
arguit: seq̄t̄ nulla p̄p̄o ē negatia:
q̄ h̄ ēvā, i. nulla p̄p̄o ē negatia. Et
seq̄t̄ q̄ si ip̄a ēvā q̄ ip̄a ē. et seq̄t̄
q̄ si ip̄a ē q̄ aliq̄ p̄p̄o negatia est
q̄ de p̄mo adv̄lūmō seq̄t̄ si nulla
p̄p̄o ē negatia q̄ dā p̄p̄o est ne-
gatia. Itē nō ē possible ita ēē si-
cuit p̄ma sign̄t̄: qn̄ sit ita sic secunda
sign̄t̄: q̄ p̄na ē bona. p̄na videſ mā-
testa. ga ex h̄ i p̄cedēti ſophisma

te dicebam⁹ ēē bōa p̄na nec pos-
ſes alt exp̄mere. vñ dicaf̄ p̄na bo-
na. S3 pbo aūs:ga seq̄t̄ si ē ita si-
cuit ip̄a sign̄t̄ q̄ sign̄t̄ si ip̄a fi-
gnificat q̄ ip̄a ē. et si ip̄a ē tōc est
ita sic p̄ secūdā sign̄t̄. Oppositū
arguit p̄ ea q̄ dicta sāt i p̄cedenti
ſophiſtate q̄a poſſet ēē ita sic p̄
p̄ma sign̄t̄. i. tñ n̄ ēē sic p̄ secūdam
sign̄t̄. ēēt ei sic: si ois p̄p̄o negatia
ēēt deſtructa: ḡ n̄ ēē bona p̄na. Ite⁹
ad p̄p̄ne poſſibile n̄ seq̄t̄ ſua p̄-
dictoria l̄z p̄ma ē poſſible: et ſua
p̄dictoria ē ſecūda: ḡ i. Dico b̄r
uiter q̄ ſophiſtma ē flāmilla enī n̄
ēat bona p̄na ſic bñ p̄baſ. Et r̄ndo
ad p̄ma rōne q̄ illa ſecūda ſic po-
nebat n̄ ēvā de viute f̄mōis ſcilz
q̄ ad q̄libz p̄p̄ne seq̄t̄ q̄ ip̄a ſit
vā. iō n̄ seq̄t̄, hō ē: ḡ hec ēvā hō ē
q̄a hō poſl̄z ēē l̄z n̄lla p̄p̄o ēēt iē
q̄a ita ēē ē poſſible ſic p̄ iſtā p̄p̄o
n̄/hō ē sign̄t̄ v̄l sign̄t̄: ſi p̄ponerē
n̄ ex̄nt̄ ſicut p̄ iſtā sign̄t̄. h̄ ē vā
hō ē. ita ei ēē ſi: sign̄t̄ p̄ p̄ma z n̄
hō ēē i n̄lla p̄p̄o ēēt. S3 tu q̄res
ḡ quō deb̄z illa regla ari. itell:gi
ego dico q̄ d̄z illiſgi ſuppoſita p̄
p̄nis ex̄nt̄. ita q̄ ad oēz copula-
tū i ex aliq̄ p̄p̄ne et aliq̄ dicere
q̄ ip̄a ē ſeq̄t̄ q̄ illa ē vā. vbi gra
seq̄t̄ hō ē: illa hō ē, ē: ḡ ip̄a ē vā
q̄a n̄ p̄ot ita ēē ſic p̄ illā copular
vā ſiḡt̄: qn̄ ſit ita ſic p̄ p̄chionē ſiḡt̄
ſemp̄ loquēdo ad bonū ſenſum.
Ad ſecūdāz q̄videſ ēē ſecūda
ego dico p̄mo q̄ p̄na nō ēvā vel
etiā flāmilla ip̄a ſit. Et ad h̄ q̄ cō-
ſequētia ſit bona aut̄a oport̄z q̄
ſ.i.

abs et p̄s ip̄sint. Et tūc daf in
telligi regla hūs supposid q̄ p̄nti
a est bona si ip̄ssibile est ee sicut
p̄ ās significat quādo ita sit sicut
p̄ ās sīḡ. Et hec regla p̄t dupli
citer intelligi. vno° q̄ sit vna p̄osi
tio de sp̄siblī in sensu sp̄siblo eo
mō quo p̄m̄iter sol̄ dicitur ē sen
sus q̄ p̄na est bona si hec est sp̄siblī
ipsa fofata est ita sic p̄ ās
sīḡ. et nō ita est sicut p̄ p̄ns sīḡ. et
ista regla nō valz. q̄ fz ista regu
la seq̄et q̄ sophisma ell̄ verū. et
fīm ista regulā falsā p̄cedebat ar
gumentū. Alio° intelligif q̄ sit v
na p̄positio de sp̄siblī in sensu di
uiso ita q̄ sit sensus. p̄na est bona. si
q̄litterāq̄ p̄ ās sīḡ ip̄ssibile est
ita ee qn̄ q̄litterāq̄ p̄ p̄ns sīḡ sit
ita. et sic appz q̄ ista regula n̄ argu
eret sophisma eēvīm: q̄ q̄litterā
q̄ ista sīḡ /nulla pp̄o ē affiratiua
possible est ee ita: l̄ n̄ ita esset sic
alia sīḡ. q̄ sic esset si manentib⁹
affiratiis om̄is negatiis essent a
nihilate qd̄ est possible. Ter. so.

Ecius sophisma disponit
ad sequētia. Et ē u. Posi
to q̄ om̄is homo est afim⁹
seq̄t om̄is homo currit: q̄ afim⁹ cur
rit. Hoc p̄baſ q̄ fillogiſado in p̄
mo° p̄me figure sic, ois ho currit
et ois afim⁹ est ho p̄positū: q̄ afim⁹
currit. vnde sic fillogiſm⁹ ad ip̄ssi
bile fz capiendo positiōeſ aduer
sarii cū aliquovero. et sic inferim⁹
p̄duſioeſ p̄ bona p̄nam. l̄ illa cō
clusio sit ip̄ssibilis. Ideo etiaz sic
in p̄posito /st bona cōsequētia.

Item nō p̄t esse ita sicut positiū ē
sicut illud ās sīḡ: qn̄ sit ita sicut
p̄ns illud sīḡ: q̄ ex illo ānte p̄posi
toſeq̄ ē illud p̄ ās. Opposituar
guis. q̄a regula ponit in logica q̄
cīs p̄na fīla ē ip̄ssibilis: et om̄is
p̄navaera cū n̄ccaria. pp̄o at ip̄s
ibilis nō p̄t fieri n̄ccaria alii
quo caſu p̄chito: q̄ quocūq̄ caſu po
ſito aut remoto cōcesso aut nō cō
cesso: p̄na falsa n̄ p̄t fieri vera. l̄
p̄stat q̄ ista p̄na ē flā: q̄a n̄ n̄ccari
a fz illa, ois homo currit: q̄ ois a
fin⁹ currit: q̄ quocūq̄ caſu p̄to n̄
q̄ seq̄t ois ho currit: q̄ afim⁹ currit
Solutio h⁹ sophismat ē facilis:
q̄a ad placitū tuū tu p̄t dicēvel
p̄oerevīl aſſerē q̄cūq̄ pp̄oēz plac̄
et n̄q̄ pp̄e t̄ez actū p̄na n̄ccaria
ficeret n̄ n̄ccariavī ecōm̄o. Iō sicut
positū ē sophisma ip̄m ē fīm. Sz
tū pp̄e argumēta sciēt ē q̄ aliq̄
pp̄o p̄t dicivīl ponivīl p̄cedi fīm
pl̄r tāq̄vna pp̄o p̄ se ſūpta. et tē ni
hil est ad p̄positū de aliis propoi
b⁹v̄l p̄ntiis an ſint̄vēl flē. Alio
mō ſolem⁹ ponē pp̄oēm tāq̄ ān̄
v̄l p̄tē ānd ad aliud ſterēd. et tē ois
b̄n̄ videre vtrū ſeq̄t cōclūo pp̄oīta
ex illo p̄to cū aliis apposid v̄l ſi
v̄bi grā, i pp̄oīto ſi tu poeres ſim
pl̄r q̄ ois ho est afim⁹ n̄ pp̄e hoc ſit
melior v̄l peior p̄na illa q̄ poebaf
i sophismate. Sz ſi tu ponas p̄ mo
du ān̄ ad iſerend alia p̄clīoēz q̄
ois ho est afim⁹: ſtati dici q̄ b̄n̄ ſe
q̄ ſi ſi ois ho est afim⁹. Et ſi tu dictā
propoēm p̄ponas p̄ mōm p̄ ānd
cū ista alia p̄te, ois homo currit:

tac dico φ bñ seqꝫ ḡ alin⁹ currit.
 Et sic procedat rōnes. Quar. so.
 Ico φ hō est alin⁹. Et qn̄ de
 h̄ sophismate vtrū sic
 dicēs dicitvzvl flm. Et ar
 guif φ dicit flm. q̄a dicit φ hō ē
 alin⁹ i h̄ ē flm: ḡ ic̄. Sed arguif φ
 ip̄e dicitv̄: q̄a tota sua propō e
 rat ista/dico φ hō est alin⁹: et illa
 eratv̄: q̄a h̄ totū dicebat de fcto.

Itē propō sua erat affiratia. iō
 eratv̄: q̄a sb̄ctm i p̄tū pro eodez
 suppōebat: ḡ sua propō quā dice
 bat erat v̄a. φ aut̄ sb̄ctz i p̄tū sup
 ponat pro eod: p̄z: q̄a si explicet
 copla ppō erit t̄lis; ego sū dicens
 φ hō ē alin⁹. i māfestū ē φ peo
 suppōat iste k̄mi⁹c⁹ i iste l̄i⁹ dicēs
 φ hō ē alin⁹ Ad istō sophisma r̄n
 dent mlti φ ip̄e dicitvz: etiā fal
 su: q̄a ip̄e dicit istā totalez ppōez
 dico φ hō est alin⁹. i ista ē v̄a. Iō
 dic̄ v̄m. S̄z cū l̄i dicēdo illā tota p
 pōez ip̄e dic̄ ql̄z p̄t̄ ei⁹. iō ip̄e di
 cit φ hō est alin⁹: i h̄ t̄p̄e dic̄ flm
 S̄z ista solutō est mlti mltā dubi
 tabilis: q̄a ista solutō supponit φ
 ps propōnis sit propō: qd̄ e⁹ n̄ cre
 do. psalmista dauid ore propheti
 co loqns p̄ spiritū sc̄tm nihil fasili
 dicit: i tñ dic̄ istā totale propōem
 dicit isip̄es i corde suo n̄ est deus
 ḡ psalmista dicit t̄lem vocē: n̄ est
 de⁹. q̄ si fuisset vna propō ip̄e di
 xisset falsā: i hereticū: ḡ n̄ eratv̄
 na propō sic dicta: sed psvn⁹ pro
 positionis. sed ille isip̄es errauit q̄
 t̄lem vocē dic̄ solitarie tāgvnā p
 pōem. q̄ est ille sic medietas ver-

mis n̄ est vnu aial q̄ diu est psvni
 us aialis. sed diuisa ab alia pte ē
 vnu aial. Et de isto propōito ego
 dixi fatis i capitulo p̄imi tractatus
 sāmulari. videf ḡ mibi φ sic di
 cens. dico φ hō est alin⁹: dic̄ v̄m
 de p̄petate flmois. dicēdā est etiā
 φ ip̄e n̄ dicit flm. Et qn̄ obicif φ
 ip̄e dicit φ hō ē alin⁹. dico φ ip̄e
 bñ dicit t̄lem vocē: sed n̄ solitarie
 tāgvnā propōem. iō illa vox neq̄
 eratv̄ neq̄ falsa. Sed tu replicas
 fortiter: q̄a p̄ hec dicta seqꝫ φ ille
 mentiref q̄ diceret φ ista propo
 sitio hō est aial effictv̄. probat: q̄
 a sua totalis propō ē affiratia. et
 sb̄ctm pro nullo supponit. q̄a ista
 vox hō est aial n̄ est propō: s̄z ps
 propōnis. et sic illud totale sb̄ctm
 ista propō hō ē aial pro nullo sup
 pōit. sic etiā demōstrato lazdē e
 go dicēm/ ille hō est sb̄ntia/ sb̄ctz
 pro nullo suppōeret: i ell̄ propō
 fta. R̄n. leo φ o3 scire qd̄ tu de
 mōstraras p̄ h̄ pronomen ista: q̄a si
 tu demōstraras istā vocē, hō est aial
 quā tu profers i illa t̄la propōne/
 ego dico φ tua propō est flā sicut
 bñ arguebat rō: sed si tu demon
 stras aliā vocem simile sc̄rsā su
 ptam et propositionam: tunc propo
 sitio eset vera: et subiectum eius
 supponeret pro aliquo: sc̄licz pro
 illavoce que est sc̄rsū vna pro
 positionis falsa. vnde ad t̄lem sensū
 debent idligi et concedi tales pro
 positiones: et nō ad alium. sensū
 n̄isi forte conditionaliter. sc̄z illa
 p̄positio/hō ē aial ē v̄a. i. ista vox
 f. ii.

hō ē aial: si certus pōita est; vna p
na ppōva. Et app3 φ totū refūt
i id. Sili mō solvit isto gntū so
pbisma, qcgd sois audit illud p
bert plato. casu pōito φ plato pte
rat ista ppōne, null' hō ē aisi? et
sois n̄ audit p̄mā dictionē: s3 au
dit residuū. sc3 hō ē aisi?. et nihil
plus! auditat' tē p̄ba! sophisma qa
sois audit ista vocē hō ē aisi? et ni
hil, pl?; illā vocē pfert plo cū ala
voce: g qcgd audit sois illō pfert
plato. Oppositū arguit qa pla
to n̄ pfert flm, s3 vñm: s3 sois audit
flm, sc3 hō ē aisi?: g audit qd pla
to n̄ pfert. Itē p̄ illogismū ad
ipossible arguit sic, qcgd sois au
dit plato pfert, flm sois audit: g
flm plato pfert. s3 h̄ p̄ctio ē flā: q
averissimā ppōne pfert plato sc3
null' hō ē aisi?. i de nulla fitate re
phēdi pot. Rñdo φ sophisma
ē vñm. Ad rōnē in oppōm dico
φ sortes n̄ auditverū nec flm. q
a nullā ppōe3 audit. s3 solū audit
partēvni? ppōnis vere, bñ credo
φ plato n̄ hñl flm dicebat s3 verā
qđ nullā fitates implicat. tñ ipse
bñ dicebat aliqd qđ n̄ erat vñm sc3
partēveri. s3 tu dices contra allia
vox est falsa: que falsa mentale3
facit in anō auditoris: s3 illavox
quā sortes audit facit in forte me
tales falsa. vnde sortes i dicto ca
su credit φ plato dixent falsum
g illavox erat falsa. Rñdeo φ
i n̄ vere loquēs nec male nec fal
se logē ppter male audientes vel
male ppōne suā recipiētes. vno

certū est φ sepe aliq3 dicit vna p
positiōe3: et male audiēs credit φ
dicat alia. et tūc illa ppositio fa
cit in audiēte nō metale quā siḡt
s3 mentalē quale sigret illa pposi
tio quā credit audire. Et in thi ca
su ppositio sic plata n̄ ē flā audi
enti: s3 solū talis est; flā quale il
le credit audire. s3 ois ppositio es
set flā audiēti que pfecte audita
ab eo qui etiā pfecte sciret ei? sig
tiōe3 fm illā sigtiōe3 in illo audi
ente metale flā. Mō in casu no
stro sortes n̄ audit ppositiōe3 a
liquā: s3 credit audire aliquā. Iō
illvox quā audit sortes n̄ facit in
eo sensū quē siḡt qa ille n̄ ē sēsus
ppōnis: s3 facit in eo tñm sensū
qđe3 facit ppositio quā credit au
dire. Et ex h̄ n̄ seḡt nisi φ tñs eē
flā quale credit audire. Sextā so
Erā est dicere hoiem esse
aial. Querif g de hoc so
phismate: vtrā dices tales
ppōem: verū e st dicere hoie3 et
se aial dicitverū. posito φ talem
dicat. Et ego noto φ omnino in so
phismatit? nihil intēdo log deve
rovel de falso nisi pvt sūt appro
priate dr̄tice ppōni. Nō enī que
rere intēdo φ de? sitver? priave
ritas et φ hō fit falsus aut denari?
fals?. s3 volo log devero et flō pvt
faciat sibi p̄dictiōe3 ut dicis sexto
metaphysice. qa n̄ intēdit logic
devero et flō. Tñc igf arguo φ h̄
le n̄ dicitvñm. qa B p̄mā dicere ho
miēzeē aial l̄ capē matialrv̄l fig
tive. Si sigtiē tūc dicere hoie3 eē

aial est idez φ dices hoiez esse aial. Provi supposo ex methaphysice mō i dicēs hoiez eē aial astv nōq nō est verū neq̄ fīm. qā nō est ppō nec ps aliq̄ p̄tradictiois. Et si capias materialr appz φ nō sup̄pōit p̄ ppōne aliq̄: qā si sup̄pōat p̄sevel p̄ suo sīl in voce māfēstā est φ ista vox dicere hoiez eē aialzvol aliq̄ p̄sīl nō est ppō nec oīo pfecta. lō nec est vīm nec fīm. Et si dicas φ nō supponit pro se nec p̄sīl in voce sīl pro alia orōne foīata sub indicatio mō sicut ista oīo hoiez currere solet suppone re p̄ tali orōne/homo currit que est ppō. Tūc wātestā est φ non supponit pro ppōne: sed p̄ pte p̄ positiōis: qā hīz hoiez esse bonū supponeret p̄ illa ppōne/homo ē bonus: tñ esse bonū nō sup̄pōit p̄ illa ppōne: sīl pro tali orōne ē bo nus: q̄ nō est ppō: t̄ ita est in p̄po sito. Iī enī hec oīo/aliq̄e dicere hoiez esse aial sup̄pōeret pro tali orōne, aliq̄s dicit hominē eē ani mal: tñ hec oīo dicere hoiez eē a nimal nō supponeret nisi p̄ tli oratione/dicit hoiez eē aial: que nō est ppō nec verū nec fīm. Ideo falsū erat sophisma: sc̄zverū ē di cere hoiem esse aial. In oppo sitā arguit: qāverū est φ hō est a nimal: et tñ hec oīo, hoiez eē ani mal: et hec oīo homo est aial su pte materialr equaleret: et capif vna pro alia: ḡverū ē dicere ho munē esse aial. Itē affirare vāz p̄ pōne ēvz sicut negareverā p̄pōe z

est falsū: sed dicere hoiez eē aial est affirareverā p̄pōne: sc̄z hō est aial: ḡ dicere hoiez eē aial est ve rū: tūc p̄uertaf ppō t̄ est sophis ma. K̄ndeō φ sophisma ē fīm de p̄petate fīmōis. Tñ aliq̄ in p̄pria locutiōe tales locutiois recipiūt loco aliatū que effēvere. vbi grā hec est vā, vīm dicit dices hoiez esse aial. i. dices talez vocē seorsū, hō est aial. Similiter sic ista est vā dicere hoiez esse aial ē dicere vīm. Sīl sic ista est vā, vīm est hoiez esse aial: sīl tñ sophisma de p̄petate fīmōis erat falsum sicut bñ p̄babat. Tūc ad rati ones: Ad p̄mā dico φ h̄ ē fal sa, vīm est dicere φ hō est aial. sīl hec est vā, verū est φ hō est aial. et etiā verū est hoiez esse aial: sīl hoiez esse aial ē dicere hoiez esse aial multū differit. Ad lecū dā ego nego φ affirare vel negatiōe aliquā p̄pōne sit vīm vel fīm. q̄ a affirare vel negare nihil aliud est q̄ affirmas vel negas. et h̄ est homo qui nō est vīm neq̄ fīm. Et si affirare p̄pōne sup̄pōat mat̄a liter: tūc idēvz dicere affirare p̄ positiōes ē dicere affirat p̄pōne z t̄ h̄ nō est ppō sed oīo ipfecta sic legitvirgili^o. Sextā sophisma Exā sophisma ē h̄ voca tū iisoluble: sc̄z oīs ppō est falla: casu p̄tō φ oīs p̄ pōnes vē eēnt animalitate ē flē īma nerēt: t̄ tō loīs p̄ferat istā solam oīs ppō ē flā. Queris ḡ an p̄posi tio sua sit vāvī flā. Et arguit φ n̄ f.iii.

Si vera q̄a suppono q̄ eād̄ ppōēz
impossit ille sit s̄i esse verā i talia
in eodē ideomate pposita et ab
om̄ib⁹ audiētib⁹ recepta: s̄ic ḡ si p̄
pō ēva leḡ q̄ nō ois propō ē flā
q̄a q̄da ēva i q̄ p̄dicit illi: ḡ ista ē
flā: imo impossibilis: q̄a ois p̄pō ē
impossibilis ad quā leḡ sua contradiictoria.
Deinde p̄bat q̄ n̄ sit
flā s̄i vera: q̄a ē ppōh̄is nullā ha
bēs instaciā. q̄a nec in sc̄ip̄a nec
in alia fm̄ casū: s̄i ip̄a ē v̄a. Itē
si ip̄a est flā s̄b̄em i p̄tū eīn̄ sup
pōēt p̄eobv̄t. Iō cū ip̄a sit affirā
tiua leḡ q̄ ip̄a ēv̄a. Itē si eſſ̄ flā
tūc q̄lēcōq̄ s̄igt ita ē: q̄a nō s̄. ḡ ni
si q̄ ois p̄pō ē flā i ita ē: ḡ ipsa ē
vera. De isto sophismate vidē
de sunt difficiles dubitatiōes

Prima est: vtrū in casu p̄dicto
ista propō sitv̄a vel flā. Secun
da ē quo sit possible assignare si
bi 3dicētēvel equalētē. Et p̄mit⁹
ego dico q̄ rēfūato i p̄cessō casu
p̄dicto, tūc p̄t̄ cū illo poni casus
q̄ ista estv̄a: qđ apparet p̄ ea q̄ di
cta fuerūt in secōdo sophismate
i in 3° h̄ septi capitli: vbi dictū ē
q̄ possum⁹ i aliq̄ t̄p̄ p̄ alio t̄p̄ ev̄i
q̄a v̄e dicim⁹ in aliquo t̄p̄ sorte se
dere in quo tñ nō sedet: q̄a p̄ t̄p̄
ognoratū i p̄ h̄ verbū sedet n̄ itel
ligim⁹ temp⁹ qđ nūc ppōni coexi
stut sed aliud temp⁹. sic cōter cō
cedit cas⁹ q̄ per totā horā prima
hui⁹ diei nulla sit p̄pō v̄a s̄i om̄is
flā. i ponam⁹ post finē illi⁹ hore q̄
sors dicat q̄ ois p̄pō ē flā: i q̄ lo
q̄ n̄ p̄t̄ p̄ pro quo loḡ: s̄i p̄t̄ p̄

illī⁹ p̄me hore: sic p̄pō sua eſſ̄ v̄a
q̄a inductio cēt sufficiēs q̄ h̄et in
propōnib⁹ illī⁹ p̄me hore. S̄i hec
solutio lic̄ sitv̄a in il̄o casu: tñ n̄
auter difficultatē sof̄bismat̄ fm̄
alii casū videlicet q̄ ille loḡ p̄
illo t̄p̄ in quo loḡ. Et alig volen
tes euadere dicat q̄ termi inati
sup̄pōere p̄ propōnib⁹ n̄ p̄cōt̄ in
propōt̄ ad sup̄pēndā x̄ illis p̄
p̄cōnib⁹ in q̄l̄ p̄ponūt̄/sc̄d pro aliis
Iō dicat q̄ propō sors erat v̄a: q̄a
ille tec̄ min⁹ p̄cōpō in p̄t̄ cōne sord
n̄ sup̄pōebat p̄to x̄p̄cōne, s̄i p̄ oib⁹
aliis: i oēs ille erat flā. S̄i c̄stat
q̄ hec solutio n̄c̄v̄z: q̄a qđ aliḡ in
telligit p̄t̄ loḡ aliḡ: aut p̄ cōce
ptū a quo sumifli nomē p̄pō in
telligit in dñnter oēs ppōnē etiāz
p̄n̄t̄ p̄t̄a et futurā tā suā: q̄ alia
ḡ de om̄i p̄t̄ loḡ: q̄ māifestō est
q̄ ego possū dicē q̄ p̄pō quā nūc
actu p̄t̄o ē affirātā i p̄t̄o eē in
tētio mea loḡ de ea. iō p̄ illo sup
pōebat ille t̄mī⁹ propō/gp̄cēbat
i ea. Et iterū nullo⁹ hec euasio n̄
la difficultatē eunitat: q̄a p̄t̄o q̄
sors dicer̄ illā ppōnē et s̄i plato
dicēt alia ppōnē philem. Et tūc q̄
rōne dicēt vñ⁹ verū eadē rōne al
ter. i sic de flō. iōvel vterq̄ dicer̄
verūvel vterq̄ diceret flm̄. Que
rerē ḡ vtrū fortē dicēt verū: si di
cas q̄ sic: tūc q̄a loḡ de propōne
platois l̄z n̄ de sua leḡ q̄ p̄pō pla
tonis ē flā i p̄ ḡns pari rōne p̄pō
sord ē flā. Et si dicat aliq̄s q̄ vtra
q̄ ē flā leḡ ḡ q̄ abe fūt̄v̄: q̄a ita
ē sic assertūt̄ eē. assertūt̄ ei q̄ ois p̄

pō ē flā i ita ē. et qā etiā si sint flē
tūc sūcta carū et p̄ca supponat p̄
codē: ḡ sūt vē qā sūt affiratio et q̄
a etiā illas sūt vles q̄ de nulla su-
arū singularitū ē instācia. Alii di-
xerūt q̄ t̄is propō ē vā et falsa si
s̄ h̄ ē etiā incōueniēs: et app̄ q̄a
si cī p̄dictoria eēvā ā'ē p̄dicto-
rio eēt vē: et si eēt falsa abe essent
false. Et vtrū p̄ illorū ē ip̄ossible
iḡ. Tāc etiā ē dubitatio q̄ pos-
sit dari p̄dictoria. pono casū q̄ n̄
sint nisi due p̄pōnes: vna i q̄ h̄ ē
afin⁹: alia sit p̄dicta propō sord t̄c
ostēdo q̄ n̄ possit dari p̄dictoria
q̄a t̄mi p̄dictorie debet suppōere
pro eo vel eīd nec i vna pro plu-
rib⁹ q̄ in alia. Mō in propōne soe-
tis sūctis suppōit pro duab⁹ p̄pō
nib⁹: sc̄z pro se fm̄ casū dictu⁹ et
ista h̄ ē afin⁹. Mō si velles dare
p̄dictoriā sc̄z istā: q̄dā propō n̄ est
falsa: statī in illa supponeret pro
plurib⁹: sc̄z pro trib⁹: sc̄z pro se et
pro aliis duab⁹: ḡ n̄ p̄dicēt illi p̄-
pōni sord. S̄ ista dubitatio sol-
utif p̄ ea que dicta fuerūt i secun-
do sophismate et i tercio septi ca-
pitūl. Illa enī propō p̄dicēs propō
ui sord forarc̄: et n̄ pro t̄pe i q̄ for-
mat̄: s̄ pro t̄pe i q̄ propō sord fie-
bat. Iō propō illa tercia n̄ suppōe-
ret nisi pro illis pro qb⁹ propō for-
bis suppōeret: et illa n̄ supponeret
pro sexo q̄ illa n̄ erat d̄ isto t̄pe.
Vidēt̄ ē ḡ d̄vitāte et flitāte illi⁹ p̄-
pōnis. et b̄rūt̄ credo q̄ illa p̄pō es-
set flā: q̄a v̄ illa eēt flā v̄ illa n̄ es-
set flā. Si ē flā habeo p̄pōitū. et si

n̄ ē flā: seq̄ q̄ ē vā ex q̄ etiā ip̄a ē
et si illa ē vā leḡ etiā q̄ ip̄a ē flā
sicut pri⁹ arguebat ḡ n̄o pp̄itū
s̄ t̄c difficile est ad sophisma r̄n-
de. Ad r̄oēs enīz alio dixerūt et
itavisu⁹ fuit mihi alias q̄l̄z pp̄o
fm̄ liḡuōez suorū t̄miorū n̄o siḡt
vt affirat n̄i⁹ q̄ ois pp̄o ē flā cā
ois pp̄o de foēa sua siḡt vt assēit
se eēverā. Iō ois pp̄o asserens se
eē flā: siue directe siue p̄secutiue
ē falsa: q̄a licet q̄l̄cūq̄ siḡt eē ita
sit q̄tū ad h̄ q̄ siḡt se eē flāz t̄n n̄o
gliter siḡt eē ita est q̄tū ad hoc q̄
siḡt se eēverā iō flā et nō vā. q̄a ad
vīratē ci⁹ regr̄it n̄ solū q̄l̄cūq̄ siḡt ita
ē: sed q̄l̄cūq̄ siḡt ita sit. Ista
r̄n̄io n̄o videſ mūhivalere devitu-
te fm̄ois. et n̄ obiciō prō nūc de
isto mō loquēdi. q̄l̄cūq̄ siḡt ita ē
q̄a de h̄ sūt vles h̄it. S̄ ondo illō
n̄o esseverā q̄ dicebat sc̄z q̄ ois
propō siḡt vt assēit se eē verā. q̄a
illā orōne⁹ se eēverā, vt tu capis
siḡt iel matiāl. S̄: matiāl tūc
ista propō h̄o est aial n̄ assēit se
vel siḡt se essevā: q̄a lēlus ci⁹ ell̄
q̄ siḡret i stā p̄pōne⁹ ista proposi-
tio/homo est aial est vā. q̄d ē fm̄.
q̄a illa propō secūda iam est d̄ se-
cundis intentionib⁹. et priūa cā
sit de primis intentionib⁹ non si-
gnificat istas intentiones. S̄
aliquis dicat q̄ illa propōsitio se
esse veram capitur significatiue
tunc illa propōsitio/homo est a-
simus significat se esseveram. q̄
a sicut hominem esse aſnum ni-
hil est eo q̄ homo n̄o potest ele-

pōt esse aſin⁹ ita hāc ppōem, ho-
mo eſt alius eſſe vāz nihil ē:nec
pōt eſſe: qā nō pōt eſſe vā. mō d e
eo qđ nō pōt eſſe nec etiā eſt non
ēvīm dicere φ ſigfvel iſtelligif vī
aſſerit. ficut alias latis dictū ſu-
it. Si eni dicas iſta z ppōem, hō ē
aſin⁹, eſſevām ſigfvel iſtelligif vī
aſſerit: tūc dicas fīm. qā ppō ē flā
eo φ ē aſſiratia cui⁹ ſbcīm p nul
lo ſuppōit: ⁊ ita ē in ppōito φ ta
lis ppō/ois ppō ē flā nōpōt eēve
ra. Ideo eēvīm nec eſt nec pōt eē.
Iō nō ſigf nec iſtelligif. iō nō ſigf
ſe eſſeverā. Iō dicit aliter ppīng
uſvītati ſcz φ qz ppō iſplicatvītu
aliter ppōem alia ita φ de ſubie
cto pro ea ſuppōente aſſirat hoc
pītū verā. g iſplicatvītualiter ſic an
tecedēs iſplicat illud qđ ad ipz ſe
qf. iō aliq ppō nō eſt vā ſi i dicto
pītē aſſiratio ⁊ ſbcīm ⁊ pītū non
ſuppōant p eodē. vbi grā pōam⁹
φ iſta ppō ſorti illa ppō eſt vera
vocef ppō noie ſic: ⁊ tūc ſeqf nul
la ppō eſt vā. g c eſt verā. ⁊ iō ni-
ſi ſit ita ſic p hī pītē ſigf: ſeqf φ pī
tū in dicta propōnevtu. ⁊ iſplica
baſ in illa propōne, propō nī ē vā
Nō ei ſufficit ad hī φ ppō ſit vā φ
ſit ita ſic ſigf fīm ořalē ſigfīoem:
imo regrif φ ſit ita ficut ſigf pītē
φ in eavītualr iſplicabaf. Vn
fīm hī dicef φ vbi propō hīz vīl pōt
habere reflectiōez ſup ſe nō ſuffi
cit ad vītātē aſſiratīc φ termī p
eodē ſupponēt ficut alias dixi. fz
iſplicab φ in tli pītē termī pro
eodē ſupponēt. ⁊ tāc ož hī ſtātē p

positionē esse verā. Et p R facit
solucrēt rōnes. Ad p̄mātria
nē dicere est q̄ illa est bñvñs s̄z in
stacia ē in scipa nō p̄tra s̄gñjōe^z
c̄i' tērāle sed p̄tra illā q̄ implicat
taq̄ p̄nre^z. Ad alia dicas q̄ s̄bi
ectū i p̄tū dicti p̄ntis nō suppōut
pro codē. qd tñ ad v̄itatē propōis
regrif q̄cñq̄ fuerit illa propositio
Ad v̄lūaz s̄lē dictū est q̄ nō ē
qlitercōq̄ illud p̄ns iplicatū s̄ḡe.
Enī si h̄mōi locutio fiat fm de-
bitū sensu^z. s̄z hec solutio quis sit
prop̄iq̄veritati. vt p̄to tñ adhuc
nō est p̄fecta : q̄a supponit falsā.
sc̄z q̄ ad quāl^z propōne^z segf illō
p̄ns dato enī q̄ hec ppō. equ^r cur-
rit voce^r prop̄o noie b^r. tāc nō seg-
tur equ^r currir: ḡ b^r. est v̄m si cutdi-
cebat in z^r sophismate b^r capitli
et ideo pficiēdo istā solutiōe^z b-
bem^r dicere q̄ ad oēm propōem
cū illa appōne q̄ ipsa est: segf q̄
illa ē vera. ita q̄ i p̄dicto casu sc̄z
q̄ equ^r currit voce^r b^r: est verū. mō
in propōito n̄o b sophismate ap-
paret q̄ ista apposito appofita ē
p casu: q̄a ponebat q̄ sortes dice-
bat istā propōe^z; nulla propō est
vera: iō ponit q̄ ista est vera i sic
ex ista propōne et casu seu ex p
ositione explicatē casu^z. segf q̄
ista ē vera qd est fñm: ḡ ista ē fñ
vel casus ē falsus. Ideo si casu re-
cipiat tangver^r: oport^z dicere q̄
ista propō sit falsa Sed tāc opor-
et soluere rōnes Prima ratio
dhuc cū illo supplemetō non sit
ufficiēter soluta. qñ enī dicas q̄

ip̄sa est universalis nō h̄ns instatiām. Dico etiā q̄ licet nō sit instatiā cōtra signoēm ei⁹ foralē posse tñ eēt p̄tra illā instatiā que p̄ m̄o dā p̄ntis ip̄l. eēt in ea p̄ m̄m casus tñ sufficit ad falsohāndū eā si p̄ cas' ū est v̄a. Et sic solūt̄ alie rōnes. Sed tūc dubitatur utrū talis p̄pō sit possibilis. scilicet oīs p̄positio est flā. et ego dico q̄ ip̄a ē possibilis. h̄ n̄ possit eēvera ga ita effet sicut ip̄a signe si de⁹ animalaret oīs p̄ponēs p̄ter istas duraz. de⁹ ē asinus. et equus est capra. tē enī oīs p̄positio eēt flā. et ego dicere q̄ coplatia ex ea et casu eēt ip̄ossibilis. q̄a sequeret̄ ip̄ossibile scilicet q̄ ip̄a est v̄a et falsa.

Ctānū sophisma est utrū definihi difficult̄. Et ē tāle. Plato dicit fīm. p̄oatur casus q̄ sortes dicat hāc p̄tēneā et nullā aliā dicat. et econverso plato dicat istā sortes dicat falsū et nullā aliā. Quenq̄ v̄trū p̄pō sortis que ē sophisma fit v̄era vel falsa. Et arguit̄ q̄ sit v̄a. q̄a nulla ratio ē q̄ p̄pō sortis sit magis v̄a vel flā. q̄ p̄pō platonis vel econverso. q̄a oīno sit se h̄nt ad inuicēz. Ideo sīvna ē v̄era alia est v̄a. et sīvna ē flā alia ē flā h̄ suppono. Si ḡ dicas q̄ p̄pō sortis nō ē v̄era sed flā. tūc etiā plato dicit fīm pari rōne. et h̄ affirat sortes et nihil aliud: q̄ affirat sicut ē: q̄ v̄a ē sua p̄positio: et sua p̄pō ē affiratiua: et tñ supponit̄ pro eodē scilicet plato et dices fīm ex quo nos ponim⁹

q̄ plato dicit falsū: q̄ ē v̄a prop̄. Itē ego pono q̄ cū soīs et robert⁹ dicat q̄ plato dicit falsū. et pono etiā q̄ soīs et robert⁹ dicant istas p̄ponēs sīm silem intētionē: cēdāt̄ v̄erū dicere: q̄a credūt̄ q̄ plato dicat illā. deus nō est. tūc ḡ apparet q̄ prop̄ sortis et prop̄ roberti sīt̄ oīno siles invece: et in intētōe tā aī diētiū q̄ p̄ferētiū: et tñ prop̄ roberti ē v̄era ex quō ponim⁹ q̄ plato dicit fīm: q̄ p̄fīl. p̄positio sortis ē v̄era. Itē p̄oim⁹ q̄ robert⁹ vult p̄tradicere sortis dicēdo q̄ plato n̄ dicit falsū: tūc apparet q̄ ista p̄pō nō ē falsa ex q̄ ponim⁹ q̄ plato dicit falsū: q̄ solū p̄positio sortis erat v̄a: nisi dicas q̄ an be p̄tradictorie sīt̄ sīl falsa qđ ē ip̄ossibile. Oppositū arguit̄: q̄a si sortes dicit̄ v̄erū pari ratione plato dicit̄ v̄erū: et si plato dicit̄ v̄erū cum dicat q̄ sortes dicit falsū. secuif̄ q̄ sortes dic̄ falsum: q̄ prop̄ sortis ē falsa et non v̄era. Dicendū ē breuiter q̄ p̄positio sortis ē falsa et non v̄era: q̄a cūnīs prop̄ ē falsa ex qua cō aliquo vero seq̄ falsū. scilicet ex ea cō aliquo vero seq̄ falsū: q̄ illa ē flā. Maior ē regla īfallibil. et minor probat̄. q̄a cūm casus sī p̄sibilis ego suppono positionēz casus esse veram. modo cū casu et propositionēs sortis sequit̄ q̄ p̄positio sortis ē v̄era: et q̄ ipsa ē falsa. et p̄ p̄ns totū ē fīm et ip̄ossibile: q̄ apparet ex p̄pēne sortē cū aliquo vero q̄ sequit̄ falsū. Nunc ḡ

refutatioā hēre quā ex p̄pōne lord
o cāu seq̄t̄ φ illa sit vā. p̄bāk φ sit
vā: qā caspōit̄ φ illa p̄pō lord ē
m̄ dictā fuit p̄t̄ φ ad quāl̄ p̄pō
nē cū positiōe dicēte φ ip̄a ē seq̄t̄
φ ip̄a ē vā. S̄z etiā app̄z φ seq̄t̄ φ
ip̄a sit flā sicut arguebat. qā l̄ el-
set vā oport̄z p̄pōne platois es-
se verā ad quā leq̄t̄ φ prop̄ lord
ēt̄ flā. Et p̄silt̄ pari rōne dicēdā
ē φ prop̄ platois ē flā. Iō nō o3
nili rā hēre ad rōnes que sōt mul-
tā difficultes. t̄ recurrēdū ē ad eī
q̄ dicta sōt in p̄cedēte sophis̄ma-
te. Ad primi dicāt̄ φ lic̄t̄ sit
ita sicut siq̄t̄ p̄pō lord q̄t̄ ad lu i
formalē fiḡt̄oēz: t̄n̄ ēt̄ ita sicut
siq̄t̄ prop̄ lequēs ex ea et casu. q̄
a leq̄t̄ φ ip̄a ēt̄ vera et nō ēt̄ ita

Sit ad secōdā dicāt̄ φvbi pro
positio p̄t̄ habere reflectioēm sup̄
sciplā h̄ue mediate h̄ue imedia-
te f̄. n̄ qui reflectionē seq̄t̄ ipsā el-
le flāz n̄ sufficit ad v̄itatē affirā-
tiue φ sb̄ctm i p̄t̄ supponat̄ pro
eo lēl̄z oport̄z etiā φ illi p̄t̄ sc̄i
licet φ ista ēvera/sb̄ctm et p̄t̄um
supponat̄ pro eodē sicut dicebat̄
p̄t̄. S̄z tercia t̄ q̄rta rōnes sōt
difficiles. Et dico de tercia indu-
bitāter φ p̄pō lordis et p̄pō ro-
berti sōt p̄fites f̄m voce t̄ intētio-
nē t̄ p̄ferētū q̄ au hētia: t̄ n̄ ē
qualēt̄ pp̄ter l̄ φ p̄pō platois a
qua a m̄bo lo quebat̄ h̄z reflectio-
nē supra p̄pōne lordis: t̄ n̄ sup̄ p̄
ositiōe roberti. Iō ex p̄ositiōe
lord t̄ platois cā casu seq̄t̄ φ pro
positiōe roberti. imo ipsa ēt̄ vā.

T̄c dubitat̄ quō p̄t̄ sumi eq-
pollēcia p̄pōnū alr̄ q̄ p̄dicto mō
Ad h̄ dico φvna p̄pō inata ē ha-
bere reflectioēm sup̄ se eo φ t̄mi
ei supponat̄ p̄ p̄pōnū b̄o3 etiā φ
eqpollēs sit inata hēre reflectioēz
sup̄ e i. vbi grā sit p̄m i p̄pō a, et
secōdā b: i si b dēret equalere i p̄i
a, ne:esse ē φ in quoct̄p̄ casu a/
hēat reflectioēz sup̄ se: ita b hēat
reflectioēz sup̄ illi a: vt sit neces-
se in om̄i casu φ vna ē vā φ ali
a sit vā. mō talē reflectioēz nō h̄z
secōdā sup̄ p̄m i n̄i afferēdo il-
lud p̄ns q̄b̄ ip̄licat̄ afferēdo in pri-
ma sc̄i φ a ē vā: h̄z si secunda
ponat̄ tac̄ eqpollebit̄ p̄me. Sit ḡ
p̄pō lord φ plato dicit falsū: tunc
p̄pō roberti equalēs illi erit plato
dicit flāz i a ē vā: p̄t̄o φ p̄pō
lord voce a. ista eni p̄pō roberti
nihil apponit q̄b̄ nō ip̄licaret̄ i ca-
su p̄leutie: i casu in quo ista p̄pō
lord ē t̄ istū casū pon̄p̄onēdo φ
eqpolleat̄ v̄l̄ p̄dicat̄. Si ei n̄ s̄t̄: t̄c
no eqpollet̄ nec p̄dicat̄. t̄v̄liter ad
oēz p̄dictioēz t̄ positiōe z eī iesse
p̄t̄ sumi equalēcia. verbi grā φ
iste p̄t̄t̄ inēe eqpollet̄ videl̄z φ
p̄pō lord q̄ p̄pō noievocef b̄/fit
φ b̄ currit̄: i p̄pō roberti equi-
lēs fit φ h̄z currit̄. et b̄ est v̄tra. S̄z
nō o3 alia appositionē apponere
vbi p̄pō nō ē inata hēre reflectio-
nē sup̄ se. vbi aāt̄ p̄t̄ o3 h̄z appo-
nere. vt si ē reflexio sup̄ p̄maz: φ
fit reflexio sup̄ secōdā. Et cōt̄
muli mō puto cē dicēg de q̄rta ra-

tione. Nā ppō sorti & ppō reber-
ti sōt abe false & n̄ p̄dicat. q̄a pos-
sibile ē eē reflectioēz sup̄ vna ex
q̄ seq̄ ipaz eē fallā. q̄ tñ nō sit sic
reflectio sup̄ alia: sic est i casu po-
sito. & iō ad p̄dicēb pp̄cni sorti ō
p̄dicere coplatie ex ista & p̄nte in
ipa iplicato sc̄ illa q̄ ponebat illi
egpolle: vt q̄ robert⁹ dicat, plato
n̄ dicit fallūv̄l a nō ev̄m: sic ei n̄
lo modo poterāt ille due s̄l eē ve-
nec false. Nec etiā ē vis si plures
alii tm̄i applicēt vna q̄ i alia: q̄
a quoq̄ tm̄i i vna explicite expri-
māt: i alia iplicite & equalēter co-
tinens. Sz iterū dubitat: q̄a si
il'e pp̄ones sorti & roberti sint co-
tradictorie tunc por o q̄ pp̄tuo
maneat p̄ potēciā diuinaz p̄stat
q̄ nāq̄ p̄ mutatioēz aliarū reruž
ip̄e poterāt eē silve aut flē. Tē po-
no q̄ mutaref cas⁹b̄ platoe q̄ pla-
to n̄ dicit illā pp̄onez sōr̄s dīc fal-
sā: s̄z dicit illā, robt⁹ dīc falsō tē q̄
rif b̄ qlz illarō. s̄. sorti robt⁹ & pla-
tonis, q̄ sitverav̄l falsa. & ego dico
q̄ pp̄o platonis est falsa. quia se-
quīt ad eā statim et ad calū q̄ il-
la est falsa. Nam si ponafv̄a: seq-
tur q̄ p̄positio roberti est falsa. &
si prop̄o roberti sit falsa, hoc ēvel
quia plato dicit falsum: vel quia
p̄positio sortis ēvera. et ad vtrā
q̄ sequitur q̄ p̄positio platonis
est falsa: i tunc i:terū sequīt q̄ p̄-
positio roberti est falsa: et prop̄o
sortis ēst vera. Nam sortes nō af-
feruntur q̄ plato dicit falsū & ita
est. nec ē reflexio a platoe ad sor-

tem p̄pter q̄ nō sequīt q̄ propo-
sitio sortis est falsa. iō est vera & p̄
positio roberti s̄. bi p̄tradictoria ē
falsa: quia est distinctiva cui⁹ vtra
q̄ pars est falsa.

Nonum sophisma.

Onū sophisma est pp̄in-
quā p̄dicto sc̄licet Sortes
dicit verū. ponaf casus q̄
sorti dicit istā solā, plato dīc s̄līm
& plato ecōtra istā solā dicit, sor-
tes dicit verū. Querif ḡ vtruz
illa prop̄o platonis sitv̄av̄l falsa:
Et s̄līr etiā possit queri de propo-
sitione sortis. Arguiſ q̄ plato
dicit verū: q̄ avel dicit falsō. v̄l di-
cit verū. Si verū habet p̄posito. Si
falsū adhuc sequīt q̄ dicit veruz
ḡ quoq̄ dato sequīt q̄ dicitver-
rum. Tunc ḡ ostendo assumptuſ
id est aīs sc̄licet q̄ si plato dicit
falsum q̄ dicitverum. quia si dīc
falsum tunc sortes non dicit ve-
rum. et si sortes non dicitverum
tunc plato dicitverum. & sic habe-
tur p̄positūm sicut probat⁹ est
supra, sc̄licet q̄ sortes dicit verū
Deū ip̄obat p̄flīr. q̄ plato v̄l
dicitverūl dicit falsō. Si dīc fal-
sum habeo p̄posito. Si dicitveruz
adhuc sequīt q̄ dicit falsū & iten-
hēo p̄posito. Probo ḡ assuptuſ sc̄z
q̄ seq̄ si plato dīcūm sorti dīc fal-
sū: q̄ si ip̄e dīcūm: seq̄ q̄ sortes
dīcūm. & si sorti dīcūm: seq̄t q̄
plato dīc falsō. Dicēb b̄iuiter
b̄c p̄vtraq̄ pp̄o ē flā: q̄a suppo-
no ita eē sic suppoſit i casu eē cū
bi sit possibile et sic pp̄o expr̄mē

casum évera. Iō ois ppō é flā ex
qua cū positiōe dicti casus sequit
falsū. cū falsū n̄ seq̄ ex veri: s̄ ex
vtraq̄ casu seq̄ falsū. igr̄ t̄c. pro
bo φ ex vtraq̄ cū casu seq̄ falsū
qa seq̄ φ eadē propō éva i fal
lafine equocatiōe: i h̄ é flm̄. Pri
mo ḡ oñdil̄ φ ex propōne plato
nis cū casu seq̄ φ eadē ppositio
sc̄ ip̄a met évera i flā. qa cas̄ po
nit φ ip̄a é. et cū dicti tuerit pri
us φ ex om̄i propōne cū alia dicē
te φ ip̄a é: seq̄ φ ip̄a évera. i t̄n
sequit vlt̄ si ip̄a é vā φ ip̄a é flā
ḡ seq̄ φ ip̄a é flā. Et ita arguē
de alia. S̄ t̄c dubitat vtr̄ iste
sint possibiles: videf̄ φ sic: qa ex
possibili nō seq̄ nisi possibile et
t̄n ex eis seq̄ impossible; sc̄ φ ea
dē sitvera i flā. Contrariū é: qa p
positio é possibile que cū sitvera
pōt ec̄ flā ex mutatiōe rerū signa
rū: s̄ ppō platonis, scilic̄ φ sortes
dicit falsū pōt ec̄ v̄. i: si ponam φ
sortes dicat illā/deus é: ḡ ipsa é
possible vel n̄ impossible. Et ita
arguē φ sortes ppositio cū possi
bilis: qa est̄ vā: si plato diceret φ
hō é alīn̄. Ad rōnē dico φ ad
neutrā seq̄ impossible. s̄ ex advtrā
φ et casū positiū seq̄ impossible. iō
cōcedo φ copulatio ex eis pstitu
ta et casū é impossible. i h̄ p̄t̄ḡ
sepe, sc̄ φ' copulatio é impossible
cui vtraq̄ ps é possibile. vt si di
co om̄e currēs é equi, et hō est cur
rens seq̄ inde impossible, scilic̄ φ
hō é equi. ita etiā ista é impossible
sortes currit i sortes à currit; q

lib̄ ps sit possibile. Tūc rōde
tur ad rationē que arguebat φ p
positio platonis cū vā. cū querit
vel éveravel flā? Cōcedo φ é flā
et quādo dicif̄ si est falsa φ éve
ra. Nego p̄nāz. Et cuz pbaf̄. qa si
plato dicit flm̄ seq̄ φ sortis n̄ dic
v̄m. cōcedo. i cū dicif̄ vltra, si sor
tes dicit falsū seq̄ φ plato dic̄ ve
rā. nego p̄nāz. qa ppō sortis non
ex eo dicif̄ falsa qa é aliter q̄ ip̄a
siḡ flm̄ eī signiōez formale. sic ei
si ḡt φ plato dicit falsū et i a é. s̄
ex eo ip̄a é falsa: qa p̄ns implicatū
in ea i casu, qui éver? é falsū. Ide
o puenies é φ a évera ppō. Nāz
posito φ illa ppō sortis ppō noic
vocef̄ a. et nō ita est φ nō estvera
qa nō estvera. Et si arguif̄ φ' ppō
sortis dicētis φ plato dicit falsū
estvera: qa t̄mi supponit p̄ eo: et
quia qualiter: utq̄ significat
ita est: et quia sua equivalēs qui
profert robertus est vera. quia su
a contradictoria quaz profert io
hannes est falsa. Dicenduz ad
hec omnia sicut dicti est in prece
dente sophisme.

Decimum sophisma.

Ecimū sophisma est: i est
consimilie virtutis, scilic̄
φ tot sunt propositiones
precise vere quoit sunt propositiones
false. Ponatur casus φ sola
sunt quatuor, propositiones. Pri
ma est, deus é. Secunda, homo
est alī. Tercia, equus est cap̄
Quarta sophisma ppōitū. cū ḡ i
ta est: q̄t̄ vtr̄ sophisma sit veruz

vel falsū? Arguit p̄mo q̄ n̄ esset
verū q̄a tūc n̄ eēt ita sicut sīgt. i
mo eēt plures vē q̄ flē: q̄a essent
tres vē vñica flā. Deinde arguit
q̄ n̄ sit flā. q̄a si eēt flā tūc eēt i-
ta sicut ip̄a sīgt q̄a duevere i due
flē. iō est vñm. Ego dico q̄ sophis-
ma ē flā. q̄a ex eo et casu seq̄ q̄
ip̄lū est flā: i q̄ ip̄m ēvñm. Et sol
ut rō ad oppositū q̄ ip̄m non sit
flā ex eo q̄ alr̄ ē q̄ sīgt fm sīgtio
nē suā foralē s̄z ex eo q̄ n̄ ē ita sīc
sīgt̄ illa q̄ntualr̄ ē ip̄licata i eo i
casu: sicut p̄ns i ante suo. Nā hec
ē ip̄licata sic in ea a. ēvñ a pōto ca-
su q̄ illud sophisma p̄positio no-
mineocef a. i n̄ ē ita sic h̄ sīgret
a ēvñ. S̄z q̄rifvñ sophisma sit
possible i vñtr̄ possit ēvñm: i sta-
tim dico q̄ ē possible. q̄a pōt eē
q̄ tot sint ve q̄ sāt flē. vt si sint so-
lo iste q̄tuor; de⁹ ē: de⁹ ē bon⁹. hō
ē afin⁹: i equ⁹ ē capra. Dico etia⁹
q̄ pōt ēvñm in casu q̄ tēp⁹ p̄fig-
tū p̄verbū accipiem⁹ s̄z p̄tpe p̄ntē
in q̄ forarem⁹ ip̄m: s̄z p̄tpe i q̄ so-
lo erant iste q̄tuor imediate p̄di-
cte. bñ etiā sic possit ista eē vera,
ois p̄positio est negatia. s̄z n̄ pos-
sit ēvera: si temp⁹ p̄sīgtū per ver-
bū accipere p̄tpe in quo forare
tur. Nec etia⁹ p̄ns sophisma pōt
essēvñm. s̄z tñ si cas⁹ p̄fīt⁹ i sophis-
mate sit sicut ponit. ali⁹ horro su-
pueniēs pōt dicere vē q̄ p̄tpe ca-
sus istius tot p̄cile erāt vere quot
erāt flē. s̄z p̄verbū de p̄nti n̄ pōt ali⁹
horro dicere nisi vt dictū
ē. sc̄ntēdo tpevbi p̄tpe alio ab e

o q̄ p̄cile coexistit sue p̄pōni.
Ndecimū sophisma ē p̄fī
milisvñtis. Ego dico fal-
sū. posito q̄ nihil p̄l̄dico
nisi illā p̄ponez̄; ego dico falsūz̄
Querif ḡ vtrūz̄ illā p̄pō mea fit
veravel flā? Si dicas q̄ ēvñ: tūc n̄
est ita sicut p̄positio mea sīgt. Iō
seq̄ q̄ n̄ ēvñ: s̄z flā. Et si dicas q̄
est flā. tūc seq̄ q̄ ita est sicut sīgt.
Iō est vñ. Enīā: q̄a tūc tñi suppo-
nūt p̄eodē: et ē affiratia. iō leḡ
maifeste q̄ si ip̄a ē flā q̄ ip̄a ēvñ
i tūc ex h̄ seq̄ q̄ oport̄z̄ p̄cedere
illā ēverā i flām: q̄a qui p̄cedit
añs: ip̄e deb̄z̄ p̄cedere p̄ns. i oñ p̄
cedere vel q̄ erat vñ, vt q̄ erat fal-
sā. i tūc seq̄ si ēvñ: q̄ ē flā. et si ē
flā q̄ ēvñ: ḡ vtrūq̄ oport̄z̄ p̄cedē.
S̄z h̄ iterū p̄cedere ē icouenīs. q̄
a tūc sua p̄dictoria eēt vera. i sic
due p̄dictorie eēt silvere. i si flē
due p̄dictorie eēt sil flē. et si oia
sāt ip̄ossibilia. Deinde etia⁹ du-
bitat quō sumēda ē p̄dictoria so-
phismatis. i vñtū sit possible i
possible? Rñdeo breviter q̄ so-
phisma est flā. q̄a ex eo et p̄pōe
exp̄mēte casu seq̄ flā. cū tñ: ista
p̄pō exp̄mens casu dicat esse vñ
i illud s̄z q̄d sic seq̄ est q̄ sophis-
ma illud est silvñm i flām. Mo-
do tñs p̄positio est flā ex qua cu⁹
vero seq̄ flā. Et rñt ad rōnes
in oppositū fm p̄tpe dicta. q̄vādo
enīm dicit q̄ si ip̄la esset flā seq̄
q̄ ip̄la est vera. Nego illā q̄nāgr̄
tu p̄b̄s. q̄a si ēt falsa: tunē ē ita
sicut sīgt. p̄cedo q̄tū ad significā-

tionem totalem: sed si sufficiat ppter reflexiones quae h[ab]it sup se. ob illi enī d[icitur] est v[er]a q[uod] n[on] est ita sicut fuit p[ro]lego ad eam et casu. illud ei p[ro]le quēs e[st] i[ps]o a est v[er]a. p[ro]positio q[uod] illa p[ro]positio mea p[ro]prio nomine vocet a. i[ps]a est illa sic h[ab]et fuit a est v[er]a. Et si h[ab]et de de illi q[uod] dicit[ur] q[uod] tunc supponit p[ro]positio. Sed adhuc tu potes obice re arguendo q[uod] ergo si est illi a q[uod] ipsa est v[er]a: q[uod] lego si ipsa est falsa: q[uod] ipsa est v[er]a ita est: et ex ita est: et q[uod] ipsa est lego q[uod] ipsa est v[er]a. q[uod] lego q[uod] h[ab]et ipsa ē falsa q[uod] ipsa est v[er]a. et q[uod] procedit a his q[uod] procedere possit debet p[ro]cedere q[uod] illa est v[er]a. R[ati]oñeo q[uod] n[on] lego h[ab]et illi est falsa q[uod] ipsa est. et procedo etiam q[uod] ex ipsa et q[uod] ipsa est lego h[ab]et q[uod] ipsa est v[er]a sed ego nō concedo a his: immo ego nego a his: q[uod] a his erat p[ro]positio ex ipsa et q[uod] ipsa est et ipsa ego nego. Iō etiam nego p[ro]p[ri]etas q[uod] ipsa est v[er]a. Sed in eis dubitatio quō tu potes multi p[re]tradicere. Vnde si dicas negatiuā de fucto filii fuit vocē. vi dicendo ego n[on] dico falsū tu n[on] p[re]tradicis mihi: q[uod] in p[re]dictoris tunc vnius d[omi]ni supponere p[er] casu[m] pro q[ua]bus supponit terminus alterius et h[ab]e[n]t nō esse hic quia in p[ro]positio[n]e mea iste terminus ego supponit pro me: s[ed] in tu a supponit p[er] te. Et si dicas negatiuā iustificando illi termini ego in illi termini tunc fuit dicendo multa tu non dicas falsū appareat q[uod] non b[ea]tū p[re]tradicis mihi. q[uod] p[re]dictori a debet esse de eodem fucto e p[re]di-

catori nō sufficit q̄ sint diversa p̄ta p̄ eos suppositionia. Itē p̄poli-
tio mea est fā'saret tua est fā' etiā
q̄ nō p̄tradicis. Solutio dico q̄
nō oī p̄tradictoriā esse defino si
multiū vocās. Primo ei oī eas esse
diffīlētē fīm affīlationē et negatiō-
nei. Secundo possūtē cē diffīlētē fīm
ligta autē fīm mōs. vt iſte p̄tradicē
ostēs hō curri: i gđā hō non cur-
rit. s̄ sit iſte due, sortem possiblē
est currere: i sortes necesse est nō
currere. sed eiā aliqñ possūmus
mutare p̄dicatē fīm vocē occasiō-
nei termi relati. vt lī dicās om̄is
homo hōs equū videt illū: lī cōbe-
am' p̄tradicere aliter q̄ p̄ponendo
negationē toti p̄positōi oportē-
bit mutare p̄dicatē fīm vocē. q̄
a hec n̄ est sua cōtradicōriā, gđā
hō hōs equū nō videt illū. q̄a s̄be
possūtē esse s̄l vē in casu i quo oīs
homo haberet vna equū quem vi-
deret: i alii quem nō videret. Ibo
videf q̄ p̄dictionā sua sit illā, qui
dā homo hōs equū nō videt equū
quem haberet. sed de lī dicēt alii i
speciali. Sed adhuc sicut dictū
fuit in octavo sophismate propter
reflexionem quā habet propō su-
pra levē rata est habere: necesse
est in cōtradicendo alias voces re-
exprimere: vt fiat intentio in cō-
sequente xplicata in p̄ma proposi-
tionē et in p̄positō erū tū q̄s lo-
quāt de se in prima p̄sonā eporte-
bit alterā p̄tradicendo sibi loqui
in secunda p̄sonā et nō in p̄ma. vt
si sortes dicat ego curro. plato nō

tradiceret dicendo ego hoc curro.
sed dicendo tu non curris. oportet
quod principali inspicere ad intentionem
cum non utamur voce nisi ad ex-
primendam intentionem. id si contra
dictoria mentalem non possumus
exprimere sine vocis mutatione. o-
portet illam mutare sic ergo vide-
tur quod tu contradicis mihi dicendo.
tu non dicas enim cum additum est in
dictoria in pluribus sophismatibus.
Vnde si vis mihi egpollere tu di-
ces sic. tu dicas enim et averti po-
sto casu quod pro mea proprio nomi-
ne voceris et tu es contradictionis
a tu non dicas enim vel a non averti
et hec distinctionia est vera.

Vodecum sophisma de
et quedam copulativa est falsa.
ponamus quod illa sit scripta
in pariete et quod nulla propositio sit propter
ipsam et ptes suas tunc quod videtur sit vera
vel falsa. Et arguit sicut prius. quod si est
vera: sequitur quod est falsa. et si est falsa
debet sequitur quod est vera. quod ita esset sicut
sequitur. quod sua contradictionis est falsa. scilicet
illa de non est: vel nulla copulativa
est falsa. Dicendum est quod ipsa est
falsa. Et soluuntur rationes ut prius. licet
autem ita esset sicut ipsa sit falsa ad
eius signationem formaliter: tamen non est sicut ita
sicut sequitur per se implicatur in ea et ca-
su positivo supponita quod ipsa propositio non
nominetur auctor et contradictionis esset sibi
sic nullus deus est: vel nulla copula-
tiva est falsa. vel non est vera. Sicut eti-
am potest fieri sophisma de plurimis
vel distinctionis est falsa: postea quod non sit

alia distinctionis. Sicut etiam de execu-
tione. ut omnes propter exceptiuam esse
vera. postea quod non sint alii probos nisi
si predicta exceptiuam: et alie due sci-
entia de est et hoc est aequalis. Sic etiam de
exclusiuis. ut si fors dicat de est
et plato dicit solum fors dicit enim et quod
nullus alius dicat aliud. Alia etiam
sophismata potest fieri de eo quod est pro-
positum et dubium vel non dubium: scilicet
vel non scitum: creditum vel non creditum.

Tredecimū sophisma.

Ortes scit propone scriptas
in pietate et sibi dubium. postea
casu quod predicta propositio sola
sit scripta in pietate. et quod sortes ade-
am inspiciat et attedat: et dubitet
de avertitur sit vera vel falsa. Et quod tamen sciat
se dubitare de ea. quod videtur sit
vera vel falsa. Et arguit quod sit vera. quod
possum est casu quod forsve sciat illam pro-
positum est et sibi dubium: et sicut ista pro-
positio est vera. Ita sibi proponit sive
est: alia est: sive sequitur dicetur propositum est
sive ipse dicetur vero. quod ipsa est vera. Op-
positum arguit. propositio est falsa ad quod se
quod impossibile: sive ad eam sequitur impossibi-
le: scilicet quod fors eadem propositum est sit et du-
bitat. nam secundum casum ipse dubitat illam pro-
positum est: et tamen ipse scit illam quod scit ita
est sic sicut: quod scit quod illa est sibi du-
bia. immo etiam possibile quod scit se
scire quod illa est sibi dubia. et nihil
plus significat illa propositione modo
scire quod ita est sicut propositione
significat est scire propositionem
Ex eo enim tu scis illam proposi-
tionem: hoc est aequalis: quod tu scis quod ita
est. immo perhaf. quod si ipse bunt adiungatur:

scit illa p̄pōez esse verā. q̄a si di-
tes p̄fale ip̄e scit te dicē v̄zḡ pa-
ri rōne scit illa esse verā. Et h̄i
si dicas p̄dictoriū ip̄e scit te dice
falsū. Mō q̄cāq̄ scit v̄tā p̄dicto-
riū esse falsā: ip̄e scit alia eēve-
rā si aduertat s̄ sciat illas eē p̄di-
ctoriās. iīḡ t̄c̄. Aliq̄ m̄dēt ad
illud sophisma q̄ duplex ē p̄profi-
tio scripta in pariete f̄m caulam
sc̄vna totalis; sc̄z q̄ sortes scit q̄
ppositiō scripta in pariete est si-
bi dubia. Et alia ē p̄tialis q̄ est ps
illi⁹; sc̄z q̄ ppō scripta in piete est
sibi dubia. Nūc iīḡ sortes b̄n scit
ista p̄tiale sc̄z q̄ p̄positio scripta
in piete est sibi dubia s̄z nō scit il-
la totalez; imo illa est sibi dubia
et n̄ est ip̄ossible. Iō p̄cedit q̄ p̄
positio ē v̄a. S̄z ista solutio nō ap-
par̄ mihi euacuare dubitatiōez
Prio: q̄a n̄ est verā f̄m casū q̄ sit
duplex ppō scripta in piete: eo q̄
dictā fuit alias q̄ nulla ps ppōli-
tiōis est ppō q̄ diu est ps ppōnis
Et iterā casū n̄ ponebat t̄kem ppō
litiōez de q̄ erat r̄nsio eē scriptaz
in pietez t̄le z ppōnē, sortes scit
ppōnē scriptā in piete eē sibi du-
bia. mō illa oīo infinitiu mōi p̄
ponez scriptā t̄c̄. nō est p̄positio
si suppoat p̄ ppōne: t̄n h̄i n̄ ē ni-
si p̄ ista totali: quia nulla est alia
scripta in piete: iō si ip̄e scit p̄po-
tiōez scriptā ī piete ip̄e scit ip̄a
otalez. Itēz positū est q̄ n̄ solū
scit q̄ illa est sibi dubia: imo scit
te h̄i scit. ponam⁹ ḡ q̄ est possibi-
le: s̄ sic sortes scit n̄ solū q̄ illa p̄

p̄positio est sibi dubia. imo ip̄e scit
q̄ sortes scit illa p̄positiōez et si
bi dubia: s̄ ita videt seq̄ q̄ ipsa
totalez p̄positiōez scit: s̄ n̄ solū p̄
tialez. Iō alt̄ ego dico p̄cedo q̄ il-
la scripta in piete est sibi dubia
et q̄ ip̄e scit p̄ certo q̄ illa est sibi
dubia. imo scit h̄i se scire. Et t̄c̄
est dubitatio: vtrā ip̄e scit illa p̄
pōnez. Propter cur solutiōem
dubitatiōis. Notādū est q̄ cō
cept⁹ est ip̄l⁹ q̄ sciētia. q̄m̄ p̄cept⁹
p̄st ēsse sine p̄plexiōe. et p̄st ēsse p̄
cept⁹ sine enūciatiōe. sciētia aut̄
nā est in nobis nūl̄ h̄i alicui⁹ enū-
ciatiōis. Et regrif ad scientia⁹ q̄
homo cā certitudie assentat enū-
ciatiōi vere. et h̄mōi enūciatiōez
cui sic cā certitudie et evidētia al-
sentim⁹ dicim⁹ eē scitā: et nos ha-
bere de ea sciētā. imo etiā de re-
b⁹ siḡis p̄ termios ip̄ius. Iō disti-
guim⁹ duplex scitā, sc̄vna p̄mū
et immediatū q̄d est enūciatio illa
cui p̄dicto⁹ assentim⁹. Aliud ē scitā
remotū s̄cita remota sc̄z res
siḡe p̄ termios enūciatiōis prio-
mō scite. Mō ē ip̄ossible q̄ p̄po-
sitio ē tibi dubia et a te scita t̄q̄
p̄mū scitā q̄a n̄ assent̄ cuz certi-
tudie et evidētia ppōni tibi dubi-
e: et t̄n ppōni sic p̄mo scite assent̄
q̄ necessariū ē q̄ illa ppō scripta
in piete nō ē scita a sorte p̄ mōm̄
p̄mū scitā cum illa sit sibi dubia et
ignoret an sit v̄a. Ifla. s̄z eō dico q̄
illa ē scita a sorte p̄ mōm̄ scitā re-
moti: q̄a sorte ī mēte sua fōcat ta-
le ppōe mētale, ppō scripta ī piete

te est mihi dubia. illi ppōne mē
tali ipē assēdit cū certitudine & cui
dētia. ppter qđ illa mētalis ē ab
eo sc̄ta p mōm p̄mi sc̄ti. Et cum
sb̄ctm illius mētahs supponat p
ppōne scripta i dicte. Ibo seq̄ f̄
fortes habz sc̄tiā de illa scripta
in piete tāq̄ de sc̄to remoto. Sed
iterā dico qđ si plato dicat istā p̄
positionē sortes sc̄t propōez scri
ptā in piete fibi esse dubiā: si sōs
audiat & intelligat bñ platonem,
stati sortes sc̄t ppōne illā plato
nis etiā p mōm primi sc̄ti: quia
illi ppōni platonis sortes assentī
ret cū certitudine et euidēcia tā
ḡvere et fibi nō dubie. imo etiā si
in papiro sit scripta talis p̄positō
om̄ina p̄lis ē scripta in piete sor
tes vidēs & legās eā sc̄t illā esse
verā: nec illa erit fibi dubia. Sed
tāc erit dubitatio quō h̄ sit possi
ble, sc̄z qđ due s̄nt ppōnes tota
liter p̄fles: & qđ h̄ sit cert̄ devma
et dubitet de alia cū tñ aduertat
ad eas: et sc̄t eas esse p̄fles? Et
ego dico qđ si est valde possibile.
quia pacip̄t bene qđ illa que ē scri
pta in piete habet reflexiōez sup
seip̄sā. Ideo dubitat ne ppter hu
iūmōi reflexiōez sit falsa: si u' p
tingebat iu p̄cedētib⁹ sophismati
bus. sed etiā ipē p̄cip̄t qđ illa p̄
positio platonis vel etiā illa scri
pta in papiro nullā habet reflexi
onē supra se. Iō nō dubitat quin
sit̄a. Sed etiā qđ arguit qđ si plato
dicat p̄dictoriib⁹ solz iſaz/sortes
nō sc̄t ppōne scriptā in piete eē

fibi dubiā. statī sortes sc̄t qđ il
la ppō platonis est falsa. Ego cō
celo. Et tu p̄ctadi ḡ debet sc̄re
qđ illa p̄positio scripta in piete ē
verā cum sit sua cōtradictoria
Dico qđ si non seq̄. qđ ipse ne
sc̄t qđ sunt cōtradictorie p̄t enī
dubitare ne reflexio que est sc̄i
pta in piete habet supra seip̄sam
ip̄pediat cōtradictiōez. Ultimo
dubitaf. vtruz ista ppō scripta in
piete si v̄a vel falsa. Et ego dico
qđ est v̄a: qđ reflexio quā h̄ supra
se non operat qđ ipsa sit fl̄a. qđ so
litū qđ sit dubia ad qđ nō seq̄ qđ sit
falsa. Et qđ arguit qđ ad ea sequi
tur impossibile. Ego nego: qđ nō se
quī qđ sit sc̄ta n̄li p̄ moduz sc̄ti
remoti. Sz tu p̄bas qđ imo qđ sor
tes sc̄t ita esse sicut ipsa s̄igt p̄ce
diē. Et p̄cludis ḡ nō dubitat quin
sit̄a si ad hoc actēdat. Dico qđ
hoc nō seq̄ qđ sortesvidit i ſclu
tiōib⁹ orecedētibus qđ multe p̄pro
ficiōez erāt false ppter reflexiōez
quā habebant supra seip̄sā, l̄z ita
ēt sicut fl̄gbāt. Iō ppter ei ſiperi
ciā ōz opinari qđ etiā hec sit falsa
qđ videt eā habere reflexiōez sup
se. vel saltem p̄t dubitare de ea

Sed adbuc dubitat de illo fo
philmate addēdo cū casu p̄posito
pri⁹ qđ sortes su ſapiētissim⁹ vtrū
illa ppō sit̄a vel falsa: Et ego di
co qđ casus est ip̄tibilis: qđ ex
quo sortes est in arte doctissim⁹
et ipē attēdit qđū p̄t ad illā p̄po
ficiōe seq̄ qđ si ip̄a est v̄a qđ ip̄se
sc̄t eā esse verā. et si falsa qđ ip̄se

scit eā esse falso. tū cā nō scire eo
rū scit q̄ illa sibi dubia. Sed si
remoneat ḥ casu illa clausula sc̄
q̄ sibi dubia. q̄ v̄t̄ v̄t̄ sibi
vera vel falsa? Et ego dico q̄ illa
est falsa et q̄ sortes scit illa; est
falsa et nō sibi dubia.

Tredecimum sophisma

Ortes sedet: vel disiunctia
scripta in piete ē platonii
dubia. Ponam casū q̄ h̄
ppō sit scripta in piete: & q̄ plato
videat eā: & ppō se suo consideret
circa eā: an sit vera vel falsa. & po-
sito etiā q̄ ille plato sit in oī arte
peritissim⁹ & sciēcia doctissimus
ita tū q̄ plato nō videt sortē. imo
ignoret an stat vel sedet: & sic h̄
illa dubitare sortes sedet. Tūc ḡ
querit quō se habeat plato ad il-
lam totale; ppōnem que est vna
disiunctia. sc̄ v̄t̄ sciat illa; est
vera vel sciat illa; est falsa: v̄l q̄
sit sibi dubia? Et arguit primo
q̄ plato nō scit eām esse verā. q̄
oportet q̄ scire alteram partem
esse verā. cum ad veritatem dis-
iunctio requiritur q̄ altera para-
sit vera. sed tamen per casū ipse nō
scit primam partem esse verā. sc̄
q̄ sortes sedet. Et similiter ipse nō
scit secundā partem esse verā. quia
ex hoc sequeret q̄ illa secundā ps
est vera et falsa quod est impo-
libile: probō p̄dāz. primo enīz se-
quereb; q̄ illa esset vera: q̄ nihil
scit esse verū nisi v̄t̄. Secundo e-
tiā sequeret q̄ ipsa esset flā: q̄

si sciret illam; est verā. sciret
disiunctia est verā cā ad veritatē
disiunctio sufficiunt partē est ve-
ram: nō est sibi dubia. Et p̄ p̄se
quēs illa secunda ps est falsa: con-
dicat illa disiunctia ē platonii
dubiam. Deinde etiam arguit
q̄ plato nō scit illa disiunctia ē
falsam. q̄ ad sciendū disiunctiū
est flā oportet scire q̄ libet p̄-
tem ē falsa: & positū est q̄ plato
nescit de prima v̄tr̄ sibi dubia.
Itē si sciret disiunctiū ē flā sc̄
v̄t̄ ei⁹ p̄tradictoria ē ēverā. si vel
let attendere q̄ ipse ponit docti⁹
fīm⁹ in omīs artēz p̄n̄s est falsa;
q̄ ei⁹ p̄tradictoria est illa; fors n̄
sedet: et nulla diſunctiū scripta
in piete est platonii dubia. Hanc
aut̄ copulatiū plato nescit ē ve-
ram. q̄ nescit ḥ prima pte an sit
vel flā: q̄ ē sibi dubia. De-
inde arguit q̄ illa disiunctia ē sibi
platonii dubia: q̄ si ē sibi dubia
ipse h̄ bā scit. imo p̄m̄ edoc̄s si
vellet attendere ad alij ppōe; sc̄
ret bā an dubitaret de illa: sed si
ipse scit illa re dubia sibi: scit se-
cundā ē. pte ēverā q̄ h̄ dicit. et si
ipse scit illa secundā pte ēverā:
scit disiunctia ē verā ad q̄o sc̄
tur q̄ illa n̄ ē sibi dubia. Rā
q̄ illa disiunctia n̄ scit plato ē
verā. & q̄ etiā n̄ scit eā ē flā. sc̄
rōnes ad h̄ facte arguebat. Iō re-
linḡ q̄ illa ē sibi dubia: & scit il-
la ē sibi dubia. Qd̄ etiā p̄bab̄: q̄
a secundā ps illi⁹ disiunctio ē falsa
vt p̄bab̄: & h̄ bā scit plato: cum

ponat eē doctissim⁹ in arte omni
Iō ipē scit q̄ dīfūctia ē flā: si pria
ps ē flā: i q̄ ē vā si p̄ma ps ē vēra
cū ḡ se sciat dubitare de p̄ma p̄
te ipē seit totale dīfūctiuā eē su-
bi dubia: Nunc ḡ o3 oñdere q̄
ista secūda ps dīfūctie ē flā. h̄ p̄
baſ sic. q̄ illa ppō ē flā ex q̄ cu3
aliq̄ vero seq̄ flā: sed sic ē de ista
iḡ ē flā. Tūc p̄bo miore: q̄ cu3
caſ̄ fit tot⁹ possibl̄s ego! suppono
q̄ ppō dicēs caſ̄ fit vā: i cu3 ex
caſ̄ i secūda p̄te seq̄ flā. imo i
impossible q̄ seq̄ q̄ illa dīfūctia
ē platon̄ dubia i n̄ dubia. Prio q̄
fit dubia: q̄ h̄ dicit secūda ps. Se-
cādo q̄ n̄ dubia sūc p̄n⁹ argueba-
tur pat̄. Itē etiā ad illā secūda
p̄te i caſ̄ seq̄ q̄ ip̄a ē vā falsa.
Prio q̄vā q̄ p̄ caſ̄ ponil̄ esse i
dicēt ē lepe q̄ ad quilibz ppōne
i alia dicēt q̄ ip̄a ē: seq̄ q̄ ip̄a
est vā. S3 iterā etiā seq̄ q̄ ip̄a ē
flā: q̄ si ip̄a est vā tūc h̄ scit plato
ga ponil̄ eē doctissim⁹: i q̄ bene
scit vtrū dubitet de illā dīfūctiuā
v̄l̄ n̄: si scit eā eēverā: iḡ n̄ dubi-
tat. Et p̄ p̄ns illa secūda ps ē flā.

Tūc ḡ m̄ ad rōnes in' opposi-
tu q̄ l3 plato sciat ita eē sūc p̄ illā
secūda p̄te fiḡ q̄tū ad fiḡtioneñ
soſalē: tūc n̄ scit eā eēverā. imo fal-
sā: q̄ eā habere tales reflexioneñ
supra sexx q̄ seq̄ cū vā positione
caſ̄ ip̄az eē flāz. Et ipē etiāz scit
oēm t̄lēm ppōneñ eē flām. S3 hor-
tis est replicatio p̄tra p̄fisiōeñ: q̄
a si illa dīfūctia fit sorti dubia: o-
portet etiā q̄ sua p̄dictoria fit si-

bi dubia: i tūc h̄ ē flā: q̄ p̄dictori
a est q̄ soſs nō sedet: i nulla ppō
scripta in p̄te ē platon̄ dubia: et
plato de illa nō dubitat: quia scit
eā eē flāz cū fit coplatia cu3 ſecū
da ps ē flā: seq̄ ḡ q̄ plato nō d̄
dubitare illā scriptā in p̄te: sed
scire eā eēverā. Solutō dico q̄
n̄ ſufficiēter ſumūt p̄dictio ppter
reflexioneñ quā h̄ supra ſe. Ibo o3
explicare p̄n̄ ſimplificatiū in ſecūda
i caſ̄. ita q̄ si illa dīfūctiuā ſcri-
pta in p̄te voceſ ppō noīe a/ eq-
ualēs erit ſibi iſta, fortes ſedet v̄l̄
dīfūctia ſcripta in p̄te eſt plato-
ni dubia: vel a eſt vā: i tūc p̄di-
ctoria erit iſta, ſoſs nō ſedet: i n̄
la dīfūctia ſcripta in p̄te ē plato-
ni dubia vel a nō eſt vā. Et tūc
dico q̄ iſta eſt platon̄ dubia: q̄
eſt vā dīfūctiuā ppofita ex vna
copulatiua que ſcitur eſte falsa i
vna cathegorica que eſt dubia: o-
portet iſta eſt dubia.

Decimauit quartum ſophiſma

Licui proponit p̄pofitō ſi
bi dubia. Et pono caſ̄ q̄
p̄dēta ppō ſola tibi ppōal̄
et q̄ tu neſcias q̄ aliq̄ alia alicui
alti p̄ponat. Et pofito etiāz q̄ tu
eſt in arte doctissim⁹. i q̄ tu q̄tu3
poſtes attēdis ad illam p̄pofitōeñ
an ſit v̄ravel falsa. Et tūc que
ritur vtrū ſciſ illam eſteveram
vel ſciſ illam eſte falsam: vel q̄
illa eſt tibi dubia. Arguitur
prio q̄ nō ſciſ illaz eſte falsa: q̄
tu nō poſtes ſcire illam eſte falsa:

g.ū.

null scias q̄ nulli homini pponatur ppositio est sibi dubia. Constat enī q̄ est vā si in romā p̄pōe ac robertovna propō dubia sibi. et tu nō potes scire vtrā ita est: q̄ tu nō potes istā scire esse fallam. Vel argui sic si tu scires illāz eē fallā: tu etiā cires ei p̄dictoriaz esseverā: si p̄pōref tibi ex quo tu es doctissim⁹ in arte s̄z si ē imposibile sc̄z q̄ tu scias illā eē verā nulli p̄ponit dubia p̄positio: q̄ ic. Deinō argui q̄ tu nescias illā eēverā: q̄a tu nescis de aliis dominib⁹: v̄trū sc̄z alicui p̄pōal p̄pō sibi dubia vel nō. Ideo tu ne scis q̄ aliqua propō p̄ponit alicui dubia: nisi tu scias illam que tibi p̄ponit esse tibi dubia. mō impossibile est q̄ scias illam eē veraz: et q̄ tu scias esse tibi dubia sequeret q̄ illa eē tibi dubia ex quo tu scires eā eē tibi dubia. Deinde argui q̄ illa n̄ es set tibi dubia. q̄a h̄i eſſz tibi dubia tūc tu b̄l scires q̄ eset tibi dubia. Ideo tu b̄l scires q̄ alicui p̄ponit sibi propō dubia sc̄z tibi. et sic tu scires ita eset ficut illa fīgt. Ideo scires illā eē tibi verā ad q̄q sequit q̄ illa n̄ eset tibi dubia. sequitur q̄ q̄ illa nec eē tibi scita essevera: nec eset tibi scita esse falsa: nec dubia. et il ē impossible i casu posito sc̄z q̄ tu considerares q̄tū posses circa eā. et q̄ esca sag

sapiēs ad p̄siderandū: Dico q̄ ista p̄pō eset tibi dubia. et q̄ tu scires illā esse tibi dubia. q̄a tu n̄ posses scire q̄ eēt flā sicut bñ arguebat. Nec posses scire q̄ eēt ve- ra: sicut etiā bñ arguebat. Ideo re- lingq̄ q̄ tu dubitas eam: et causa h̄i est q̄a si alicui alteri pponit aliqua alia p̄pō sibi dubia: tunc ipsa simp̄t estvā. Si aut̄ nulli al- teri p̄ponit p̄positio sibi dubi- tūc ip̄a est falsa. q̄b probō q̄a illa est falsa ex qua cuvero seq̄f falsū et sic eset in dicto casu. probō q̄ a supono casū p̄dictū esseverū q̄a possibilis est: et tñ ex illa propōne et casu seq̄f q̄ illa eēvā et fal- sa q̄b est ip̄ossibile. Declaro p̄mo q̄ ex ea et casu seq̄f q̄ ip̄a eēvā ga casu p̄ponit q̄ ipsa est: et tñ sepi- dictū est q̄ ex q̄libz propōne curz alia dicēte q̄ ipsa est seq̄f q̄ ipsa estvā. Postea ostendit q̄ ex ea et casu seq̄f q̄ ipsa est falsa q̄a tu scis q̄ illa est tibi dubia. et scis q̄ h̄i fīgt p̄ sua fīgitionez formale. Ideo tu scis q̄ ita eset ficut ip̄a fīgt q̄tū ad sua fīgitionez formale. Dein tu qui es doctissim⁹ scis bñ q̄ ois propō estvā: si eset ita ficut ip̄a fīgt fīgitione sua formali: nisi ipsa habeat reflexionez supra se; ppter quā seq̄f ipsi eset falsa: q̄ tu debes p̄- cludere et scis istā dubitacionā: I q̄ ipsa estvā: vel q̄ ipsa habet refle- xionē supra se propter quaz ipsa est falsa. Dein viter. tu qui es doctissim⁹ debes bene scire an in aliquo casu talis p̄pō possit habe-

re reflexionem supra se vel non.
Et si scias q̄ nō: tūc tu scies ipsa
esseverā qđ est fīm̄ vt dictā fuit: ḡ
tu scis q̄ ip̄a in aliq̄ casu pōt̄ ha-
bere talē reflexionez. & tñ tu scis
bñ q̄ nō esset si alteri pponere
tur ppō sibi dubia. q̄ tu scis q̄ i
aliquo casu ipsa esset vā: ḡ relin-
quē q̄ tu scis q̄ talis eēt reflexio
ad quā seq̄e ipsa esse flā: si nulla
alia ppō dubia pponeret: ḡ ipsa
eēt flā. Et sic patet q̄ ex ip̄a & ca-
suero pri⁹ posito sc̄z q̄ nulla al-
ia dubia pponat seq̄e q̄ ip̄a ē fal-
sa. & Rivoletbam⁹ pbare. Sic ḡ de-
claratū est q̄ illa est vā: si alicui
alteri aliqua alia dubia pponat
et q̄ ip̄a ē flā si nulli alteri aliq̄ a
lia dubia pponat. Et tu nescis v-
trā aliqua alia dubia alteri ppo-
naf̄l n̄: ḡ o3 te dubitare vtrū sit
vav̄l flā. Ad rōnes in opposi-
tū dicēdūz ē q̄ tu valde bñ scis q̄
ē tibi dubia: & q̄ ita ē n̄c ip̄a signi-
ficiat q̄tū ad signōe z foale. l3 ex
li n̄ seq̄e q̄ scias illā eēvāz: nec q̄
sit vā. q̄ pōt̄ hēretlē reflexiōe sup̄
se q̄ ip̄a ē flā. & tu nescis vtrā ha-
beat. Si aut̄ alijs replicet q̄ p-
ositionū p̄dictoriārū tibi propo-
nitū si vna sciaſ tibi ē flā: o3 si
attendas & sis sapiēs q̄ tu scias al-
terā esseverā: Sz p̄stat si pponit
p̄dictoria sophisinatus sc̄z ista
nulli pponit ppō sibi dubia tu
scies q̄ illa erit flā. q̄ tu scis q̄ ē
instācia de te. q̄ tu scis q̄ propo-
nita est tibi ppō dubia: ḡ seq̄e q̄
tu scis sophisma eēverā. Item

fortissime arguit q̄ tu n̄ dubitas
istud sophisma. imo tu scis illud
eēvīm: q̄a ego argua sic, tibi ppo-
niē ppō dubia et tu es aliqd: ḡ a
licui propoſe ppō dubia. Iste fil-
logism⁹ est bon⁹ & foīalis q̄a expo-
sitor⁹ & tñ tu scis p̄missas esse ve-
ras: ḡ tu sciens & attendes scis p̄
dictoria esseverā: ch̄ tu bñ scis q̄
nō seq̄e ex vīs fīm̄ & tñ illa p̄clio ē
sophisma: ḡ tu scis ip̄m esseverā
ḡ maled. c̄ & erat q̄ ip̄m erat tibi
dubia. Ad primā instarū obie-
ctionā videſ q̄ nō sufficiēter acci-
pīebat p̄dictoria. imo ex quo illa
pōt̄ habere reflexiōe supra se ex
qui seq̄e illā esse falsā: sumēda ē
p̄dictoria copulatiue cōſtitute ex
ip̄a et illa q̄te implicata ē in ea et
casu sc̄z q̄ ip̄a ē vā: ita q̄ si dicta
ppō ppō noinevoceſ a, equalens
ē sibi hec affīcatia ppō alicui pro-
ponit ppō sibi dubia et a estvera
io p̄dictoria erit nulli ppōnif p̄-
positio sibi dubiav̄l a nō ē vā & p̄-
stat q̄ ista erit tibi dubia sic p̄ce-
dēs. q̄a p̄t̄ primā hui⁹ disiāctiue
tu scis esse falsā. & de nulla tu ne-
scis vtrā sit vav̄l flā. Ad secū-
dā obiectiōe ego dico q̄ illū ar-
gumētū erat bonū/tibi pponit
ppō dubia: & tu es aliqd: ḡ alicui
ppōif ppō sibi dubia. & dico q̄ tu
scis p̄ argumētū ē bonā: & q̄ p̄mis-
se fuit vē. & p̄ p̄ns etiā q̄ tu scis q̄
p̄clio ē vā. l3 p̄clio n̄ est sophisma
imo ēst vna alia sibi similis q̄ sc̄z
esse vā ex eo q̄ termi eius suppo-
nūt pro sophismate qđ tu scis ee-

dubitum. nec eō possit sophismati
qdā p̄t̄ positiū est. eē. imo ad eg-
pollēdū sibi oporteret dicere q̄ a
licui proponit p̄p̄ dubia et a est
vā. posito v̄t̄ p̄n̄ q̄ sophisma p̄p̄
o noſevoceſ a/ ſed tāc̄ iſta nō ſeq-
etur ex illis p̄missis tactis. No-
tandū eſt ḡ bñ q̄ ſi aliq̄ ſt̄ p̄po-
nunt tibi iſta/dubia ſibi propo-
niſ. tu dubitabis. et p̄ſiderabis e-
am vtr̄ ſit̄ avel fā. ſz bñ ſt̄ate q̄
cōq̄ aliſupueniens dicat tibi q̄
dubia alicui proponif. tu ſcieſ q̄
iſpe dicit verū : iſp̄ ſua p̄p̄ eſt vā
nō pro ſe ſz pro illa p̄ma. S3 tē
tu poneſ aliu casū/ſc̄ ſortes et
plato ſit̄veniāt et dicat vterq; ta-
lē p̄p̄oneſ/dubia alicui proponif
et nō loq̄vñ citi q̄ alter: iſ equali-
ter attēdas ad eos/vtr̄ ḡ ambe
p̄p̄oneſ erunt tibi dubie: vel una
dubia et altera ſcita eē vā?
Dico q̄ ambe erūt tibi dubie. q̄a
neutram ſcire poſſes eſſeverā p̄
alia. eo q̄ qua ratione ſcires una
eſſeveram pro alia: adē rōne e-
cōuerſo. et ſic ſcires ambas eē ve-
ras quod eſt falſū. quia forte iſpe
ſunt fē in caſu in quo nilla alicui
dubia propositio proponif. Nam
in illo caſu ſi ſcires eas eſſe vēas
tu non dubitares de eis. Ideo n̄
li eſſet aliquod dubium cuius op-
poſitum ſignificare illi propositio-
nes. Ideo eſſent falſe. Sed du-
bitatione non exiſtente cōcoq;
propositio tibi adueniat dubia ſi
gnificans aliqđ alicui eſſe c̄ ibi
ipſa ſcireſ a te eē vā nō pro ſe ſed

pro ēa quā iſta tū dubitas VI
timō circa R sophisma aliq̄ p̄t̄
querere quid eē ſi nō proponere
tur in caſu q̄ tu eſſes ſapiens Et
ego dico q̄ forte p̄p̄tuā impri-
mā tu non dubitares. imo forte
propter aliq̄ ſt̄ne crederes eaž
eſſe verā ſine aliqua dubitatione
Iz forte eē ſalfa: vel forte propter
alias ſt̄ne crederes ea eſſe falſaz
etiā ſine aliqua dubitatione. con-
tingit eni aliquę nihil dubitare
de eo quod falſe opinaf Vnde
dicit aī. Septio ethicorū. Quidę
enī opinatiū nō dubitat Iz opinā-
tur. certe enī quidē credunt nihil
minus quib⁹ opināf q̄ aliu quibus
ſciat.

Ecimā quintū sophisma
de p̄binatiōe rāſionū ad i-
terrogationē ſit iſtud Tu
r̄n̄debiſ negatiue. et h̄ ſit tibi p̄po-
ſitū. et ſi ſi obligat̄ q̄ ad tibi p̄po-
ſitū tu debebas dīcte r̄ndere q̄ ſic
eſt aut q̄ nō ſic eſt. hanc enī c̄bhi-
gatiōem tu debes admittere qui-
a om̄is p̄p̄ que cōq̄ proponatur
aut eſt vāvel nō eſt vā. et cū p̄ ſic
eſſe ſiḡmuſ qđ eſt vera. et p̄ ſic n̄
eſt ſiḡmuſ q̄ nō eſt vā: ḡ de qua-
libet poſſum⁹ vē r̄ndere aut q̄ ſic
eſt. aut q̄ nō ſic eſt: ḡ tu debes re-
cipere obligationem q̄ ſic r̄n̄debiſ
Tāc ḡ p̄eto q̄ tu r̄ndeas dicte p̄-
poſitioi que tibi p̄ponif. ſc̄ iſti tu
r̄ndebiſ negatiue. Si ḡ r̄ndeas q̄
ſic e. arguā ſtra te: ga fē r̄ndes.
ga tu p̄cedis te r̄ndere negatiue et
tū nō e ita. ga r̄ndes affirmatiue. Si

Si tu r̄ndreas q̄ nō est sic. Iterū ptra te arguā q̄ flē r̄ndes. Nā tu negas te r̄ndere negatię et tū de facto tu r̄ndes negatię iō ic.

Dico fīm dictā obligatiōe tu nō potesve r̄ndere. sed sine illa obli gatię bñ posses r̄ndere: sc̄z dicēdo illi p̄positi q̄ ip̄e p̄ponit falsū siue q̄ p̄pō sua erat flā. vel etiā tu potes ve r̄ndere dicēdo q̄ ip̄e nō p̄ponit tibi fīm. Iō dico q̄ tu nō debebas admittere illam obli gatiōe nisi sub tali p̄dictiōe q̄ p̄positio que tibi p̄poneref nō plig ret supra tuā r̄nſionē pp̄t quā si guificatiōe, r̄nſio tua h̄eret refle xionē sup̄ se: ad quā seq̄f ip̄az eē flāz. qñ ḡ arguitur q̄ tu debebas admittere obligatiōe: q̄a q̄cūq̄ p̄pō tibi proponaf illa erit vavel flā. Ego p̄cedo: illa p̄pō q̄ tibi p̄ponebat erat v̄l flā: q̄a si tu n̄ihil respondeas ipsa erat falsa. Et si r̄ndreas q̄ sic est ip̄a etiam erat flā. et etiā tua r̄nſio ēat flā. q̄a af firat illā eēvaz q̄ ēat flā. Sz si r̄n ūasq̄ nō sic ē: tūc illa ēvā: et r̄nſio tua ē flā: q̄a negat illā q̄ ēvā. qñ ḡ dicāt q̄ de om̄i p̄pōneā debem⁹ r̄ndere q̄ sic ē. et de om̄i flā q̄ n̄ sic ē. p̄cedo: n̄isi r̄nſio h̄eret flē xiōe: supra se, pp̄ter quaz seq̄ref ip̄am ēē falsā. Sz in h̄i casu d̄z mu tari r̄nſio. Eodē mō ē si q̄svult te obligare ad r̄ndēdū p̄cise de p̄pō firiōe quā ip̄e tibi p̄ponet q̄ ipsa est vā: vel q̄ nō ēvā Tu nō debes obligatiōe recipe. prio: q̄a tu ne sc̄is vtrā p̄poneā p̄pō tibi dubia

Si etiā svult te obligare ad r̄ndē dūv̄l q̄ ēvav̄l q̄ ē flā v̄l dubia. adhuc tu n̄ dēs recipe obligatio ne: n̄i sub p̄dictiōe p̄dicta. v̄n illi p̄poni tu r̄ndebis negatię nec dēs r̄ndere q̄ ēvā. nec q̄ nō ēvā nec q̄ ē tibi dubia. Sz potes bene r̄ndere q̄ ē flā. Sed aliq̄s repli cabit q̄ ille sūt p̄dictorie tu dixi n̄verō: et tu nō dixi sūm: et tñ ad quācūq̄ istarā tu r̄ndreas illi x̄po n̄eti tibi dictū sophisma tua r̄nſi o erit falsa: ḡ abe p̄dictorie erunt false q̄ ē impossible. Ad h̄i ego dico q̄ ad quācūq̄ istarā tu r̄nde as sine alia ipsa erit falsa. nec ex h̄i seq̄f q̄ due p̄dictorie sūt s̄l flē q̄a nō sūt s̄l. Sz si r̄nderes ad am bas s̄l tūc tu r̄nderes negative et affiratīe s̄l. et si tu r̄nderes negatię v̄lificares sophisma: ic tua r̄n ūio affiratīa eēvā et negatiā flā lō nō adhuc ēēnt due p̄dictorie si mul flē. Eodē mō ē si ponam⁹ q̄ a significet oēz hoiez negatię r̄ndentēvel r̄nſurā et nihil aliud s̄t hō s̄igt oēm hoiez et nihil aliud tē oppones p̄ponat tibi q̄ tu es a/ et tūc q̄ratv̄l sic ēv̄l n̄ sic es h̄i eni ē p̄file: sic si p̄ponaf tu r̄ndebis v̄l es r̄nſurā negatię. Et tē q̄ratv̄l sic ēv̄l n̄ sic ē: tu ḡ n̄ posses r̄ndre bñ r̄ndēdō direcie q̄ sic ē v̄l sic ē pp̄t reflexiōe: Sz tu potesve r̄ndere dicēdo q̄ p̄pōtā erat flā vel r̄ndendo q̄ p̄pōtā nō ēat fal sum. imo erat verum

Decimum sextā sophisma.
g. iii.

Ratione sexti sophisma est
Si de quada potissimum per
missiuam voluntia. et sic so-
phisma. Tu priuies me in aqua
pono casu opere plato custodiat pon-
tez cu fortis adiutorio ita opere nul-
lum potest transire sine ei. Ilecebia. et tunc
venit sois rogatis platoezi cu magis
potest permittat eum transire: tunc pla-
to iratus vobis et iurat dices. certe
fortes si in prima propone quam tu p-
feres dicas unde ego permittam te esse
ire. sed certe si dicas falso ego priuici-
am te in aqua. tunc sois dicit plato
potest dicta sophisma. sed tu priuici-
as in aqua. quoniam ergo tunc quod deat fa-
cere plato falso permittit. Si dicas opere
priuiciet fortis in aqua: huius est pro
missum. quoniam tunc sois dixit verum. Ideo
plato debebat eum dimittere transi-
re. Et si dicas opere dimittat eum transi-
re apparent opere iterum est pro
missum et iuramentum: quoniam tunc sois dicit
falsum. quo casu plato debet eum pri-
uicare in aqua. Rendendum est opere
de huius sophismate priuati plures
questiones. Prima est. utrum propter
fortis sit vera que posita fuit pro sophis-
mate. Secunda: utrum propter platoeis
que fuit promissa seu voluntia fuit
vavel falsa. Tercia est quid de plato
facere tenendo promissum et iura-
mentum? Ad primam ego dico opere
propter fortis est de futuro contingenti. io
non possum determinare scire an sit
vavel falsa donec videbo quid erit
de illo actu futuro. Unde in po-
testate platonis est opere sit vavel opere
sit falsa. Nam si priuiciat eum in a-

qua propria est. et si permittat eum
transire falsa est. De secunda qua
stione dico opere propter platonis e-
rat vana conditionalis: quoniam sensum
proprium non poterat esse vera: quia an
poterat esse verum sine potestate. possi-
bile enim erat opere fortis dixisse ma-
gnitudinem. ut opere deus est. Et opere
tamen plato non permisisset eum transi-
re: sed tamen conditionales permisit ad
sensum minus proprium dictum con-
ducere in casu opere conditionis ad impli-
cationem promissum. ut si dico si venis
ad me dabo tibi equum: tunc si
conveniente ad me do tibi equum
omnes reputarent me verum dixisse.
Et sic loquendo ego dico opere plato
non dicit verum. opere sois non adimpli-
vit conditionem. dixit enim propositionem
quam oportebat esse vera: vel falsam; licet non determinate
verum vel determinate falsam donec
plequeretur actus futurus propterea
debet in libro priuarienias. sed tamen
plato huius facto non potest adimplere pro-
missum. quia ex propositione fortis pro-
missionis platonis habet reflexiones
supra se ad quoniam sequitur ipsam
esse falsam. Quando ergo quereba-
tur in tercia questione quid de-
bet plato facere promissum tenen-
do: dico opere non debet tenere pro-
missum: quia non potest nec de-
bebat sic promittere: sed cum ex
ceptione scilicet nisi fortis dicet
propositionem habentem reflexionem supra propositionem pro-
pter quam sequeretur promissum
non posse verificari.

Decimus septimum sophisma.
 Ortes vult p̄medere. p̄datur
 casus q̄ fortis vult cōme-
 dere. si plato vult p̄mede-
 re et nō aliter. sic enī hōtes sepe
 volūt habere societātē in p̄meli-
 one. ita q̄ sine societate nō vellēt
 p̄medere. Deinde etiā ponat
 ecōuerso q̄ plato nō vult p̄mede-
 re si fortis vult p̄medere. sed be-
 nevult p̄medere si fortis nō vult
 p̄medere. q̄ abz de aliquo rancō
 rem ad fortis. Ideo nō vult p̄me-
 dere cū eo. Tūc ḡ querit vtrū
 sit verū vel falso? Iste enī cōtradi-
 cūt. fortis vult p̄medere. i fortis
 nō vult p̄medere. Ideo oīvnā ēst
 vera i aliā ēst falso quocūq̄ ca-
 su posito. Si ḡ dicas q̄ fortis vult
 p̄medere seq̄q̄ oppōitū. q̄a sequit
 q̄ plato nō vult p̄medere ad qb̄ e
 tūc seq̄q̄ q̄ fortis nō vult p̄medē. Et
 si dicas q̄ fortis nō vult p̄medē seq̄q̄
 oppōitū. q̄a seq̄q̄ q̄ plato vult cō-
 medere ad qb̄ etiā seq̄q̄ q̄ fortis
 vult p̄medere. R̄nōeo q̄ casū sic
 ponit ēst ipossibilis de p̄petate f
 monis: q̄a hec ēvna p̄ditionalis,
 fortis vult p̄medē. si plato vult cō
 medē. i n̄ ē bōa p̄na aīt ad p̄ns.
 possiblē enī ēst plato est volen-
 te p̄medē fortis nō vult p̄medere. p̄
 tūc p̄t p̄ditionales solent p̄cedi in
 trīs acib̄ p̄missiūis aut votiūis
 aut optatiūis: iste casus ēst possi-
 bilis. fortis desiderat vificare
 talēm propōemt: v̄l ēst ita sicut si
 sicut plato hic p̄medat ego cōme-
 dā cū eo. i b̄ ē: n̄: c ego i plato e-

ōmēdo dicitur vificare illas q̄ si
 fortis hic p̄medat ego nō p̄medat
 i si nō p̄medat ego p̄medat. i3 e-
 go dico ipossibile ē abo ad
 implat̄ suas voluntates. i3 tu q̄-
 ris vtrū ḡvult p̄medere fortis aut
 nō. Ego dico n̄i i si fortis et
 plato hēant alios aci volēdi q̄ p̄-
 dictos: neuter vult hic p̄medē. ga
 voluntas ēst determinata ad il-
 lud quod vult: et neutrūs volun-
 tas ēst determinata ad hic p̄me-
 dere. Vā nō seq̄ḡ volo ire romāz
 si fortis vult ḡ ego volo ire romāz
 i3 tu dicas seq̄ḡ si fortis nō vult hic
 p̄medere q̄ plato vult hic p̄mede-
 re. nego q̄ illa p̄ditionalis ēat fal-
 sa i nō admittēda. i3 illa cathe-
 gorica ēst bñ admittenda q̄ for-
 tes desiderat ita ēst sic p̄ hāc p̄-
 positōe3 fīḡ. si plato hic p̄medat
 ego p̄mepā leci. i plato abhor-
 ret ita ēst. et itendit p̄tiū. Et ad
 h̄ nihil seq̄ḡ impossibile.

Decimus octavum sophisma.
 Ortes maledicit platonī:
 ponatur casus q̄ fortis di-
 cat maledicat plato si ma-
 ledicit mihi i nō aliter. i plato ē
 contra dicat maledicat fortis si
 non maledicit mihi et non aliter
 Tūc querit de veitate sophisma
 tis vtrū fortis maledicit platonī.
 Si dicas q̄ sic. sequitur inconveni-
 enies, cīlic q̄ plato maledic fortis
 et nō maledic fortis. Et si dicas
 q̄ non sequitur oppōitū. quia se-
 quitur q̄ plato maledic fortis: i
 p̄ p̄t fortis platonī. q̄ Solunio

dico quod haec pons ita tam propria, quam etiam si experimentanda causa fortis sit et maledicat plato si ipse maledicatur fortis. Dico quod illa pps potest esse fortis secundum suam potestimatis regis non tam tamquam maledicat fortis secundum suam maledicat plato, et illa pps est tamquam impossibilis et non admittenda, quia si sequitur plato maledicat fortis quod forte dicit maledicat plato, tunc immo si me plato maledicat fortis fratre sibi forte dicit illud quod ipse dicit, vel etiam si dicit illud quod ipse non dicit. Abio potest inveniri quod illa pps sit viae cathedrica non tam illa forte forte dicit talis orationem maledicat plato si eccl. et illa pps potest non possibile est quod plato taliter pps dicat. Eo de distingue vita pps quei casus potest, si plato dicit eccl. tunc quod dicit distinximus hoc dicendum forte et plato maledicat fibi- nus. Et ego rideo quod maledicere alios est fieri liberos optandi modi quod illa maledicatur. Vnde id diligenter dico maledicat plato hoc dicendo maledicatur plato, et tunc ultra dico quod illa oratione maledicere sunt maledicentes absoluente sine additio ne condicione, ut si dico maledicat plato et aliqui fuerint maledictiones perditionate ut si ei maledicat plato si vadat ad capos. Et tunc cum nostra figura ad placitum sive vtrumque vocare maledicitionem semper. Ego dico quod tunc maledicerebat retro hunc non maledictione absoluta. Sed tunc argui: quia sequitur forte maledicent platonem quod plato est maledicere fortis. et nego quod autem illa quia est aduersus pps potest dicere tunc.

maledictione. sed admitti q̄ plato
dicibat talē p̄dōneq; tūm ē q̄ il-
lā dicebat. iō maledicēbat fortis
maledictioē p̄dīcōata sive sorte
maledictibat sive tū. Si aut̄ maledi-
ctioē p̄dīcōata tūvis vocare male
dictioē simpliciter: tē dico q̄ noster
maledicit alio. Nec seḡ q̄ si forte
si maledicē platti q̄ p̄tō maledicat
sibi. ga si seḡ nisi q̄ plato dicat
q̄ dicebat. iō tū erat nisi maledi-
ctioē p̄dīcōata. Ad mar̄ p̄di
cti sophistam p̄tēmentū ga male
dictio v̄balis videlicet designare op-
tatioē q̄ aliqui malum censent
ponit adhuc vnu sophista.

Decimus nouus lophisma
Or̄s optat malū plati.
pono q̄ forte p̄dīcōalit pla-
tōi optat malū sc̄ si p̄tō
optat malū fortis & eccl̄io plato e-
pc̄t malū fortis. si fortis si optat
malū p̄tōni. q̄nī ḡ d̄ b̄ sophista.
tevtrūs forte optat malū p̄tōni v̄
n̄. Et poss̄ argui sic arguebas &
maledictioē. Et rōdovit p̄tō p̄ ppō
nes dicētes casū p̄tō capi tāḡ p̄di-
tiōale. iō tē si s̄it admittēde. ga &
seḡ si plato optat malū forte q̄
forte optat malū plati. Aliter
p̄tō capi & recipi tāḡ catbegonice
sic sc̄ q̄ forte optat sic eē sic seḡ
p̄ illā orōe p̄tō h̄eat malū fuit
forti malū. Et tē q̄nī q̄nī vtrū forte
optat malū plati? Dico q̄ sic o-
ptatioē p̄dīcōata s̄i nō absoluta.
Et sic reliquis maledictionib⁹ b̄a-
dicat nos deus qui est benedict⁹
in secula seculorum Amē. Finis

81

TABVL A DOCTRINARIA
Benedicti Sophistici.

Sophistata p̄mū capituli in
grat' quo & qd tm̄ fine pp̄mū si
pp̄ficit. Et p̄ncipalit an ab ita et
et si et i re ad ex vi i mōte sit p p̄
p̄m̄t s̄p̄t dnoie fvera vel falsa
i. so. Ois pp̄vocalis est vera.
ii. Equus est afinus

iii. Deus non est.
iv. Hc: nōmē chiera nihil sit.
v. Cōpiale figlia fuit chimere.
vi. Nullus homo mentitur

Sophistata secūdī capituli
in ordine ingrāt o causis vñitatis p
p̄m̄t simpliciter categoricarum.
i. Equus aristotelis non est.
ii. Equus aristotelis ambulauit.
iii. Chimera est chimera.
iv. Vacui est loc⁹ replet⁹ corp⁹.
v. Homo est afinus
vi. Non dico falsum.

Terciū capituli tangit diffi
cultates iūdices circa supponēs.
i. Ab om̄ibus fidelib⁹ est negan
dam deum esse iniustum.

ii. Tu es afinus.
iii. Homo est species
iv. Genus est in plus q generi
billimum.

v. Nomen est tr̄illabum
vi. Semper fuit aliquis homo
vii. Aliquē afinus ois homo vid̄
viii. Om̄is homo est animal
ix. Ois homo animal non est

Quartū capitulu p̄mo tā
git de appellatione formalis. Secūdū

de appellatioib⁹ rationis
i. Ratiōes et alios sunt idem
ii. Tu bōdie cōmēdiā cōducis
iii. Albus est niger
iv. Senex est puer
v. Sortes erit corrēctio
vi. Ego vidi petrum et aliq̄m̄.
vii. Ille canis est pater tuus
viii. Albedo fori est similitudo
eius ad platonem
ix. Tu cognoscis venientem
x. Tu has denarios in borsa me
a esse pares
xi. Tu credis te esse afinus
xii. Sortes apparet effigie
xiii. Quilibet sciens om̄ib⁹ fideli
onem, om̄is tr̄adit⁹ habet
tres sc̄. om̄ne cōsideratione sit
habere tres
xliii. Sortes astrologia sit aliq
astra esse sup̄ n̄m̄ beneficiorum
xv. Debo tibi equum

Quintū capitulu tangit
primo de appellatioib⁹. Secūdū
de restrictionib⁹

i. Aliquis equus non est
ii. Nullus homo est mortalis
iii. Antichristus est
iv. Om̄is equus senex est mō
tus

v. Corruptionē est generandum.
vi. Sortes iūcūis est disputa
res.

vii. Non ens intelligitur
viii. Om̄ne quod erit est
ix. Homo et rūibile converti
tur.
x. sortes mouetur bōdie

xviii. Non dico hinc esse alia
propositio est falsa
xix. Plato dicit falsum.
xx. Sortes dicit verum.
x. Tu hanc propones vere sicut
falsum.
xi. Hinc dico falsum.
xii. Dicere est et quidam capula-
tum est falsum.
xiii. Hoc fuit propositum scriptum
in partibus tunc dubium.
xiv. Sortes sedecim dicitur scri-
pta in parte est platonis dubia.
xv. Alius proponit ppō dubia.
xvi. Tu respondes negative
xvii. Tu proponis me in aqua.
xviii. Sortes vult considerare
xix. Sortes maledicit platonem.
Vtiamque sophtima sortes opti-
malum platonem. Et sic finit ta-
bula sophtimatuum.

